

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

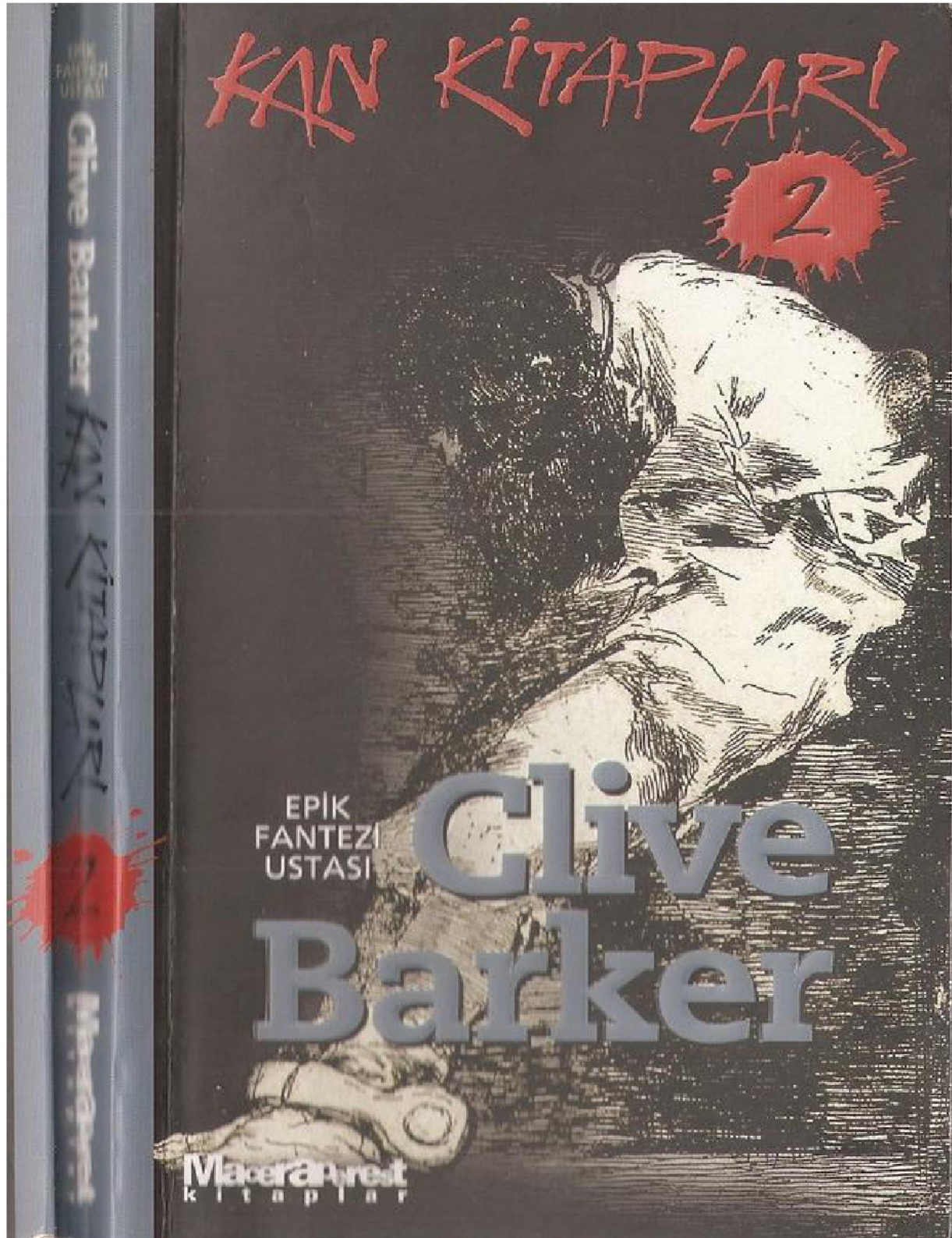
RESMİ WEB SİTEMİZ

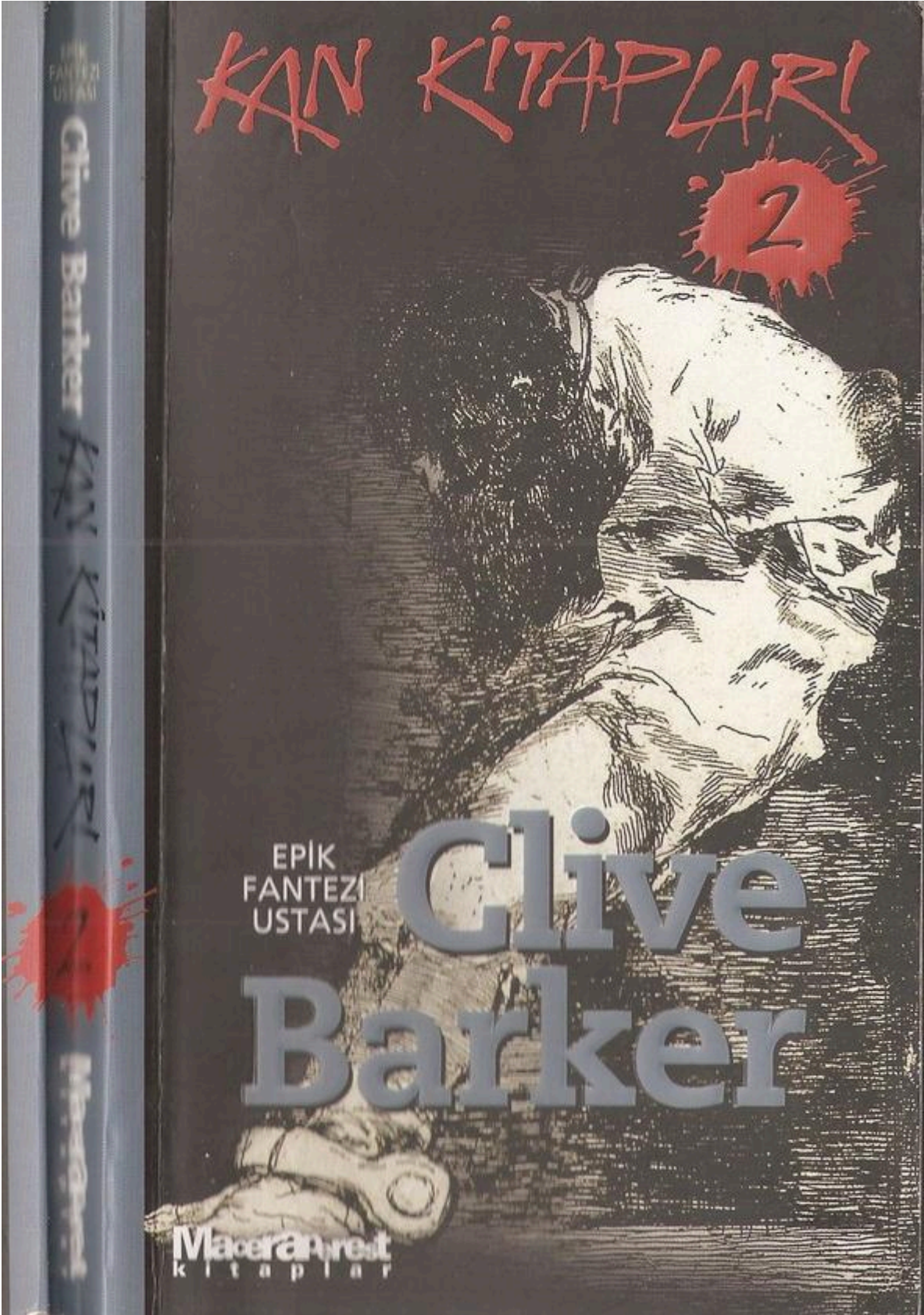
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Korku edebiyatının geleceğini gördüm...

Adı Clive Barker'dı.

Stephen King

"Yaratık bir çitanın hızıyla yaklaşmaktaydı. Her an büyüyordu. Her adımda Davidson o yabancı anatominin ayrıntılarını biraz daha iyi seçebiliyordu. Başparmaksız ellerini, dişlerle kaplı avuçlarını, üstünde yalnızca üç renkli bir göz bulunan kafasını, omuzlarındaki ve göğsündeki kasları, hatta cinsel organını, öfke ya da şehvetten (Tanrı'm yardım et bana) kalkmış, çatallı ve karnına çarpan cinsel organını. (...) Sonra yanılmaya başladı. Yırtık burnunda belirdi. Yukarıya çıkıp altına yayılırken, aşağıya inip dudaklarıyla çenesini, ardından boynuyla göğsünü ikiye ayırdı. Gömleği birkaç saniyede kana bulandı, siyah takımı iyice karardı, yenlerinden ve paçalarından kan boşandı. Ellerinin derileri cerrah eldivenleri gibi çıkavardı. Kanlı kafa derisi başının iki yanına, fil kulakları gibi düştü."

Epik fantezi ustası Clive Barker'ın hayal gücünden, tüylerinizi ürpertecek ve arkası Maceraperest'ten gelecek beş hikâye daha...

"Clive Barker o kadar iyi yazıyor ki, tam anlamıyla dilimin tutulduğunu söyleyebilirim. Barker'ın yazdıklarının yanında on yıldır uyuyormuşuz gibi görünüyor."

Stephen King

"Koltuğunuzda titreyeceksiniz."

Time Out

"Daha en başından, Clive Barker'ın kendine ait bir alanda, yalnızca kendiyle yarıştığını anlıyorsunuz."

Time Out

Maceraperest
kitaplar

MACERAPEREST KİTAPLAR

Epik Fantezi

Kan Kitapları (2)-Books of Blood (2) / Clive Barker İngilizce aslından çeviren; Dost Körpe

mlık danışmanı: Serdar Be mı: Murat Deniz : "Etching", Goya Dizgi düzeni
Ofset hazırlık: Oğlak Yayın Baskı: Oğlak Baskı Hizmetli Tel: (0-212) 612

73 05

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve RekJamcılık Ltd. ŞU. ürünüdür.

Oğlak Yayınlan

Genel Yönetim: Senay Haznedaroglu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstan

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

Johnn'ye

İÇİNDEKİLER

Korku/11

Cehennem Yarışması / 63 Jacqueline Ess'in Vasiyetnamesi / 99 Babaların Derileri /

151 Yeni Morgue Sokağı Cinayetleri /198

Kan Kitaplarının ilk üç cildini kapsayan Önsöz, birinci kitabın başındadır.

Korku

Korku kadar büyük bir haz yoktur. Bir trende, bekleme | donunda ya da ofiste iki kişinin arasında görünmez bir halde oturabilmemiz mümkün olsaydı, sohbetlerinin dönül) dolaşp bu konuya geldiğini duyardık. Bambaşka bir •(.nydon bahseder gibi görünebilirlerdi. Diyelim, ülkenin durumundan, yol kazalarından, dişçi fiyatlarındaki ar-tıştan... Ama

konuşmalarını metaforlardan, imalardan soyutlayınca, sohbetlerinin özündeki korku açığa çıkardı Tanrı'mn doğasından, ölümsüz hayat ihtimalinden bahsetmeyiz ama ufak tefek acıları konuşmaya bayılırız. Sınır tanımaz bir sendromdur bu. Aynı ritüel hamamlardı da. seminer salonlarında da yinelenir.

Dilimizle ağrı-yan bir dişimize dokunur gibi kaçınılmaz bir biçimde, dönüp dolaşıp korkularımıza gelir, oturup onlardan hevesle bahsederiz, dumanı tüten bir tabak dolusu yeme-ğın karşısında duran iştahlı bir adam gibi.

Stephen Grace, üniversitedeyken ve konuşmaya korkar-ken. korkularından konuşmayı öğrenmişti. Yalnızca ko-12

nuşmayı da değil korkularını analiz etmeyi kılı kırk yararak incelemeyi öğrenmişti.

Bu konuda bir öğretmeni vardı Quaid Gurular döneminde yaşıyorlardı. Gurular mevsiminde, İngiliz üniversitelerindeki genç erkek ve kadınlar, doğuda ve batıda, koyun gibi peşlerine takılacakları insanlar arıyordu. Steve Grace bu bir sürü insandan yalnızca biriydi, Bulduğu mesihin Quaid olmasıysa

talihsizliğiydi.

Üniversitenin kantininde tanışmışlardı.

Adım Quaid demişti barda, Steve'in yanında oturan adanı.

"Ya."

"Seninki?"

"Steve Grace."

"Evet. Etik dersi alıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Diğer felsefe seminerlerinde ve derslerinde görmüyorum seni."

"Bu yılki seçmeli dersim, ingiliz Edebiyatı'nda okuyorum. Eski Norveç'çe dersine yazılmak istemedim de."

"Bu yüzden etiği seçtin demek."

"Evet."

Quaid duble brendi sipariş etti. Zengin görünmüyordu. Bir duble brendi, Steve'in gelecek haftayı parasız geçirmesine yol açabilirdi. Quaid içkisini bir dikişte bitirip yenisini ısmarladı.

"Sen ne alırsın?"

Steve çeyrek litrelik ılık ve hafif birasını yudumlamaktaydı. Bununla yarım saat idare etmekte kararlıydı.

13

"Ben bir şey almayayım."

"Alacaksın."

"Yok, sağol."

"Bir brendi daha. Arkadaşıma da yarım litre bira."

Steve, Quaid'in cömertliğini geri çevirmedi. Aç karnına içeceği dörtte üç litre bira, katılacağı "Sosyal Ana-list Olarak Charles Dickens" konulu seminerlerin sıkıcı-lığını epey hafifletebilirdi. Seminerlerin düşüncesi bile esnemesine yol açıyordu.

"Birileri sosyal aktivite olarak içki içmek konulu bir tez yazmalı."

Quaid brendisini bir an inceledikten sonra içti.

"Her şeyi unutmak için de iyidir" dedi.

Steve adama baktı. Yirmi yaşında olan Steve'den beş yaş kadar büyük görünüyordu.

Üstündeki uyumsuz giysiler kafa karıştırıcıydı. Eskimiş koşu ayakkabıları, kravat, yıpranmış bir grili beyazlı gömlek, uzun ve sıska gövdesine uymayan çok pahalı bir siyah deri ceket. Yüzü uzun ve sıradandı. Açık mavi gözleri öyle soluktu ki, irisleri aklarına karışıyordu sanki. Kalın gözlük camlarının ardında yalnızca nokta gibi gözbebekleri belirgin- . di. Dudakları Mick Jagger'ınki gibi dolgun ama soluk, kuru ve duyarsız görünüşlüydü. Saçı kirli sarıydı.

Steve, Quaid'in Hollandalı bir torbacıya benzediğine karar verdi.

Steve rozet taşımıyordu. Bunlar öğrenciler arasında epey yaygındı oysa.

Saplantılarını belirtirlerdi. Quaid, üstünde nelerden hoşlandığını gösteren rozetler olmadığından, çıplak gibi görünüyordu. Eşcinsel miydi, feminist miydi, balinaları kurtarmaya çalışan biri miydi, yok-14

sa faşist bir vejateryen miydi? Nelerden hoşlanıyordu, Tanrı aşkına?

"Eski Norveç'çe dersi almalıydın" dedi Quaid.

"Niye ki?"

"O derste sınav kâğıtlarını okuma zahmetine bile girmiyorlar" dedi Quaid.

Steve bunu ilk kez duyuyordu. Quaid devam etti.

"Sınav kâğıtlarını havaya atıyorlar. Ön sayfası yukarı bakanlara A veriyorlar. Arka sayfası gelenlere de B veriyorlar."

Ha, şakaydı demek. Quaid şaka yapıyordu. Steve gülmeye çalıştı. Ama Quaid kendi esprisine gülümseme-mişti bile.

"Eski Norveç'çe dersi almalıydın" dedi yine. "Piskopos Berkeley'ye kimin ihtiyacı var ki? Ya da Platon'a. Ya da..."

"Ya da?"

"Hepsi saçmalık."

"Evet."

"Seni izledim, felsefe dersinde..."

Steve, Quaid hakkında merak duymaya başladı.

"Not tutmuyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ya kendine çok güveniyorsun ya da ders umurunda değil."

"İkisi de değil. Ne yapacağımı bilmiyorum o kadar."

Quaid homurdandı. Cebinden bir paket ucuz sigara çıkardı. Bu da sıra dışı bir şeydi.

Normalde Gauloises ya da Camel dışında sigara iilmezdi.

"Burada ğrettikleri gerçek felsefe değil" dedi Qu-aid bariz bir horgörüyle.

15

"Ya?"

"Biraz Platon, biraz Bentham ezberletiyorlar... Gerçek analizler yapmadan. Ama felsefe öğretiyormuş gibi yapıyorlar tabii. Canavarın kendisine benziyor. Hatta inisiye olmayanlar için, canavar gibi de kokuyor biraz."

"Ne canavarı?"

"Felsefe. Gerçek felsefe. Bir canavardır Stephen. Değil mi?"

"Bilmem..."

"Vahşidir. Isırır."

Sırıttı. Birden tilkiye benzemişti.

"Evet. Isırır" diye karşılık verdi Steve.

Ah, Quaid'in hoşuna gitmişti bu. Tekrarladı: "Isırır."

Stephen başıyla evetledi. Bu metaforu anlamamıştı.

"İncelediğimiz konu bizi hırpalamalı bence." Quaid sakatlayarak eğitime konusuna ısınmaya başlamıştı. "Bahsettiğimiz konulardan ürkmeliyiz."

"Neden?"

"Gerçek filozoflar olsak akademik laf ebelikleriyle uğraşmazdık. Semantikle uğraşmazdık. Önemli konulardan uzak durmak için dilbilimsel numaralara başvur-mazdık."

"Ne yapardık peki?"

Steve kendini bir komedyenin partneri gibi hissetmeye başlamıştı. Ama Quaid'in şaka yapmadığı belliydi. Yüzü ciddiydi. İrisleri iyice küçülmüştü.

"Canavarın yanında yürümeliyiz Steve. Değil mi? Onu okşamalıyız, sevmeliyiz, sağlamalıyız..."

"Bu canavar... şey... nasıl bir şey ki?"

Bu sorunun pragmatikliği Quaid'in canını sıkıyordu besbelli Doğru dürüst her felsefenin teması budur Stephen. Korktuğumuz şeylerdir, çünkü onları anlamayız Kapının ardındaki karanlıktır .

Steve'in gözünde bir kapı canlandı Karanlık canlandı. Quaid'in dolambaçlı yoldan söylediklerini anlamaya başladı. Felsefe, korkudan bahsetmenin bir yoluydu.

"Ruhlarımız için mahrem olan şeyleri tartışmalıyız" dedi Quaid. "Yoksa bir risk doğar."

Quaid birden suskunlaştı. "Ne riski?"

Quaid boş brendi kadehine bakıyordu. Onu irade gücüyle doldurmak ister gibiydi.

"Bir tane daha ister misin?" dedi Steve, cevabın hayır olacağını umarak.

"Neyi riske atarız?" diye soruyu tekrarladı Quaid. "Bence, gidip o canavarı bulmazsak..."

Steve cümlelerin nasıl biteceğini anladı. "...Er geç o bizi bulur."

Korku kadar büyük bir haz yoktur. Korkan kişi başkası olduğu sürece.

Steve sonraki bir iki hafta boyunca, Bay Quaid denen o tuhaf kişiyi biraz araştırdı.

Adını kimse bilmiyordu.

Yaşını kimse bilmiyordu. Ama sekreterlerden biri, otuz yaşından büyük olduğunu söyledi. Şaşırtıcıydı bu.

Cheryl'a annesiyle babasının öldüğünü söylemişti. Öldürülmüşlerdi galiba.

Quaid hakkında bilinenler bu kadar gibiydi.

"Sana bir içki borcum var" dedi Steve, Quaid'in omzuna dokunarak.

Quaid ısırılmış gibi irkildi. "Brendi?" "Sağol."

Steve içkileri ısmarladı. "Korkuttum mu?" "Düşünüyordum." "Her filozofta bir tane olmalı." "Ne olmalı?" "Beyin."

Sohbete koyuldular. Steve, Quaid'le neden tekrar konuştuğunu bilmiyordu. Adam ondan on yaş büyüktü ve çok daha entelektüeldi. Açıkçası Steve'i biraz rahatsız ediyordu. Durmadan canavarlardan söz etmesi kafa karıştırıcıydı. Ama Steve bundan hoşlanmıştı da. O ciddi sesiyle yine metaforlar kullanmasını, öğretmenlerinin işe yaramaz, öğrencilerinse zayıf olduklarını söylemesini istiyordu.

Quaid'in dünyasında kesinlikler yoktu. Laik gurula-rı, dini yoktu. Her sisteme (siyasi ya da felsefi) şüpheyile yaklaşır gibiydi.

Nadiren kahkaha atsa da, Steve onun dünya görü-

şünde acı bir mizah unsurunun bulunduğunu biliyordu. İnsanlar çoban arayan kuzu ve koyunlardı. Quaid'e göre bu çobanlar yalandı tabii. Koyun sürüsünü saran karanlıkta bekleyen tek şey, o masum koyunlar üstünde odaklanmış olan korkulardı.

Ortaya çıkma zamanlarının gelmesini sabırla bekleyen korkular.

Korkunun varlığı dışındaki her şeyden şüphe edilmeliydi.

Quaid'in entelektüel küstahlığı eğlenceliydi. İnanç sistemlerine ikonaklastça saldırıp yerle bir edivermesi, kısa zamanda Steve'in çok hoşuna gitmeye başladı. Bazen Steve'in dogmalarına karşı çürütülmesi zor savlar öne sürmesi sıkıntı verici oluyordu.

Ama birkaç hafta sonra bu bile heyecan verir oldu. Quaid yabancı otları temizliyor, ağaçları deviriyor, anızları yakıyordu. Steve kendini hür hissediyordu.

Ulus, aile, kilise kanunları, yasalar. Hepsi küldü. Hepsi yararsızdı. Hepsi yalandı, zincirdi, boğucuydu.

Yalnızca korku gerçektir.

"Korkarım, korkarsın, korkar" demeyi seviyordu Quaid. "Erkekler, kadınlar, hayvanlar... hepsi korkar. Yeryüzünde hiçbir bilinçli varlık yoktur ki, korkuyu en mahrem şekilde hissetmesin."

Quaid'in en gözde sazan kurbanlarından biri, yine bir felsefe ve İngiliz edebiyatı öğrencisi olan Cheryl Fromm adlı bir kızdı. Cheryl, Quaid'in tahrik edici iddialarına hemen atlandı. Birbirleriyle tartışırken Steve oturup onları izlerdi. Quaid'e göre Cheryl patolojik bir iyimserdi.

"Sen de bok kafalının tekisin" derdi Cheryl, tartış-

19

ma biraz alevlenince. "Kendi gölgenden bile korkman kimin umurunda? Ben korkmuyorum. Gayet rahatım."

Sahiden de öyle görünüyordu. Cheryl Fromm çok seksiydi ama erkekleri ürkütecek kadar da zekiydi.

"Hepimiz arada sırada korkuyu tadarız" diye karşılık verirdi Quaid. Açık renkli gözleriyle kızın yüzünü dikkatle inceleyip tepkisini ölçmeye, inançlarındaki zaafı yakalamaya çalışarak (Steve bunu biliyordu).

"Ben korkmam."

"Korkmaz mısın? Kâbus görmez misin yani?"

"Hiç görmem, iyi bir ailem var. Geçmişimde karanlık sırlar yok. Et bile yemem. Yani mezbahaların önünden geçerken içim rahattır. Sergileyecek boktan şeylerim yok. Bu gerçek olmadığım anlamına mı geliyor yani?"

"Bu" dedi Quaid gözlerini yılan gibi kıсарak, "özgüveninle bir şeyleri örtbas etmek istediğin anlamına geliyor."

"Yine kâbuslara döndük."

"Korkunç kâbuslara."

"Daha açık konuş."

"Nelerden korktuğunu ben söyleyemem."

"Sen neden korkarsın? Onu söyle o zaman."

Quaid duraksadı. "Analizin ötesinde bir şey bu."

"Analizin ötesindeymiş! Kışımın kenarı!"

Steve elinde olmadan gülümsedi. Cheryl'ın kıcı analiz ötesi güzellikteydi. Ona verilebilecek tek tepki, karşısında diz çöküp tapmaktı.

Quaid nutuk kürsüsüne geri dönmüştü.

"Korkularım kişiseldir. Daha geniş bir bağlamda anlamsızdır. Korkularımın belirtileri, beynimin korkumu

resmetmekte kullandığı imgeler. Kişiliğimin temelindeki gerçek korkuların yanında hafif kalır."

"Bende imgeler var" dedi Steve. "Çocukluğuma dair görüntüler. Bana şeyi düşündüren..." Sustu. Bu itirafa kalkıştığına pişman olmuştu bile.

"Ne?" dedi Cheryl. "Kötü deneyimler mi yani? Bisikletten düşmek filan gibi mi?"

"Belki de" dedi Steve. "Bazen o görüntüleri düşünürüm. Bilinçli olarak değil. Aylaklık ederken. Zihnim otomatik olarak onlara gider sanki."

Quaid hafifçe, tatminle homurdandı. "Kesinlikle" dedi.

"Freud bu konuda yazmıştı" dedi Cheryl.

"Ne?"

"Freud" dedi Cheryl, bu kez vurgulayarak, karşısında çocuk varmışçasına. "Sigmund Freud. Adını duy-muşsundur belki."

Quaid'in üst dudağı dizginsiz bir horgörüyle kıvrıldı. "Anne saplantıları problemi çözmez, içimdeki, hepimizin içindeki asıl korkuların varlığı, kişilik öncesine dayanır.

Bireysel varlığımızın özbilincinden önce korku vardır. Rahimdeki minicik bir cenin bile korku duyar."

"Hatırlıyorsun galiba?" dedi Cheryl.

"Olabilir" diye karşılık verdi Quaid ciddiyetle.

"Rahimdeki halini mi?"

Quaid hafifçe gülümsedi. Steve'e göre, "Bilmediğın şeyler biliyorum" diyen bir gülümsemeydi bu.

Tuhaf, nahoş bir gülümsemeydi. Steve'in görmek istemediğı bir gülümseme.

"Yalancı" dedi Cheryl, ayağı kalkıp Quaid'e tepeden bakarak.

21

"Belki de öyleyim" dedi Quaid. Tam bir centilmen oluvermişti birden.

Bu konuşmadan sonra tartışmalar kesildi.

Kâbuslar, geceleri ortaya çıkan şeyler hakkında tartışılmıyordu artık. Sonraki bir ay boyunca Steve, Quaid'i pek görmedi. Gördüğü zamanlardaysa Quaid'in yanında hep Cheryl Fromm vardı. Quaid kıza karşı kibar, hatta hürmetkârdı. Artık deri ceket giymiyordu; Cheryl ölü hayvan materyallerinin kokusundan nefret ederdi çünkü.

Aralarındaki ilişkideki bu ani değişim Stephen'ı şaşırtmıştı. Bunu ilkel cinsel dürtülere bağladı. Bakire değildi ama kadınlar onun için hâlâ gizemliydi. Çelişkili ve kafa karıştırıcıydılar.

Kıskançlık da duyuyordu, bunu kendine tamamen itiraf edemese de. O seksi dahinin Quaid'i elinden almasına içerliyordu.

Hissettiği başka bir şey daha vardı: Quaid'in Cheryl'la tuhaf nedenler yüzünden flört ettiği hissi. Quaid'in seks peşinde olmadığına emindi. Cheryl'a o kadar ilgi göstermesinin nedeni kızın zekâsı da değildi. Hayır, onu bir biçimde köşeye sıkıştırıyordu. Steve'in hissettiği buydu. Cheryl Fromm ölümcül darbeyi yemesi için hazırlanıyordu.

Bir ay sonra Quaid, bir sohbet sırasında Cheryl'dan söz etti.

"O vejateryen" dedi.

"Cheryl mi?" "

"Cheryl tabii."

"Biliyorum. Söylemişti."

"Evet ama laf olsun diye değil. Gerçekten vejater-yen. Kasap vitrinlerine bile bakamayacak kadar. Ete dokunamıyor, et kokusuna dayanamıyor..."

"Ya." Steve şaşırmıştı. Quaid lafı nereye getirecekti acaba?

"Korkuyor Steve."

"Etten mi korkuyor?"

"Belirtiler kişiden kişiye değişir. Cheryl etten korkuyor. Sağlıklı yaşamdan, dengeli beslenmeden filan bahsediyor ama yalan! Bulacağım..."

"Neyi bulacaksın?"

"Korkusunu bulacağım Steve."

"Yoksa ona?.." Steve içindeki kaygıyı suçlayıcı görünmeden nasıl dillendirebileceğini bilemedi.

"Hayır, ona zarar vermeyeceğim. En fazla kendi kendine zarar verecek."

Quaid ona ipnotize etmeye çalışırcasına bakıyordu.

"Birbirimize güvenmeyi öğrenmemizin zamanı geldi" diye devam etti Quaid. Eğilerek yaklaştı. "Bu aramızda kalsın..."

"Bak, ne diyeceksen duymak istemiyorum."

"Canavara dokunmalıyız Stephen."

"Canavarın canı cehenneme! Duymak istemiyo-' rum!"

Steve ayağa kalktı. Yalnızca konuşmayı bitirmek için değil, Quaid'in rahatsız edici bakışlarından kurtulmak için.

"Biz dostuz Stephen."

"Evet..."

"Öyleyse dostluğumuza saygı göster."

"Ne?"

"Çeneni tut. Tek kelime etme."

Steve başıyla evetledi. Tutmakta zorlanacağı bir söz değildi bu. Kaygılarını kime açsa gülerlerdi.

Quaid tatmin olmuş gibiydi. Hızla uzaklaştı. Steve kendini istemeden gizli bir örgüte katılmış gibi hissetti. Amacı hakkında hiçbir fikre sahip olmadığı bir örgüte. Quaid onunla bir anlaşma yapmıştı. Sinir bozucuydu bu.

Ertesi hafta derslerine ve seminerlerin çoğuna katılmadı. Ders notlarının fotokopisini almadı, kitapları okumadı, makaleleri yazmadı. Üniversite binasına yalnızca iki kez girdi. İkisinde de ihtiyatlı bir fare gibi sine sine yürüdü, Quaid'le karşılaşmamak için dua ederek.

Oysa korkmasına gerek yoktu. Avluda Quaid'in çökük omuzlarını yalnızca bir kez gördü. Onda da Quaid gülümseyerek Cheryl Fromm'la konuşmaktaydı. Cheryl'ızı tatlı kahkahaları Tarih Bölümü'nün duvarlarından yankılanıyordu. Steve hiç kıskançlık duymuyordu artık. Quaid'den uzak durmak istiyordu.

Gürültülü sınıflardan ve hınca hınç dolu koridorlardan uzakta tek başına geçirdiği zamanlar, Steve'in zihnine aylıklık etme fırsatı vermişti. Akli dönüp dolaşıp korkularına dönüyordu. Tıpkı dişe dokunan dil gibi, yarayı kaşıyan tırnak gibi.

Çocukluğuna da.

Steve'e altı yaşındayken otomobil çarpmıştı. Kötü yaralanmamıştı ama geçirdiği sarsıntı kısmi sağırlığa yol açmıştı. Çok can sıkıcı bir deneyim olmuştu bu. Dünyadan ansızın soyutlanıvermesine anlam verememişti. Da-

yanılmaz acılar çekmiş, bunun sonsuza dek süreceğini sanmıştı.

Hayatı gerçekken, bağrışmalarla ve kahkahalarla doluyken, o hayattan çekilip almıvermişti birdenbire. Dış dünya tuhaf tuhaf gülümseyen ve bakan balıklarla dolu bir akvaryuma dönüşmüştü. Daha da kötüsü, kulakları zaman zaman çınlar ya da uğuldar olmuştu. Kafasının içinde duyduğu tuhaf sesler, uğultular, ıslıklar, dış

dünyadaki hareketlerin ses efektleriydi sanki. Böyle zamanlarda midesi bulanırdı.

Sanki alnına dolanan demir bir şerit düşüncelerini parçalar, başını elinden, niyetlerini eylemlerinden soyutlardı. Kafasının içi çınlarken, tan-gırdarken paniğe kapılır, dünyadaki hiçbir şeye anlam veremez hale gelirdi.

Ama en kötüsü gecelerdi. Bazı geceler, kazadan önce güven verici bir rahim olan yatağında uyandığında, uykusunda çınlamanın başlamış olduğunu fark ederdi.

Gözleri birden açılırdı. Her tarafından ter boşanırdı. Kafasının içinde korkunç sesler duyardı, kurtulamadığı sesler. Kafasını susturmak imkânsız gibiydi... Konuşmaların, kahkahaların, ağlamaların dünyasını geri getirmek.

Yapayalnızdı.

Korkunun başı, ortası ve sonuydu bu. O kakofoniyle başbaşa kalırdı. O evin, odanın, kafanın içinde kısıklı kalır, sağır ve kör bedeninde tutsak olurdu.

Neredeyse dayanılmaz bir şeydi bu. Geceleri bazen ses çıkardığını bilmeden haykırırdı. Ebeveyni olan balıklar ışığı açıp gelir ve ona yardım etmeye çalışırdı.

Yatağına eğilip yüzlerini kımıldatırlardı. Sessiz ağızları çirkin biçimlere bürünürdü.

Dokunuşları onu nihayet yatıştı-

rırdı. Annesi onu sakinleştirerek panikten kurtarmayı öğrenmişti.

Yedinci doğumgününe bir hafta kala işitme yetisi geri dönmüştü. Tamamen olmasa da, mucize gibi görünmeye yetecek kadarı gelmişti. Dünya tekrar anlam kazanmış, hayat yeniden başlamıştı.

Çocuğun duyularına tekrar güvenebilmesi aylar almıştı. Hâlâ geceleri uyanıp, kafasındaki sesleri duymayı beklediğı oluyordu.

Ama biraz gürültüde kulakları hemen çınlasa da (Steve bu yüzden diğerk öğrencilerle birlikte rock konserlerine gidemiyordu), hafif sağırlığını pek fark etmiyordu artık.

Ama hatırlıyordu tabii. Çok iyi hatırlıyordu. Paniğinin tadını anımsayabiliyordu. Başını saran demir şeridi. Orada korkunun kalıntısı vardı hâlâ... Karanlığın, yalnızlığın.

Neden herkes yalnızlıktan korkmuyordu peki? Yapayalnız kalmaktan.

Steve'in bir korkusu daha vardı artık. Belirlenmesi çok daha zor bir korku.

Quaid.

Bir keresinde sarhoşken Quaid'e çocukluğundan, sağırlığından, geceleri çektiklerinden bahsetmişti.

Quaid onun zayıf noktasını biliyordu. Steve'in yüreğinde korkuya dosdoğru giden yolu biliyordu. Elinde bir silah vardı, gerekirse Steve'i dövmede kullanabileceğı bir sopa.

Belki de Cheryl'la konuşmamasının nedeni buydu (onu uyarmak mı istiyordu?).

Quaid'den uzak durmasının nedeninin bu olduğı kesindi.

O herif bazen gerçekten kötü biri gibi görünüyordu. İçinin derinliklerinde kötülük yatan biri gibi.

Belki de insanları duymadan, yalnızca izlemekle geçirdiği o dört ay, Steve'i suratlarda beliren anlık ifadelere, sırıtışlara, gülümsemelere duyarlı kılmıştı. Qu-aid'in yaşamının bir labirent olduğunu biliyordu. Karmaşıklığı, yüzünde görülen binlerce anlık ifadeden belliydi.

Steve'in Quaid'in gizli dünyasına inisiye edilme sürecinin bir sonraki aşaması, üç buçuk ay kadar sonra geldi. Üniversitede yaz tatili olmuş, öğrenciler dört bir yana dağılmıştı. Steve her zamanki gibi babasının matbaasında çalışmaya başladı.

Çalışma saatleri uzun, yaptığı iş fiziksel olarak yorucuydu ama onu kesinlikle rahatlatıyordu. Akademik dünya zihnini fazla yormuştu. Kafasının içine zorla sözcükler, fikirler tıktırılmış gibiydi. Matbaada terlemek onlardan çabucak kurtulmasını sağladı. Zihnini sakinleştirdi.

İyi vakit geçiriyordu. Quaid'i neredeyse hiç düşünmüyordu.

Eylül sonunda kampüse döndü. Öğrencilerin çoğu hâlâ ortalıkta yoktu. Derslerin çoğunun başlamasına bir hafta vardı daha. Sızlanan, flört eden, tartışan çocuklar olmayınca, melankolik bir havaya bürünmüştü kampüs.

Steve kütüphanedeydi. Başkalarından önce davranıp, bazı önemli kitapları kapmaya çalışıyordu. Dönem başlarında bazı kitaplar altın değerinde olurdu. Okuma listelerindeki kitapların bulunması gerekirdi. Üniversi-27

tenin kitapçısı, gerekli kitapların gelmek üzere olduğunu söyleyip dururdu hep.

Eninde sonunda gelirdi de, yazarlarının tartışıldığı seminerlerden iki gün sonra. Steve bu son yılında, seminerlerde işlenecek kitapların kütüphanedeki nadide nüshalarını kapmakta kararlıydı.

O tanıdık sesi işitti.

"Arı gibisin."

Steve başını kaldırınca, Quaid'in iğne başı gibi göz-bebeklerini gördü.

"Etkilendim Steve."

"Neden etkilendin?"

"Çalışkanlığından."

"Ya."

Quaid gülümsedi. "Ne arıyorsun?"

"Bentham'la ilgili bir şeyler."

"Bende Ahlakın ve Kcınun Koyuculuğun ilkeleri var. İşine yarar mı?"

Bir tuzaktı bu. Hayır: Böyle düşünmek saçmaydı. Quaid bir kitap vermeyi teklif ediyordu o kadar. Bu nasıl tuzak olabilirdi ki?

"Aslına bakarsan" dedi Quaid iyice sırtarak, "ben-dekini kütüphaneden almıştım sanırım. Sana vereyim."

"Sağol."

"Tatilin iyi geçti mi?"

"Evet. Teşekkürler. Seninki nasıldı?"

"Çok verimliydi."

Gülümsemesi hafiflemişti. Ağzının üstünde...

"Bıyık bırakmışsın."

Çirkin bir bıyıktı. İnceydi, yer yer seyrek ve kirli sarıydı. Quaid'in burnunun altında uzanırken, o surattan kaçmanın yolunu arar gibiydi. Quaid biraz utanmış gibi göründü.

"Cheryl için mi?"

Şimdi utandığı kesindi.

"Şey..."

"Tatilin iyi geçmiş anlaşılan."

Yalnızca utanç değildi bu.

"Elimde harika fotoğraflar var" dedi Quaid.

"Ne fotoğrafları?"

"Tatil resimleri."

Steve kulaklarına inanamadı. C. Fromm, Quaid'i evcilleştirmiş miydi yoksa? Tatil resimleri ha?

"Bazılarına inanamazsın."

Müstehcen kartpostallar satan bir Arap gibiydi. Ne fotoğrafından söz ediyordu ki?

Cheryl'i Kant okurken gafil avlayıp kışının resmini mi çekmişti yoksa?

"Seni bir fotoğrafçı olarak düşünemiyorum."

"Fotoğrafçılık bir tutkuya dönüştü bende."

"Tutku" derken sırtıtmıştı. Bastırmaya çalıştığı bir heyecan içindeydi. Neşe doluydu.

"Gelip görmelisin mutlaka."

"Ben..."

"Bu gece. Hem gelmişken Bentham'ı alırsın."

"Sağol."

"Artık kendi evim var. Pilgrim Sokağı'ndaki Mater-nity Hastanesi'nden sapınca altmış

dört numara. Dokuzdan sonra gelebilir misin?"

"Tamam. Sağol. Pilgrim Sokağı."

Quaid başıyla evetledi.

"Pilgrim Sokağı'nda oturulabilir evler olduğunu bilmiyordum."

"Altmış dört numara."

Pilgrim Sokağı can çekişiyordu. Evlerinin çoğu moloza dönüşmüştü bile. Birkaçının yıkımı sürmekteydi. İç duvarları görölüyordu. Tuhaf bir manzaraydı bu. Pembe ve soluk yeşil duvar kâğıtları, üst katlardaki şömineler, boşluktan boşluğa gidip geri dönen merdivenler.

Altmış dört numara tek başına ayakta duruyordu. İki yanındaki evler yıkılmış, molozları buldozerlerle süpürülmüştü. Geride ezilip sıkıştırılmış tuğla tozları kalmıştı, ki bunların arasında birkaç dirençli ve gözüpek çalı yeşermeyi denemişti.

Üç bacaklı beyaz bir köpek, altmış dört numaranın yan duvarı boyunca devriye gezmekteydi. Oranın kendisine ait olduğunu belirtmek için, düzenli aralıklarla minik çiş lekeleri bırakmaktaydı.

Quaid'in evi bir saray olmasa da, etraftaki çölden daha yaşanılır bir yerdı.

Steve'in getirdiği ucuz kırmızı şarabı içtiler. Biraz da esrar. Steve, Quaid'i ilk kez bu kadar keyifli görüyordu. Quaid korkulardan bahsetmek yerine havadan sudan konuşuyor, arada sırada kahkahayı basıyordu. Müstehcen bir fıkra bile anlattı. Evin içi neredeyse bomboştu. Ne duvarlarda resim vardı, ne de herhangi bir süs eşyası.

Yerlerde Quaid'in yüzlerce kitabı saçılıydı. Mutfakla banyo ilkeldi. Bu evde bir keşiş

yaşıyordu sanki.

Gevezelikle geçen birkaç saatten sonra Steve merakını daha fazla dizginleyemedi.

"Eee, şu tatil fotoğrafları nerede?" dedi. Biraz peltek konuştuğunun farkındaydı ama artık umurunda değildi.

30

"Ha, evet. Deneyim."

"Deney mi?"

"Açıkçası, sana onları göstermeli miyim bilmiyorum Steve."

"Niye ki?"

"Ciddi bir iş yapıyorum Steve."

"Ne yani, ben ciddi işlerden anlamaz mıyım?"

Steve, Quaid'in taktığının etkisini hissetmeye başlamıştı, ne yaptığını açıkça görse de.

"Anlamazsın demedim..."

"Bana sözünü ettiğin şey neydi?"

"Resimler."

"Ne resmi?"

"Cheryl'ı hatırlarsın."

Cheryl'in resimleri. Haa.

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Bu dönem okula dönmeyecek."

"Ya."

"Aydınlandı da."

Quaid bir şahmeran gibi bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Acayip sakın bir kızdı, değil mi?" Quaid kızdan sanki ölmüş gibi bahsediyordu.

"Sakin, soğukkanlı, aklı-başında."

"Evet, öyleydi sanırım."

"Zavallı kaltak. Tek istediği güzelce düzölmekti."

Quaid'in müstehcen konuşması, Steve'in yüzünü bir çocuk gibi buruşturmasına yol açtı. Biraz afallamıştı. İnsanın öğretmeninin pantolonunun önünün açık olduğunu fark etmesi ve adamın aletini görmesi gibi bir şeydi bu.

"Tatilinin bir kısmını burada geçirdi."

21

"Burada?"

"Bu evde."

"Ondan hoşlanıyorsun yani?"

"Cahil ineğin teki. Yapmacık, zayıf, aptal. Ama vermedi, hiçbir şey vermedi bana kahrolası."

"Seninle yatmadı mı demek istiyorsun?"

"O değil. Erkek buldu mu üstüne atlar. Korkularını vermedi..."

Yine şu mesele.

"Ama onu ikna ettim, zamanla."

Quaid bir felsefe kitapları yığınının ardından bir kutu aldı. Kutuda bir deste siyah beyaz fotoğraf vardı. Büyütülmüştü. Kartpostal boyutunun iki misliydi. En üsttekini Steve'e verdi.

"Onu hapsettim Steve." Quaid bir haber spikeri gibi duygusuzdu. "Korkularını biraz açığa çıkarmak için."

"Hapis mi ettin? Nasıl yani?"

"Üst kata."

Steve kendini tuhaf hissetti. Kulakları tekrar çınlamaya başlamıştı, çok hafifçe. Kötü şarap hep kulaklarını çmlatırdı.

"Onu üst kata hapsettim" diye tekrarlardı Quaid. "Deney olarak. Bu evi bu yüzden tuttum. Etrafta duyacak komşular yok."

Neyi duyacak?

Steve elindeki siyah beyaz görüntüye baktı.

"Gizli kamera" dedi Quaid. "Fotoğraflarını çektiğimi bilmiyordu."

Birinci fotoğrafta ufak, sade bir oda vardı. Birkaç eşya.

"Şu odaya. En üst katta. Sıcaktır. Biraz boğucudur. Gürültü olmaz."

32

Gürültü olmaz.

Quaid ikinci fotoğrafı uzattı.

Aynı oda. Eşyaların çoğu gitmişti, liii duvarın dibine bir uyku tulumu serilmişti. Bir masa. liii sandalye. Çıplak bir ampul.

"Onun için hazırladım."

"Hücreye benziyor."

Quaid homurdandı.

Üçüncü fotoğraf. Aynı oda. Masada su dolu bir sürahi. Odanın köşesinde, havluyla örtülü bir kova.

"Şu kova ne için?"

"İşemesi gerekiyordu."

"Evet."

"Her türlü konforunu düşündüm. Onu hayvana dönüştürmek istememiştim."

Steve sarhoş haliyle bile Quaid'in yaptığı imayı anladı. Onu hayvana dönüştürmek istememişti. Ama...

Dördüncü fotoğraf. Masada, sade bir tabakta, bir et parçası. Etten bir kemik fırlamış.

"Biftek" dedi Quaid.

"Ama o vejateryendi."

"Evet. Bu da hafif tuzlu, iyi pişmiş, gayet leziz bir biftek."

Beşinci fotoğraf. Aynısı. Cheryl odada. Kapı kapalı. Kapıyı tekmeliyor. Öfkeli. Ayağı, yumruğu ve yüzü bula nıklaşmış.

"Odaya sabah beşte koydum. Uyuyordu. Kucağını da taşıdım. Ne romantik. Olan bitenin farkında değildi."

"Onu oraya mı kilitledin?"

"Elbette. Bir deney yapmak için."

"Deneyden haberi yok muydu?"

"Korkudan söz ediyorduk. Beni tanırsın. Neyi keşfetmek istediğimi biliyordu. Kobay istediğimi biliyordu. Ne yaptığımı anlayınca sakinleşti."

Altıncı fotoğraf. Cheryl odanın köşesinde oturmuş düşünüyor.

"Benden daha sabırlı olduğunu sandı galiba."

Yedinci fotoğraf. Cheryl masadaki bifteğe bakıyor.

"Güzel fotoğraf, değil mi? Yüzündeki tiksintiye bak. Pişmiş et kokusundan bile nefret ederdi. Ama o zamanlar aç değildi tabii."

Sekizinci: Uyuyor.

Dokuzuncu: işiyor. Steve kızın o kovanın üstüne çö-ımîlınış halini görünce rahatsız oldu. Cheryl'm külodu ayak bileklerindeydi. Yüzünde gözyaşı izleri vardı.

Onuncu: Sürahiden su içiyor.

On birinci: Yine uyuyor. Sırtını dönmüş, cenin pozisyonunda.

"() odada ne kadar kaldı?" Hu fotoğrafta on dört saat olmuştu. Zaman hissini • t'l'in il yitirdi. Odada ışık değişikliği olmadığından. Vuı ut ritmi kısa sürede bozuldu." hada ne kadar kaldı?" '•a\ mı kanıtlanana kadar."

"n il im i: Cheryl uyanmış. Masanın yanından ge-Mtl "H m .i);ı\ .1. masadaki ete göz ucuyla bakıyor.

Mm .a in .i sabah çekildi. Uyuyordum: Fotoğraf ma-1 in. .ı mıı I». .. dakikada bir resim çekiyordu. Gözlerine l il unu

h|. > n lulo}}ıala daha yakından baktı. Choryl'ın yıl 34

zinnde umutsuzluk vardı: Bitkin, çılgınca bir ifade. Bifteğe yle bir bakıyordu ki, onu ipnotize etmeye çalışıyordu sanki.

"Hasta görünüyor."

"Yalnızca yorgun. Çok uyuyordu aslında ama uyuduka yoruluyordu sanki. Artık gecesi gündüzü birbirine karıştı. Kamı da a tabii. Bir buçuk gün oldu. Midesi kazınıyor."

On nc: Yine uyuyor. İyice kıvrılmış. Sanki kendi kendini yemek istiyor.

On dördüncü: Yine su içiyor.

"O uyurken suyunu tazeliyordum. Deliksiz uyuyordu. Tepinsem, dans etsem bile ruhu duymazdı. Dünyayla ilgisi kalmamıştı."

Sırıttı. ıldırılmış, diye düşündü Steve. Herif ıldırılmış.

"Tanrı'm, içerisi ne pis kokuyordu. Kadınlar bazen nasıl kokar bilirsin. Ter değil, başka bir şey. Ağır bir koku. Et kokusu gibi. Kanlı. Geldiğinde âdeti bitmek üzereydi.

Böyle olmasını planlamamıştım."

On beşinci: Ete dokunuyor.

"Burada çatlaklar belirmeye başladı" dedi Quaid, sakın bir muzafferlikle. "Burada korku başladı."

Steve fotoğrafı yakından inceledi. Büyütülmüş olduğundan, şekiller noktacıklara bölünmüş, ayrıntılar belir-sizleşmişti. Ama o soğukkanlı kızın acı çektiği kesindi.

Yiyeceğe dokunurken yüzü çarpılmıştı, arzu ve tiksintiyle.

On altıncı: Yine kapıdaydı. Bütün bedeniyle saldırıyordu. Kapıya ıstırap ve öfkeyle haykıran ağzı kara, bulanık bir lekeydi.

"Etle ne zaman yüzleşmek zorunda kalsa, sonunda mutlaka bana küfürler yağdırırdı."

"Bu kaçınıcı gün?"

"Neredeyse üçüncü. Karşında cidden aç bir kadın var."

Bunu anlamak zor değildi. Bir sonraki fotoğrafta Cheryl odanın ortasında durmuş, yiyeceğe bakmamaya çalışıyordu. Bu ikilem bedenini germiştir.

"Açlıktan ölüyor."

"Yemeden on gün rahat yaşayabilir. Oruç tutmak uygar toplumlarda yaygındır Steve.

İngiliz nüfusunun yüzde altmış hastalık derecesinde obez. Cheryl da çok şişmandı zaten."

On sekizinci: Şişman kız odanın köşesinde oturmuş ağlıyor.

"Bu aralar halüsinasyon görmeye başladı. Ufak yanılsamalar. Saçında, elinin tersinde bir şeyler olduğunu sanıyordu. Bazen boşluğa baktığını görüyordum. Bir şeyleri seyrederek gibiydi."

On dokuzuncu: Yıkıyor. Beline kadar soyunmuş. Göğüsleri iri. Yüzü ifadesiz. Elinin rengi diğer fotoğraflar-dakine göre koyulaşmış.

"Düzenli olarak yıkanır. On iki saatte bir mutlaka tepeden tırnağa yıkanıyor."

"Elin görünüşü..."

"Çürük gibi mi?"

"Kararmış."

"Küçük odası çok sıcak. Hem içeride onunla birlikte birkaç sinek de var. Eti buldular.

Üstüne yumurtladı-lar. Evet, gayet güzel bir biçimde çürüyor."

"Bu da planının bir parçası mı?"

"Elbette. Taze et bile midesini kaldırıyorsa, çürük etten nasıl tiksindir düşün. Düştüğü ikilemin temelinde bu yatıyor, değil mi? Yemeyi erteledikçe, kendisine verilen yemek iğrençleşiyor. Et korkusuyla ölüm korkusu arasında sıkışıp kaldı. Önce hangisinden vazgeçecek dersin?"

Steve de kendini en az o kadın kadar kapana kısılmış hissediyordu şimdi.

Bir açıdan bakıldığında, bu şaka fazla ileri gitmişti ve Quaid'in deneyi sadizm boyutuna varmıştı. Öte yandan, öykünün sonunu merak ediyordu. O kadının acı çekişini izlemenin heyecan verici olduğu inkâr edilemezdi.

Sonraki yedi fotoğrafta (yirminci, yirmi birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı fotoğraflarda) aynı döngüsel rutin sergileniyordu. Uyumak, yıkanmak, işemek, ete bakmak. Uyumak, yıkanmak, işemek...

Sonra yirmi yedinci.

"Görüyor musun?"

Cheryl eti tutuyor.

Evet, tutuyor. Yüzü dehşet dolu. O biftek parçası artık iyice çürümüş gibi. Benek benek sinek yumurtalarıyla kaplı. İğrenç.

"Isırıyor."

Sonraki fotoğrafta, Cheryl ete yumulmuş.

Steve genzinde o çürük etin tadını alır gibi oldu. Zihni pis bir koku hayal etti ve dilinde yağlı, çürük et tadını yarattı. Cheryl bunu nasıl yapabilmişti?

Yirmi dokuzuncu: Odanın köşesindeki kovaya kusuyor.

Otuzuncu: Oturmuş masaya bakıyor. Masa boş. Su sürahisi duvara çarpılmış. Tabak parçalanmış. Biftek yerde yatıyor, iyice çürümüş, sümük gibi olmuş.

Otuz birinci: Uyuyor. Kollarıyla yüzünü örtmüş.

Otuz ikinci: Ayakta duruyor. Yine ete bakıyor, meydan okurcasına. Çektiği açlık yüzünden okunuyor. Tiksinti de.

Otuz üçüncü: Uyuyor.

"Şimdi kaç gün?" diye sordu Steve.

"Beş gün. Hayır, altı."

Altı gün.

Otuz dördüncü: Bulanık bir figür. Duvara saldırıyor anlaşılan. Belki de kafasını vuruyor. Steve emin olamadı. Artık soracak halde değildi. Bilmek istemeyen bir yönü vardı.

Otuz beşinci: Yine uyuyor, bu kez masanın altında. Uyku tulumu parçalanmış, odaya kumaş ve sünger parçaları saçılmış.

Otuz altıncı: Kapıya konuşuyor, kapının ardına. Cevap alamayacağını bilerek.

Otuz yedinci: O kokuşmuş et parçasını alıyor.

Sakince masanın altına oturuyor, mağarasındaki ilkel bir insan gibi. Ön dişleriyle eti çekiştiriyor. Yüzü yine ifadesiz. Bütün enerjisini o anki gayesine ayırmış. Yemeye.

Açlık yok olana, karnındaki ıstırapla kafasındaki hastalık geçene dek yemeye.

Steve fotoğrafa bakakaldı.

"Ansızın pes edivermesi beni şaşırttı" dedi Quaid. "Her zamanki kadar dirençli görünüyordu. Kapıdaki monologu her günkü tehdit ve özür karışımından farksızdı.

38

Sonra pes etti. Birdenbire. Masanın altına oturup bifteği afiyetle yedi, kemiğini sıyrarak."

Otuz sekizinci: Uyuyor. Kapı açık. İçeri ışık giriyor.

Otuz dokuzuncu: Oda boş.

"Nereye gitti?"

"Alt kata indi. Mutfağa girdi, bardak bardak su içti, bir sandalyede üç dört saat hiç konuşmadan oturdu."

"Onunla konuştun mu?"

"Bir süre sonra. Kendine gelmeye başlayınca. Deney bitmişti. Ona zarar vermek istemiyordum."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey demedi. Uzunca bir süre odadaki varlığını bile fark ettiğini sanmıyorum.

Sonra biraz patates haşladım. Yedi."

"Polisi aramayı denemedi mi?"

"Hayır."

"Kaba kuvvet kullanmadı mı?"

"Hayır. Ne yaptığımı biliyordu. Neden yaptığımı da. Önceden planlanmış değildi ama yaptığımız soyut konuşmalarda böyle deneylerden bahsetmiştik. Sonuçta zarar görmedi. Biraz kilo verdi o kadar."

"Şimdi nerede?"

"Ertesi gün gitti. Nereye gitti bilmiyorum."

"Bütün bunlar neyi ispatladı peki?"

"Belki de hiçbir şey. Ama araştırmalarım ilginç bir başlangıç oldu."

"Başlangıç mı? Bu yalnızca başlangıç mıydı yani?"

Steve'in Quaid'den tiksindiği sesinden belli oluyordu.

39

"Stephen..."

"Onu öldürebilirdin!"

"Hayır."

"Aklını kaçırabilirdi. Delirip bir daha iyileşemeye-bilirdi."

"Olabilir. Ama küçük bir ihtimaldi bu. İradesi güçlü bir kadındı o."

"Ama sen onu ezdin."

"Evet. Çıkmaya hazır olduğu bir yolculuktu bu. Onun korkusuyla yüzleşmesi konusunu konuşmuştuk. Cheryl'ın bunu yapmasını sağladım. Fazla bir şey yapmadım aslında."

"Onu buna zorladın. Yoksa yapmazdı."

"Doğru. Onun açısından eğitici bir deneyim oldu."

"Şimdi de öğretmenliğe mi soyundun?"

Steve kendi sesindeki alaycılığa pişman oldu. Ama gizleyemezdi. Alaycılığı, öfkeyi ve biraz korkuyu.

"Evet, ben bir öğretmenim" diye karşılık verdi Qu-aid, Steve'e donuk gözlerle yan yan bakarak. "İnsanlara korkuyu öğretiyorum."

Steve yere baktı. "Öğrettiklerinden memnun musun?"

"Öğrendiklerimden de Steve. Ben de öğrendim. Çok heyecan verici bir proje bu: İncelenecek korkularla dolu bir dünya. Özellikle de zeki deneklerle. Ussallaştırma karşısında bile..."

Steve ayağa kalktı. "Daha fazlasını işitmek istemiyorum."

"Ya? Tamam."

"Yarın sabah derslerim var."

"Hayır."

"Ne?"

Kalbi bir an durdu.

"Hayır. Biraz daha kal."

"Neden?" Kalbi küt küt atıyordu. Quaid'den korkuyordu. Ondan ne kadar korktuğunu ilk kez fark ediyordu.

"Sana verecek başka kitaplarım var."

Steve yüzünün kızardığını hissetti. Biraz. O an neler düşünmüştü? Quaid'in ragbici gibi üstüne saldırıp korkuları üstünde deneylere başlayacağını mı?

Hayır. Salakça düşünceler.

"Kierkegaard üstüne bir kitabım var. İstersen verebilirim. Yukarıda. İki dakikada dönerim."

Quaid gülümseyerek odadan çıktı.

Steve çömelip fotoğraflara tekrar bakmaya başladı. Onu en fazla etkileyen resim, CheryPın çürük eti ilk tuttuğu an olmuştu. Yüzünde, tanıdığı o kadından hiç beklemeyeceği bir ifade vardı. Şüphe, karmaşa ve derin...

Korku.

Quaid'in sözcüğüydü bu. Pis bir sözcüktü. İğrenç bir sözcüktü. Bu geceden sonra hep Quaid'in masum bir kıza yaptığı işkenceyi getirecekti aklına.

Steve bir an o fotoğraflara bakarken kendi yüzünde beliren ifadeyi düşündü. Kendi yüzünde de aynı karmaşa yok muydu biraz? Belki aynı korku da, biraz... açığa çıkmayı bekleyen.

Arkasından bir ses geldi. Quaid olamazdı. Çok hafif bir sestti.

Quaid usulca arkasından yaklaşmıyorsa tabii.

41

Aman Tanrı'm...

Steve'in ağzıyla burun delikleri, kloroformlu bir bez parçasıyla kapatıldı. Elinde olmadan nefes alınca kloroform burun deliklerini yaktı, gözlerini sulandırdı.

Dünyanın köşesinde, görüş alanının kenarında karanlık bir leke belirdi. Bu leke büyümeye başladı, hızlanan nabzının ritmiyle.

Steve kafasının ortasında Quaid'in sesini görebiliyordu. Bir perde olarak. Adını söylüyordu ses.

"Stephen."

Tekrar.

"...ephen."

"...phen."

"...hen."

"en."

O leke dünyaydı. Dünya karanlıktı, gitmişti. Gözden ııaktı. Zihinden ııaktı.

Steve fotoğrafların üstüne yığıldı.

Uyandığında bilinçli olduğunun farkına varamadı. Her taraf karanlıktı. Gözleri faltaşı gibi açık halde uzandığını ancak bir saat sonra fark etti.

Önce kollarıyla bacaklarını, sonra başını kımıldattı. Beklediğinin aksine bağlı değildi, ayak bileği dışında. Sol ayak bileğine zincir gibi bir şey bağlanmıştı. Fazla uzaklaşmaya çalışınca etine batıyordu.

Altındaki zemin çok rahatsız ediciydi. Avcuyla dokununca, dev bir ızgaraya benzer bir şeyin üstünde yattığını fark etti. Metaldi ve düz yüzeyi her yönde kollarının 42

yettiğince uzanıyordu. Kolunu aralıklardan sokunca, aşağıda hiçbir şey bulamadı.

Altında boşluk vardı.

Quaid'in Steve'in hapislik hayatına dair çektiği ilk kızılötesi fotoğraflarda, onun bulunduğu yeri keşfedişi sergileniyordu. Quaid'in tahmin ettiği gibi, denek içinde bulunduğu duruma gayet akılcı yaklaşıyordu. İsteriye kapılmıyordu. Küfürler savurmuyordu. Ağlamıyordu. Bu deneğin zor tarafı buydu. Olanların farkındaydı.

Kendi korkularına mantıklı tepkiler verecekti. Onun zihnini pes ettirmek Cheryl'inkinden çok daha zor olacaktı.

Ama pes ettiğinde, bunun ödülü de çok daha büyük olacaktı. Ruhu açılıp Quaid'e sergilenmeyecek miydi, görmesi ve dokunması için? O adamın içinde incelemek istediği öyle çok şey vardı ki.

Steve'in gözleri karanlığa alışmaya başladı. Bir çeşit kuyuya hapsedilmişti. Yuvarlak ve yaklaşık altı metre çapında bir yerdi burası. Bir tünelin ya da yeraltı fabrikasının havalandırma boşluğu muydu? Steve zihninde Pilgrim Sokağı civarının haritasını çıkararak, Quaid'in onu nereye getirdiğini bulmaya çalıştı. Aklına hiçbir yer gelmiyordu.

Hiçbir yer.

Değiştiremediği, tanıyamadığı bir yerde kaybolmuştu. Kuyuda gözlerini odaklayabileceği köşeler yoktu. Duvarlarda bilincini gizleyebileceği yarıklar, delikler bulunmuyordu.

Daha da kötüsü, bu kuyudaki bir ızgaranın üstünde yatmaktaydı. Altındaki karanlıkta hiçbir şey göremiyor-43

du: Kuyu dipsiz gibiydi. Düşmesini engelleyen tek şeyse, altındaki ince ızgarayla, ayak bileğini oraya bağlayan ince zincirdi.

Boş ve karanlık bir göğün altında, sonsuz bir karanlığın üstünde hayal etti kendini.

Sıcak ve pis kokulu hava, yaşanveren gözlerini kuruttu, yapış yapış etti. Ağlamayı kesip de bağırmaya başladığında, karanlık sesini yuttu.

Bağırmaktan sesi kısılnca ızgaraya uzandı, incecik yatağının altında karanlığın sonsuzca uzandığını düşünmeden edemiyordu. Bu çok saçmaydı tabii. Hiçbir şey sonsuza dek gitmez, dedi yüksek sesle.

Hiçbir şey sonsuza dek gitmez.

Ama yine de bunu asla bilemezdi. Altındaki o zifiri karanlığa düşerse, kuyunun dibinin gelişini görmeden düşmeyi sürdürürdü. Daha iyimser, daha pozitif imgeler canlandırmaya çalışsa da zihni vücudunun ansızın o korkunç kuyudan aşağı düştüğünü canlandırıyordu, beklemediği bir anda, körlemesine.

Yere çarpana dek.

Kafası yarılrken bir ışık görecekti miydi? Bedeni parçalanırken, neden yaşadığını ve öldüğünü anlayacak mıydı?

Sonra şunu düşündü: Quaid buna cesaret edemezdi. "Cesaret edemez!" diye haykırdı cırlak bir sesle. "Cesaret edemez!"

Karanlık, sözlerini yutuyordu. Haykırışları hiç ses çıkarmamışçasına yutuluveriyordu.

Sonra bir başka düşünce: Gerçekten kötü bir düşünce. Ya Quaid onu bu dairesel cehenneme, asla buluna-44

mayacağı için getirdiyse? Belki de deneyini en uç noktasına götürmek istemişti.

En uç noktasına. En uç noktada ölüm vardı. Quaid için en büyük deney olmaz mıydı bu? Bir insanın ölmesini izlemek: Ölüm korkusunun, korkuların en büyüğünün gelişini izlemek. Sartre hiç kimsenin kendi ölümünü bilemeyeceğini yazmıştı. Ama başkalarının ölümüne yakından tanık olmak (zihnin o acı gerçeği görmezden gelmek için kıvırtmasını izlemek), ölümün doğasına dair ipucu vermez miydi? Kişiyi az da olsa kendi ölümüne hazırlayabilirdi bu. Bir başkasının korkusuna yakından tanık olmak, canavara dokunmanın en zekice yoluydu.

Evet, diye düşündü. Quaid beni öldürebilir, korktuğu için.

Bu düşünce Steve'e acı bir tatmin verdi. Quaid'in, o tarafsız deneycinin, o sözde öğretmenin kafayı korkulara takmasının sebebi, en çok kendisinin korkmasıydı.

Başkalarının kendi korkularıyla yüzleşmelerini izlemeyi bu yüzden istiyordu. Kendisi için bir çözüm yoluna, bir kurtuluş çaresine ihtiyacı vardı.

Bütün bunları düşünmesi saatler sürdü. Karanlıkta Steve'in zihni zehir gibi ama kontrolsüz işliyordu. Düşünce zincirlerini takip etmekte zorlanıyordu. Düşünceleri balıklar gibiydi, ufak ve hızlı balıklar. Onları tutar tutmaz kaçıyorlardı.

Ama her düşüncesinin altında, Quaid'i zekâsıyla alt etmek zorunda oluşunun bilinci vardı. Bu kesindi. Sakin olmalıydı. Quaid'in işine yaramayacak bir denek olduğunu kanıtlamalıydı.

Bu saatlerde çekilen fotoğraflarda Stephen ızgara-

nın üstünde gözleri kapalı, kaşlarını hafifçe çatmış halde yatıyordu. Bazen paradoksal bir biçimde hafif bir gülümseme beliriyordu dudaklarında. Bazen uyuyor mu uyanık mı, düşünüyor mu yoksa rüya mı görüyor belli olmuyordu.

Quaid bekledi.

Steve'in gözleri nihayet gözkapaklarının altında kımıldanmaya başladı. Rüya gördüğü kesindi. Denek uykudayken, işkence aletinin çarkını döndürmenin tam sı-rasıydı...

«

Steve uyandığında elleri kelepçelenmişti. Yanında bir tabağın üstündeki su dolu bir kâse duruyordu. İkinci bir kâse de tuzsuz, ılık lapa vardı. Minnetle yiyip içti.

Yerken iki şeyi fark etti. Birincisi, yerken çıkardığı sesler kafasının içinde çok yüksekti. İkincisi, şakaklarında bir gerginlik, bir baskı vardı.

Fotoğraflarda Stephen'ın elini başına kaldırdığı görülüyor. Kafasına bir başlık geçirilip kilitlenmiş. Kulakları tıkanmış. Herhangi bir ses duyması engellenmiş.

Fotoğraflarda şaşkınlık görülüyor. Soma öfke. Soma korku.

Steve sağır olmuştu.

Yalnızca kafasının içindeki sesleri işitebiliyordu. Dişlerinin takırtısını. Yemek yerken çıkardığı sesleri. Kulaklarında top atışı gibi gürliyorlardı.

Gözleri yaşardı. Izgarayı tekmeledi, topuklarının metal çubuklarda çıkardığı tangırtıyı duymadan. Boğazı Uıııyormuş gibi olana dek haykırdı. Çığlıklarının hiçbi-ı ini duymadı.

Paniğe kapılmaya başladı.

46__

Fotoğraflarda paniğin doğuşu görölüyordu. Steve'in yüzü kızarmıştı. Gözleri faltaşı gibi açıktı. Dişleri ve diş etleri görölüyordu.

Korkmuş bir maymun gibiydi.

Çocukluğunun bütün korkuları geri geldi. Eski düşmanlarının yüzleri gibi hatırlıyordu onları. Titremeleri, terlemeleri, mide bulantılarını. Panikle su dolu kâseyi kapıp yüzünden aşağı boca etti. Soğuk suyun şoku, panik merdivenine tırmanmakta olan zihnini bir an durdurdu. Izgaranın üstüne uzandı. Bedeni kaskatıydı. Kendine derin ve düzenli soluklar almayı emretti.

Gevşe, gevşe, gevşe, dedi yüksek sesle.

Kafasının içinde dilinin çıkardığı sesleri işitiyordu. Panik yüzünden daralmış burun deliklerinde hareket eden, kulaklarını tıkayıp açan sümüğünün sesini de duyabiliyordu. Sonra diğer bütün seslerin altında bekleyen hafif bir tıslamayı seçmeye başladı. Zihninin sesini...

Radyoda kanallar arasındaki statik gibiydi. Anestezi sırasında ya da uykuya dalarken duyduğu sesin aynısıydı.

Organları huzursuzca kımıldanıyordu. Bileklerinin incinmesine aldırmadan kelepçelerle boğuştuğunun hayal meyal farkındaydı ancak.

Fotoğraflar bütün bu tepkileri net olarak kaydetti. Steve'in isteriye karşı verdiği mücadeleyi, korkularının tekrar yüzeye çıkmasını engellemek için gösterdiği acizce çabayı. Gözyaşlarını. Kanlı bileklerini.

Sonunda bitkinliği paniğine baskın çıktı. Tıpkı çocukken olduğu gibi. Kaç gece savaşmaktan bitkin düşerek, burnunda ve ağzında gözyaşlarının tuzlu tadıyla sızmıştı?

Harcadığı çaba, kafasındaki sesleri artırmıştı. Beyni artık ninni okumak yerine ıslıklarla ve uğultularla uyuluyordu onu.

Kendinden geçmek güzeldi.

Quaid hayal kırıklığına uğramıştı.

Stephen Grace'in verdiği tepkilerden, çok kısa sürede pes edeceği anlaşıyordu.

Aslında şimdiden pes etmiş gibiydi, deney başlayalı yalnızca birkaç saat olmuşken.

Oysa Quaid, Stephen'a güvenmişti. Bu deney için aylarca uğraşmıştı. Oysa deneği tek bir ipucu bile vermeden aklını kaçıracağa benziyordu.

Quaid'in tek ihtiyacı olan şey bir sözcük, tek bir kahrolası sözcüktü. Deneyin doğasına dair küçük bir işaret. Daha da iyisi çözüme yönelik bir ipucu, şifa verici bir totem ya da hatta bir dua. insan delirip kişiliğini yitirirken, ilahi bir kurtarıcıya yakarırdı herhalde? Bir şeyler olmalıydı.

Quaid bir katliam sahnesindeki leş yiyici bir kuş gibi bekledi, can çekişen ruhun ölümünü bekleyerek, beslenmeyi umarak.

Steve uyandığında yüzü demirlere yaslıydı, içerisi iyice havasızdı şimdi. Metal çubuklar yanağına batıyordu. Ateşi vardı ve rahatsızdı.

Hareketsiz yatarak, gözlerinin etrafa yine alışmasını bekledi. Kuyunun duvarına uzanan metal çubuklar, kusursuz bir perspektif teşkil ediyordu. Kesişen çubukların oluşturduğu ağ hoşuna gitti. Evet, hoştu. O çizgileri gözleriyle takip etti, bu oyundan sıkılana dek. Sıkılıp da sırt

üstü uzanınca, altındaki demirlerin titrediğini hissetti. Izgara eskisinden daha mı az sağlamdı şimdi? Hareket ettikçe hafifçe sallanıyor gibiydi.

Ter içinde kalan Steve gömleğinin düğmelerini açtı. Uyumakta çenesine tiikrük akmıştı ama silme zahmetine girmedi. Salyası akmışsa ne olmuştu yani? Kim görecekti ki?

Gömlek eteğinin yarısını dışarı çekti. Bir ayağıyla diğer ayağındaki ayakkabıyı çıkardı.

Ayakkabı: Izgara: Düşüş. Zihni aradaki bağlantıyı ağır ağır kurdu. Doğruldu. Ah, zavallı ayakkabı. Ayakkabısı düşecekti. Metal çubukların arasından kayıp gidecekti.

Ama hayır. Bir ızgara deliğinin üstünde hassas bir dengede duruyordu. Belki onu kurtarabilirdi.

Zavallı, zavallı ayakkabısına uzandı. Izgara sallandı.

Ayakkabı kaymaya başladı.

"N'olur" diye yalvardı ona, "düşme." O güzel ayakkabısını, canım ayakkabısını kaybetmek istemiyordu. Düşmemeliydi. Düşmemeliydi.

Kapmak için elini uzatırken ayakkabı sallandı ve ızgaranın demirleri arasından topuk aşağı kayıp karanlığın içine düştü.

Steve işitemediği bir çığlık attı.

Ah, ayakkabının düşüş sesini işitebilseydi. Düşüşünün kaç saniye sürdüğünü sayabilseydi. Kuyunun dibine çarpışını işitebilseydi. En azından o zaman ölmeden önce ne kadar düşeceğini bilirdi.

Artık dayanamıyordu. Yüzükoyun yatıp kollarını ızgaranın deliklerinden sarkıtarak haykırdı:

"Ben de gideceğim! Ben de gideceğim!"

49

O karanlıkta, o uğuldayan karanlıkta düşmeyi beklemeye dayanamıyordu.

Ayakkabısının peşinden gitmek istiyordu. O karanlık çukura düşüp yok olmak, bu oyuna bir son vermek.

"Gideceğim! Gideceğim! Gideceğim!" diye haykırdı. Yerçekimine yakardı.

Altındaki ızgara kımıldadı.

Bir şey kırılmıştı ya da kopmuştu. Izgarayı tutan bir çivi, zincir ya da halat. Steve yatay durmuyordu artık. Karanlığa doğru eğilen ızgaranın üstünde kaymaya başlamıştı bile.

Steve organlarının artık bağlı olmadığını fark edince afalladı.

Düşecekti.

Herifçioğlu onun düşmesini istiyordu. O kötü adam. Neydi adı? Quake? Quail?

Quarrel...

Izgara eğilmeyi sürdürürken, elleri demirlere tutundu kendiliğinden. Belki de ayakkabısı gibi düşmek istemiyordu aslında? Belki de hayat bir an olsun daha fazla yaşamaya değerdı...

Aşğıdaki karanlık öyle derindi ki. Hem içinde ne vardı kimbilir.

Kafasının içindeki panik sesleri çoğaldı. Kanlı kalbinin atışları, sümüğünün hışırtısı, kuru damağından gelen hırıltı. Terden kayganlaşmış ellerinin kavrayışı gevşiyordu.

Yerçekimi onu istiyordu. Bedeni üstünde hak talep ediyor, düşmesini emrediyordu.

Steve bir anlığına aşağıya, altında açılmış ağza bakınca, orada kımıldayan canavarlar gördüğünü sandı. Kabaca çizilmiş, gülünç, çılgınca, kara şeyler.

Çocukluğundan çıkagelen çılgınca

grafitiler, Steve'in bacaklarını tutmak için pençelerini açıyorlardı.

"Anacığım" dedi, elleri açılıp onu korkunun kucağına düşürürken.

"Anacığım."

Söylediği buydu. Quaid net olarak işitmişti, bu banal sözcüğü.

"Anacığım!"

Steve kuyunun dibine düştüğünde, ne kadar düştüğünü kestirecek halde değildi artık.

Ellerinin ızgarayı bıraktığı an, karanlığın içine düşeceğini anladığı an aklını kaybetmişti. Geride kalan hayvansı benliği vücudunu gevşeterek, düşüşü çok az hasarla atlatmasını sağlamıştı. Hayatının geri kalanıysa (en basit tepkiler dışındaki her şey) parçalanmıştı. Parçalar hafızasının derinliklerine saçılmıştı.

Nihayet ışık geldiğinde, başını kaldırıp kapıda duran Miki Fare maskeli adama baktı ve gülümsedi. Çocuksu bir gülümsemeydi bu. Komik kurtarıcısına duyduğu minneti sergileyen bir gülümseme. Adamın onu ayak bileklerinden tutup çekerek, içinde bulunduğu büyük, yuvarlak odadan çıkarmasına izin verdi. Pantolonu ıslaktı. Uyurken altını pislediğini anladı. Yine de, Komik Fare onu öpecekti.

İşkence odasından sürüklenerek çıkarılırken başı yana düştü. Yerde, kafasının yanında bir ayakkabı vardı. Bir buçuk metre kadar yukarıda da, az önce üstünde durduğu ızgara bulunmaktaydı.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Fare'nin onu parlak bir odada oturtmasına izin ver-

51

di. Fare'nin ona kulaklarını geri vermesine izin verdi. (Oysa istemiyordu onları.

Dünyayı sessiz izlemek komik-li. Güldürüyordu onu.

Biraz su içti. Biraz tatlı kek yedi.

Yorgundu. Uyumak istiyordu. Anacığını istiyordu. Ama Fare bunları anlamıyor gibiydi.

Bu yüzden ağladı, masayı tekmeledi, tabaklarla bardakları yere saçtı. Sonra koşarak yan odaya dalıp, eline geçen kâğıtları havaya savurdu. Salına salına düşmelerini izlemek hoştu. Bazıları yazılarla kaplıydı. Bazılanndaysa resimler vardı. Korkunç resimler. Kendini çok tuhaf hissetmesine yol açan resimler.

Ceset resimleriydi hepsi. Bazıları küçük çocukların, geri kalanlarsa büyük çocukların resimleri. Uzanmış ya da oturur haldeydiler. Yüzlerinde ve gövdelerinde uzun kesikler vardı. Kesiklerin içleri parlak, ıslak şeylerle doluydu. Cesetlerin etrafına siyah boya dökülmüştü. Düzgün halde değil... Saçılmıştı. Yerler parmak ve el izleriyle kaplıydı.

Resimlerin üç dört tanesinde, kesikleri yapan şey hâlâ oradaydı. O şeyin adını biliyordu.

Balta.

Bir kadının yüzüne neredeyse sapına dek gömülmüş bir balta vardı. Bir adamın bacağında bir balta vardı. Bir mutfak zemininde yatan bir bebek cesedine de başka bir balta saplıydı.

O adam cesetlerle ve baltalarla dolu resimler toplamıştı. Steve'e tuhaf geldi bu.

Artık alışmaya başladığı kloroform kokusunu alıp bayılmadan önceki son düşünceyi bu.

Pis kapı önünde eski sidik ve taze kusmuk kokusu vardı. Kendi kusmuğuydu.

Gömleğinin önü kusmuk kaplıydı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri bükülüyordu.

Hava çok soğuktu. Boğazı acıyordu.

Sonra ayak sesleri işitti. Fare geri geliyordu galiba. Onu eve götürecekti belki.

"Kalk ayağa evlat."

Fare değildi. Bir polisti.

"Orada ne yapıyorsun ha? Kalk dedim."

Steve sırtını binanın ufalanan tuğlalarına vererek ayağa kalktı. Polis el fenerini üstüne doğrulttu.

"Aman Tann'm" dedi polis tiksintiyle. "Şu haline bak. Nerede oturuyorsun sen?"

Steve kafa salladı, başını eğip kusmuk kaplı gömleğine utanmış bir okul öğrencisi gibi bakarak.

"Adın ne?"

Hatırlayamıyordu.

"Adın ne evlat?"

Deniyordu işte. Polis ne diye bağırıyordu ki?

"Hadi, kendine gel."

Bu sözler anlamsızdı. Steve gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Ev."

Ağlamaya başladı, burnunu çeke çeke, kendini yapayalnız hissederek. Ölmek istiyordu: Yatıp ölmek istiyordu.

Polis onu sarstı.

"Uyuşturucu filan mı aldın?" diye sordu sert bir 53

sesle, Steve'i sokak lambasının altına çekip yaşlı yüzüne bakarak.

"Git hadi."

"Anacığım" dedi Steve. "Anacığımı istiyorum."

Bu sözler, konuşmanın seyrini tamamen değiştirdi.

Polis ansızın bu manzaranın iğrenç ötesi, zavallılık ötesi olduğunu hissetti. Gözleri kan çanağına dönmüş, akşam yemeğini gömleğine kusmuş bu küçük piç kurusu gerçekten sinirine dokunmaya başlamıştı. Cebine bok gibi para konmuştu. Kanında çok fazla uyuşturucu vardı. Ama doğru dürüst terbiye edilmemişti.

"Anacığım" lafı bardağı taşıran son damlaydı. Steve'in karnını yumrukladı. Güçlü, sağlam, fonksiyonel bir darbeydi. Steve inleyerek iki büklüm oldu.

"Kapa çeneni evlat."

İkinci bir darbeyle çocuğu tamamen sersemlettikten sonra, Steve'i saçından tuttu ve o küçük keşin suratını yukarı çevirdi.

"Serseri olmak istiyorsun ha?"

"Hayır. Hayır."

Steve serseri ne demek bilmiyordu. Kendini polise sevdirmek istiyordu o kadar.

"N'olur" dedi yine ağlamaya başlayarak, "beni eve götür."

Polis şaşırmış gibiydi. Çocuk diğerlerinin çoğunun yaptığı gibi ona karşı koymamış ve sivil haklarından bahsetmeye başlamamıştı. Yerdeyken ve burunları kanarken genellikle yardım çağırırlardı. Bu seferkiyse yalnızca ağlıyordu. Polis kendini kötü hissetmeye başladı. Çocuk zihinsel özürlü filandı galiba. Onu dövmüştü. Kahretsin.

Kendini sorumlu hissediyordu şimdi. Steve'i

kolundan tutup yolun diğerk tarafına geçirerek arabasına götürdü.

"Gir içeri."

"Beni eve...."

"Götüreceğim evlat. Seni evine götüreceğim."

Evsizler yurdunda Steve'in üstünde kimlik aradılar. Bulamadılar. Sonra varsa bit ve pirelerden arındırmak için yıkadılar. Sonra polis gitti. Steve buna sevindi. O adamı sevmemişti.

Yurttaki insanlar Steve sanki odada yokmuş gibi ondan söz ettiler. Çok genç olduğunu söylediler. Zihinsel yaşından, giysilerinden, görünüşünden konuştular.

Sonra ona bir kalıp sabun verip duşa göturdüler. Steve soğuk suyun altında on dakika durduktan sonra lekeli bir havluyla kurulandı. Tıraş olmadı, kendisine tıraş

bıçağı vermiş olmalarına karşın. Tıraş olmayı unutmuştu.

Sonra ona eski giysiler verdiler. Bunları beğendi. Aslında kötü insanlar değillerdi, yanındayken o yokmuşçasına kendisinden söz etseler de. Hatta biri ona gülümsedi.

Kır sakallı, iri yarı bir adam. Bir köpeğe gülüm-sercesine.

Verdikleri giysiler tuhaftı. Ona ya büyük, ya da küçük geliyordu. Çeşitli renklerdeydi: Sarı çoraplar, kirli beyaz bir gömlek, oburlar için yapılmış ince şeritli bir pantolon, eski bir kazak, ağır botlar. Giyinmek hoşuna gitti. Onlardan gizlice iki yelek ve iki çift çorap giydi üst üste. Pamuklu ve yün kumaşlarla kat kat sarınmak içini rahatlatıyordu.

Sonra ona yatak numarası yazılı bir fiş verip, yatakhanelerin açılmasını beklemesini söylediler. Koridorda kendisiyle bekleyen insanlardan bazıları gibi sabırsız değildi.

Onların çoğu bağırıp çağırıyor, anlaşılmaz laflar ediyor, suçlamalarda bulunuyor, küfrediyor, birbirlerine tükürüyorlardı. Korktu. Tek istediği uyumaktı. Yatıp uyumak.

On birde bekçilerden biri yatakhane kapısını açtı. Bütün o kaybolmuş insanlar, kendilerine üstünde geceyi geçirecek demir bir yatak bulabilmek için içeri doluştu.

Geniş ve loş yatakhane dezenfektan ve yaşlı insanların kokusu vardı.

Diğer evsizlerin gözleriyle ve sağa sola savurdıkları kollarıyla temastan kaçman Steve, kendine üstüne ince bir battaniye atılmış dağınık bir yatak bulup yattı. Çevresi öksüren, mırıldanan, ağlayan insanlarla doluydu. Bir tanesi başını gri yastığına yaslamış, tavana bakarak dua ediyordu. Steve bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Bir çocuk duası okumaya başladı. "Sevgili Isa, Bak bu küçük çocuğa, Alçakgönüllü ve naziksin Acı bana Ben... Neydi? Ben... safım. izin ver sana geleyim."

Dua iyi gelmişti. Merhem gibi gelen uykusu da mavi ve derindi.

S6

Quaid karanlıkta oturuyordu. Yine korku içindeydi, her zamankinden de fazla. Vücudu korkudan kaskatıydı. Öyle ki ışığı açmak için yataktan kalkamıyordu. Hem ya bu kez korkmakta haklıysa? Ya baltalı adam, üstü başı kan içinde kapısına dayanmışsa? Bir manyak gibi sırtarak merdivenin başında şeytan gibi dans ediyorsa, sırtarak dans ediyorsa, rüyalarında gördüğü gibi?

Hareket eden hiçbir şey yoktu. Basamaklar gıcırdamıyor, gölgelerden kıkırtılar gelmiyordu. Baltalı adam gelmemişti. Quaid sabaha kadar yaşayacaktı.

Vücudu biraz gevşemişti. Yataktan kalkıp ışığı açtı. Oda sahiden de boştu. Ev sessizdi. Açık kapıdan bakınca

merdivenin başını gördü. Baltalı adam filan yoktu tabii.

%

Steve bağrıışmalarla uyandı. İçerisi hâlâ karanlıktı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama vücudu fazla ağrımiyordu artık. Dirseklerini yastığına dayayarak doğrulup yatakhaneindeki gürültülerin nedenini anlamaya çalıştı. Dört yatak ileride iki adam kavga ediyordu. Nedeni belli değildi. Kız gibi dövüşüyor (Steve onlara bakarken güldü), birbirlerinin saçlarını çekiyorlardı. Ay ışığında, ellerindeki ve yüzlerindeki kanlar siyah görünüyordu. Yaşlı olanı yatağına savrulurken haykırdı: "Finchley So-kağı'na gitmem! Götüremezsin beni. Vurmasana! Aradığın adam ben değilim diyorum sana!"

Diğeri dinlemiyordu. Yaşlı adamın kendisini rahat bırakması için yalvardığını anlamayacak kadar salak ya da kızgındı. İzlendiğini fark edince iyice şevklenip ayak-_____

kabısını çıkardı ve ihtiyara onunla vurmaya başladı. Steve ayakkabının topuğunun ihtiyarın kafasına inerken çıkardığı sesleri duyuyordu. Her darbeyle birlikte tezahürat yapılıyor, ihtiyarın çığlıklarıysa giderek hafifliyordu.

Birden yatakhaneye biri girince tezahürat kesildi. Steve gelenin kim olduğunu göremedi. Kapıyla arasında bir sürü insan vardı.

Ama galibin "Orospu çocuğu!" diye son bir nida atarak ayakkabısını havaya fırlattığını gördü.

Ayakkabı.

Steve gözlerini ayakkabıdan alamıyordu. Ayakkabı havada dönerek yükseldikten sonra, çıplak döşeme tahtalarının üstüne, vurulmuş bir kuş gibi düştü. Steve bunu çok net gördü, günlerdir gördüğü her şeyden daha net.

Ayakkabı biraz ötesine düştü.

Düşünce yüksek ve tok bir ses çıkardı.

Yan yattı. Tıpkı kendi ayakkabısı gibi. Kendi ayakkabısı. Ayağından çıkardığı.

Izgaranın üstünde. Odada. Evde. Pilgrim Sokağı'nda.

Quaid yine aynı rüyadan uyandı. Hep o merdiveni görüyordu. Hep o merdivene bakıyor, o gülünç ve korkunç yaratığın parmak uçlarına basa basa, her adımda gülerek kendisine doğru çıktığını görüyordu.

İlk kez bu rüyayı bir gecede iki defa görmüştü. El yordamıyla yatağın yanındaki şişeyi aradı. Karanlıkta şişeyi bulup kafasına dikti.

Steve birbirine girmiş öfkeli adamların arasından yürüdü. Bağrıışmalarını umursamıyordu, ihtiyarın inlemele-riyle küfürlerini de. Bekçiler kargaşayla başa çıkmakta zorlanıyordu. İhtiyar Crowley bir daha buraya alınmayacaktı. Her seferinde bela çıkarıyordu. Az kalsın isyan çıkacaktı. Bu insanları yatıştırmak saatler sürerdi.

Steve koridorda yürüyüp kapıdan geçerek Evsizler Yurdu'nun antresine çıkarken kimse kendisine soru sormadı. Kanatlı kapı kapalıydı ama altından giren, şafak öncesinin keskin, taze gece havası dinçleştiriciydi.

Danışma odasında kimse yoktu. Steve kapıdan bakınca, duvarda asılı duran yangın söndürücüyü gördü. Kırmızı ve parlaktı. Yanında uzun, yılan gibi kıvrılmış siyah bir hortum vardı. Onun da yanında, bir balta asılı duruyordu.

Çok güzel bir balta.

Stephen odaya girdi. Biraz öteden koşan ayakların sesleri, bağrıışmalar, bir ısıklık sesi geldi. Ama kimse içeri girip, baltayla arkadaşlık kuran Steve'i rahatsız etmedi.

Once baltaya gülümsedi.

Baltanın kıvrık ucu gülümseyişine karşılık verdi.

Sonra baltaya dokundu.

Balta dokunulmaktan hoşlanmış gibiydi. Tozluymuş. Epeydir kullanılmıyordu. Çok uzun süredir. Alınmak, okşanmak, gülümsemek istiyordu. Steve baltayı usulca duvardan alıp, ısıtmak için ceketinin altına soktu. Sonra danışma odasından çıkıp kanatlı kapıdan geçerek, diğer ayakkabısını bulmaya gitti.

Quaid tekrar uyandı.

Steve'in nerede olduğunu anlaması çok kısa sürdü. Pilgrim Sokağı'na doğru koşar adım yürümeye başladı. Üstündeki rengârenk giysilerle, bol pantolonuyla, salakça botlarıyla bir palyaço gibi hissediyordu kendini. Komik biriydi, değil mi? Güldü. Öyle komikti ki.

Rüzgâr giderek şiddetleniyor, saçını dağıtıyor, gözlerinin iki buz parçasına dönüşmesine yol açıyordu.

Sokaklarda hoplaya zıplaya, dans ederek koşmaya başladı. Sokak lambalarının altındayken beyaz, araların-dayken siyahtı. Bir görünüyor, bir kayboluyordu. Bir görünüyor, bir kayboluyordu...

Quaid'i bu sefer uyandıran rüyası değildi. Bu sefer bir ses işitmişti. Kesinlikle işitmişti.

Pencereden giren ay ışığı, açık kapının ötesindeki merdiven başını aydınlatıyordu.

Işığı açmaya gerek yoktu. Görmesi gereken her şeyi görebiliyordu. Merdivenin başı boştu, her zamanki gibi.

Sonra en alt basamak gıcırdadı, çok hafifçe.

Quaid o zaman korkuyu tattı.

Bir başka gıcırtı. Aşağıdaki şey ona doğru geliyordu... Rüyasındaki o gülünç şey.

Rüyada olmalıydı. Sonuçta tanıdığı bir palyaço yoktu, baltalı bir katil de. Öyleyse o saçma görüntü, onu her gece uyandıran görüntü, bir rüyadan başka ne olabilirdi ki?

Ama belki de bazı rüyalar öyle tuhaftı ki, ancak gerçek olabilirlerdi.

Ay ışığıyla aydınlanan kapıya ve merdivene bakarken, Palyaço filan yok, dedi kendi kendine. Quaid yalnızca zayıf zihinleri tanımıştı şimdiye dek. Öyle zayıflardı ki, şimdi kendisini pençesine almış olan paniğin doğası, kaynağı ya da şifası konusunda bir ipucu vere-. memişlerdi ona. Hayatın merkezindeki korkunun en ufak bir belirtisiyle yüzleşince parçalanmış, un ufak olmuşlardı o kadar.

Quaid'in tanıdığı bir palyaço yoktu. Hiç tanımamıştı, hiç tanımayacaktı.

Sonra onu gördü, soytarının yüzünü. Ay ışığında bembeyazdı. Genç yüzü yara bere içinde, tıraşsız ve şişmişti. Çocuk gibi gülümsüyordu. Heyecandan dudağını ısırılmıştı.

Çenesine kan bulaşmıştı. Diş etleri de kandan kararmıştı. Yine de bir palyaçoymuş hâlâ. Üstüne hiç uymayan, komik giysileriyle kesinlikle bir palyaçoymuş.

O gülümsemeye uymayan tek şey baltaydı.

Deli adam baltayı hafif hafif savurarak kesme hareketleri yaparken, minik kara gözleri birazdan yaşayacağı eğlencenin beklentisiyle parlarken, ay ışığı baltanın keskin ucunu ısıldatıyordu.

Merdivenin tepesine varmak üzereyken güldü. Dehşet içindeki Quaid'e bakarken gülümsemesi sönmedi.

Quaid'in dizlerinin bağı çözüldü.

Palyaço bir basamak daha çıktı, sıçrayarak. Sevecen bir kötülükle dolu parlak gözlerini Quaid'den ayırmıyordu. Beyaz ellerindeki baltayı ileri geri sallayarak, ölümcül darbenin provasını yapıyordu.

Quaid onu tanıdı.

61

Öğrencisiydi bu. Kobayıydı. Quaid'in korkusunun biçimine bürünmüştü.

Oydu. En beklemediği kişi. O. Sağır çocuk.

Palyaço basamakları sıçraya sıçraya, giderek daha hızlı çıkarken, genzinden boğuk bir ses gelmeye başladı, fantastik bir kuşun ötüşü gibi. Baltayı giderek daha geniş bir kavisle, daha sert savuruyordu.

"Stephen" dedi Quaid.

Bu isim Steve'e hiçbir şey ifade etmedi. Tek gördüğü, o ağzın açılıp kapanmasıydı.

Bir ses çıkmış ya da çıkmamış olabilirdi. Önemi yoktu.

Palyaçonun gırtlğından tiz bir ses yükseldi. Baltayı iki eliyle kafasının üstüne kaldırırken, şen dansı koşuya dönüştü. Son iki basamağı bir sıçrayışta çıkarak, aydınlık yatak odasına daldı.

Quaid ölümcül darbeden kaçmak için yan döndü ama yeterince hızlı değildi. Balta havayı yararak Qu-aid'in kolunun arka tarafına gömüldü. Kol arkası kasının çoğunu parçaladı. Pazı kemiğini kırdı ve kolunun alt kısmını yararken atardamarı kılpayı kaçırdı.

Quaid'in çığlığı on bina öteden işitilebilirdi ama o binaların hepsi moloza dönüşmüştü.

Sesini işitecek hiç kimse yoktu. Gelip onu palyaçodan kurtaracak hiç kimse yoktu.

işine devam etmek isteyen balta, şimdi Quaid'in bacağının üst kısmını parçalıyordu, bir ağaç kütüğünü keser gibi. Filozofun bacağında açılan on-on beş santimlik yaralar, parlak kaslarını, kemiğini ve iliğini sergiliyordu. Palyaço indirdiği her darbeden sonra baltayı çekip çıkarırken, Quaid'in bedeni bez bir bebek gibi sarsılıyordu.

Quaid haykırdı. Quaid yalvardı. Quaid dil döktü.

Palyaço tek kelimesini işitmedi.

Tek işittiği kafasının içindeki gürültüydü: Islıklar, uğultular, ulumalar, vızıltılar. Öyle bir yere sığınmıştı ki, bir daha hiçbir mantıklı sav ya da tehdit çıkaramazdı onu. Orada kalp atışları kanun, kanının uğultusuysa müzikti.

O sağır çocuk, işkencecisinin gövdesini balık gibi yararken nasıl da dans ediyordu.

Ahlaksız zihni sonsuza dek susturulmuştu. Kanlar nasıl da fışkırıyordu! Nasıl da fıskiye gibi fışkırıyorlardı!

Küçük palyaço neşeyle güldü. Çok eğleniyordu. Bütün geceye yetecek bir eğlence vardı burada. Keskin ve bilge baltasıyla hep dost kalacaktı. Onunla bu adamı kesebilir, yarabilir, dilimleyebilir, uzuvlarını koparabilir ama sağ kalmasını sağlayabilirdi. Zekice davranırsa, uzun süre yaşatabilirdi onu.

Steve'in keyfi gıcırdı. Önlerinde koca bir gece vardı. Kafasının içindeki seslerse arzulayabileceği tek müzikti.

Quaid fışkıran kanların arasından palyaçonun donuk bakışlarını görünce, dünyada korkudan çok daha kötü şeyler olduğunu anladı. Ölümünden bile kötü şeyler.

Dinmeyen acılar vardı. Bitmeyi reddeden hayat vardı, zihin bedene ölmesi için yalvardıktan çok sonra bile. En kötüsü de, gerçekleşen düşler vardı.

Cehennem Yarışması

() Eylül'de Cehennem, Dokuzuncu Halka'nın buzlu derinliklerinden çıkarak Londra'nın sokaklarına ve meydanlarına geldi. Pastırma yazının bunaltıcı

sıcağından (ikilenmeyecek kadar soğuktu. Her zamanki gibi planlarını çok dikkatli kurmuştu.

Planlar kolayca ters gidebilecek şeylerdi ne de olsa. Bu sefer her zamankinden de fazla titizlik etmiş olabilirdi. Son ana dek her ayrıntıyı iki üç kez kontrol etmişti, bu hayati oyunu kazanma şansını artırmak için.

Yarışmacı ruhuna hep sahip olmuştu. Yüzyıllar boyu uca ateşle eti binlerce kez kapıştırmış, bazen kazanmış, çoğunlukla da kaybetmişti. Bahisler onu geliştiriyordu.

İnsanlar yarışma, pazarlık etme ve bahis oynama dürtüle-i duymasalar, cehennem boş kalırdı. Danslar, köpek ya-ı ısları, keman çalma yarışmaları... Kurnazlık edilirse bir iki ruhun kapılabileceği oyunlardı bunlar. O aydınlık ve bulutsuz günde Cehennem'in Londra'ya gelmesinin nedeni buydu: Bir yarış düzenlemek ve mümkünse kendine bir çağ boyu yetecek kadar ruh toplamak.

Cameron radyosunun kanal ayarını yaptı. Spikerin sesi gidip geliyordu. St. Paul Katedralinden değil de, Kuzey Kutbu'ndan konuşuyordu sanki. Yarışın başlamasına henüz yarım saat vardı ama Cameron koşucusu hakkında neler söyleneceğini merak ediyordu.

"...Heyecanlı bir bekleyiş... On binlerce kişi daha yolda olmalı..."

Ses kesildi. Cameron küfrü basıp radyonun kanal ayarıyla tekrar oynadı, o salakça laflar devam edene dek.

"...Yılın yarışı deniyor. Ne heyecanlı bir gün! Değil mi Jim?"

"Kesinlikle Mike..."

"Konuşan Jim Delaney'di. Kendisi yarışı helikopterden izleyip bize kuşbakışı anlatacak, değil mi Jim?"

"Kesinlikle Mike..."

"Başlama çizgisinin gerisi hareketli. Yarışmacılar ısınıyor. Nick Loyer'ı görüyorum. Üç numarayı almış. Çok zinde görünüyor doğrusu. Geldiğinde bana aslında pazarları koşmayı sevmediğini ama bu yarış için istisna yaptığını söyledi. Ne de olsa bildiğiniz gibi geliri Kanser Araştırmaları Vakfı'na bağışlanacak. 800 metrede altın madalyalı koşucumuz Joel Jones da burada. Büyük rakibi Frank McCloud'a karşı yarışacak.

Aşağıda yeni yüzler de var. Beş numarayı taşıyan Güney Afrikalı Malcom Vo-ight'la, geçen yıl Avusturya'da yapılan maratону sürpriz bir biçimde kazanan Lester Kinderman. Bu muhteşem Eylül gününde hepsinin de çok dinç görüldüğünü söylemeliyim. Bundan daha güzel bir hava olamazdı, değil mi Jim?"

Joel kâbuslarla uyanmıştı.

"Merak etme, her şey yolunda gidecek" demişti Cameron.

Ama kendini iyi hissetmiyordu. Midesi bulanıyor-du. Yarış öncesi gerginliği değildi bu.

Ona alışıktı ve başa çıkabilirdi. Bulduğu en iyi yöntem, boğazına iki parmağını daldırıp kusmaktı. Böylece mide bulantısından kurtulurdu. Ama bu seferkinin o hisle ilgisi yoktu. Daha yoğundu. Sanki barsakları kaynıyordu.

Cameron ona sempati beslemiyordu.

"Geliri hayır kurumuna bağışlanacak bir yarış o kadar" demişti çocuğa bakarak.

"Olimpiyatlara katılmıyorsun. Sakin ol biraz."

Cameron'ın tekniği buydu. Yatıştırıcı sesi ikna etmek için yaratılmıştı ama azarlamakta kullanılırdı. Azarlamalar olmasa altın madalyalar da olmazdı, alkışlayan kalabalıklar da, hayran hayran bakan kızlar da. Bulvar gazetelerinden biri Joel'i İngiltere'de yılın en sevilen zencisi seçmişti. Tanımadığı insanlardan dostça tavırlar görmek güzeldi. Takdir edilmeyi seviyordu, bu durum belki çok kısa sürecek olsa da.

"Seni seviyorlar" demişti Cameron. "Neden bilmem ama seviyorlar işte."

Sonra gülmüştü. Zalimliğe son vermişti.

"Merak etme evlat" demişti. "İyi koşacaksın. Hadi şimdi git ve var gücünle koş."

Joel şimdi açık havada dururken piste bakınınca keyfi biraz yerine geldi. Kinderman dayanıklıydı ama or-66

ta mesafeli koşuların sonlarında takati kesiliyordu. Maraton tekniği çok farklıydı. Hem Kinderman miyop olduğundan tel gözlük takıyordu. Camları öyle kalındı ki, şaşkın bir kurbağa gibi görünmesine yol açıyordu. Kinderman ona rakip olamazdı. Loyer'a gelince. İyiydi ama o da bu mesafelere alışkın değildi. Engelli koşucuydu. Daha önce de sürat koşuculuğu yapmıştı. Sınırı 400 metreydi. Onda bile zorlanırdı. Voight, Güney Afrikalı. Hakkında pek bilgisi yoktu. Dinç görünüyordu. Sürpriz yapabilirdi.

Ama yarıştaki asıl problem McCloud'du. Joel, Frank "Şimşek" McCloud'la üç kez yarışmıştı. İkisinde onu geçip birinci olmayı başarmış, birindeyse (acı bir biçimde) durum tersine dönmüştü. Hem Frank bu kez hırslı olmalıydı, özellikle de Olimpiyatlar'da uğradığı hezimetten sonra. Gümüş madalya almaktan hoşlanmamıştı.

Tehlikeli bir adamdı Frank. Geliri bağışlanacak bir yarışta bile olsa, mutlaka kazanmak isteyecekti, izleyiciler ve kendisi için. Şimdiden çizgiye geçmiş, başlangıç pozisyonunu deniyordu. Kulaklarını dört açmıştı. Koşuculardan en tehlikelisi Şimşek'ti kesinlikle.

Joel bir an Voight'la göz göze geldi. Onun kendisine bakması tuhaftı. Yarışmacılar genellikle yarıştan önce birbirlerine bakmaz, biraz utanırlardı. Adamın benzi soluktu.

Saçı dökülmeye başlamıştı. Otuzlarının başında gibi görünse de, vücudu daha genç gibiydi. Uzun bacakları, iri elleri vardı. Gövdesi kafasına oranla iriydi. Göz göze geldiklerinde Voight bakışlarını kaçırdı. Boynundaki zincir parladı ve taktığı altın haç çenesinin altında yavaşça dönerken ısıldadı.

Joel'in de yanında iyi şans tılsımı vardı. Şortunun 67 _

bel lastiğinin altına, on yıl kadar önce, katıldığı ilk büyük yarıştan önce annesinden aldığı saç tutamını sıkıştırmıştı. Annesi ertesi yıl Barbados'a dönüp orada ölmüştü.

Büyük bir acı, unutulmaz bir kayıp. Cameron olmasa Joel dağılırdı.

Cameron hazırlıkları katedral basamaklarından izliyordu. Yarışın başlangıcını gördükten sonra bisikletiyle sahilin diğer tarafına gidip sonunu izlemeyi planlıyordu.

Oraya yarışmacılardan çok önce varacaktı. Yarışı radyodan takip edebilirdi. Kendini iyi hissediyordu. Koşucusu iyi durumdaydı, midesi bulansa da. Hem bu yarış, onu fazla yormadan yarışmacı ruhunu ayakta tutmanın iyi bir yoluydu. Koşacağı mesafe epey uzundu tabii. Lıdgate Sirki'nin önünden geçip Fleet Sokağı'na girerek Temple Barı'nı geçip sahil şeridine çıkacak, sonra Trafal-gar'ın kenarından geçerek Whitehall'a girip Parlamento Binası'na koşacaktı. Hem de asfaltta. Ama Joel için iyi bir tecrübeydi bu. Hem biraz baskı altına girecek olması da iyiydi. O çocuk bir uzun mesafe koşucusu olabilirdi. (iameron buna emindi. Kısa mesafe koşucusu olamazdı. I ızını iyi ayarlayamıyordu. Temposunu bulmak, kafasını toplayıp taktik geliştirmek için zamana ve mesafeye ihtiyacı vardı. 800 metreden uzun koşulara doğal bir yeteneği vardı. Gücünü ekonomik kullanıyordu. Tempo-sıysa neredeyse kusursuzdu. Ama daha da önemlisi cesurdu. Cesareti sayesinde altın madalya kazanmıştı ve kazanmayı sürdürecekti. Joel'in farkı buydu. Ne teknik dehalar gelip geçmişti. Ama cesaretleri olmayınca yetenekleri neredeyse hiç işe yaramamıştı. Risk alabilmek, acıdan gözü kararana dek koşabilmek özel bir şeydi. Ca-68 _

meron bunun bilincindeydi. Kendisinin de bu özelliğe biraz sahip olduğunu düşünmekten hoşlanırdı.

Bugün çocuk pek mutlu görünmüyordu. Herhalde kız meselesiydi sorun. Kadınlar hep sorun çıkarırdı, hele Joel gibi altın madalyalı bir gencin hayatında. Joel'e kariyeri bitince kadınlarla gönül eğlendirmek için bol bol zamanı olacağını anlatmaya çalışmıştı ama çocuk rahip hayatı yaşamak istiyordu. Cameron bunun için onu suçlayamazdı.

Tabanca kaldırıldı ve ateşlendi. Açık mavi bir duman bulutu yükselirken, hafif bir patlama sesi işitildi. Silah sesinden çok, açılan bir şampanya şişesinin sesi gibiydi. Bu sesi duyan güvercinler St. Paul Katedrali'nin kubbesinden havalanıp bağışarak uçuştular. Tapınmaları bölünmüştü.

Joel iyi bir çıkış yapmıştı. Düzgün ve hızlı.

Kalabalık hemen ona tezahürata başladı. Arkadan ve yandan gelen coşkulu, sevgi dolu seslerini duyabiliyordu.

Cameron ilk yirmi beş metreyi izledi. Yarışmacılar sıraya dizildi. Grubun başında Loyer vardı. Cameron adamın oraya bilerek mi, yoksa şans eseri mi geçtiğine emin olamadı. Loyer'ın arkasında McCloud, onun da arkasında Joel vardı. Cameron, Acele etme evlat, diyerek bisikletine doğru yürümeye başladı. Bisikletini caddenin hemen yanındaki Paternoster Sokağı'nda zincirlemişti. Otomobillerden hep nefret etmişti.

Habis, sakatlayıcı, insanlık dışı, Hıristiyanlık'a ters şeylerdi otomobiller. Oysa insan bisikletteyken kendi kendinin efendisiydi. Daha ne istenirdi ki?

"...Muhteşem bir başlangıç. Harika bir yarış olacak gibi görünüyor. Meydanı geçtiler bile. Kalabalık çıldırıyor. Geliri bağışlanacak bir yarıştan çok, bir Avrupa Oyunları koşusunu izliyoruz sanki. Sen neler görüyorsun Jim?"

"Fleet Sokağı boyunca dizilmiş kalabalıklar görüyorum Mike. Polisler insanlara şunu söylememi rica etti: Lütfen yarış izlemek için aracınızla gelmeyin. Çünkü sokaklar yarış için boşaltıldı. Otomobilinizle hiçbir yere gidemezsiniz."

"Şu anda en önde kim koşuyor?"

"Yarışmanın bu aşamasında Nick Loyer liderliği elde bulunduruyor Mike. Ama bu uzun mesafe koşusu olduğundan, bir sürü taktik uygulanacak tabii. Orta mesafe denemeyecek kadar uzun, maraton denemeyecek kadar kısa. Ama bu koşucuların hepsi taktik ustası, ilk yarışmalarda birbirlerini yormaya çalışacaklar."

Cameron hep şöyle derdi: Bırak başkaları kahramanlık yapsın.

Joel'in bu dersi öğrenmesi zor olmuştu. Tabanca patladığında, zemberekten boşanmışçasına var gücüyle koşmamakta zorlanıyordu. Ama bütün gücünü ilk iki yüz metrede harcarsa, geriye bir şey kalmazdı.

Kahraman olmak kolaydır, derdi Cameron. Hiç akıllıca bir şey değildir. Zamanını hava atarak harcama. Bırak Superman'ler gösteri yapsınlar. Gruptan kopma ama biraz geride kal. Çizgiyi geçtikten sonra alkışlanmak, seyircileri heyecanlandırmış

ama yarış kaybetmiş bir koşucu olmaktan iyidir.

Kazan. Kazan. Kazan.

Ne pahasına olursa olsun. Neredeyse her şey intibahtır.

Kazan.

Kazanmak istemeyen insanlarla işim olmaz, derdi. Bu işi sırf sevdiğin için, spor olsun diye yapıyorsan, başkasıyla yap. Oyunların zevk için oynandığına yalnızca okullu çocuklar inanır. Kaybetmek hiç zevkli değildir evlat. Ne dedim?

Kaybetmek hiç zevkli değildir.

Barbar ol. Kuralları çiğneme ama zorla. Olabildiğince zorla, zorla. Seni eleştiren piç kurularına kulak asma. Kazanmaya geldin. Kazan. Ne dedim?

Kazan.

Paternoster Sokağı'ndaki kalabalığın sesi kesilmişti. Binalar güneşi perdeliyordu.

Hava neredeyse soğuktu. Güvercinler hâlâ uçuşuyordu. Nereye konacaklarına karar verememişlerdi. Arka sokaklarda yalnızca onlar vardı. Canlılar dünyasının geri kalanıysa bu yarış izlemekle meşguldü sanki.

Cameron bisikletinin zincirini çözüp kilidiyle birlikte cebine attı ve bisiklete bindi. Elli yaşında birine göre oldukça sağlıklı olduğunu düşündü, ucuz sigara bağımlılığına karşın. Radyoyu açtı. Binalar yüzünden yayın zayıf geliyordu. Parazit vardı.

Bacaklarını açıp bisikletin üstünde durarak kanal ayarı yapmayı denedi. Pek işe yaramadı.

"...Nick Loyer geride kalmaya başladı bile..."

Epey abuk olmuştu bu. Nick yaşlanıyordu tabii. Olgunluk dönemini geride bırakalı iki üç yıl oluyordu. Artık yerini gençlere bırakmasının zamanı gelmişti. Ca-71 _

im rou da yapmak zorunda kalmıştı bunu. Tanrı biliyor \ .ı. Çok zor olmuştu. Otuz üç yaşındayken, en iyi koşunduk yıllarını geride bıraktığını anladığında neler his-"•II içini anımsadı. Bir ayağı çukurda olmak gibiydi bu. lir.an vücudunun ne kadar çabuk gelişip çökmeye başladığının bir hatırlatmışıydı.

Fedai çevirerek daha güneşli bir sokağa girerken, \ in nidan özel şofrl siyah bir Mercedes geçti. Araç y-!• sessizdi ki, rzgra kapılmış gidiyordu sanki. Came-idii içindekileri bir anlığına gördü. Biri Voight'ın yarış-ı.ın önce konuştuğu kırk yaşlarında, ince suratlı bir •idamdı. Ağzını yle sıkı kapamıştı ki, dudakları ameliyatla alınmış

gibiydi.

Yanında Voight oturuyordu.

İmknsız gibi görünse de, o kara camların ardından hakan yüz Voight'a aitti. stnde yarış kıyafeti bile vardı.

Cameron bu içten hiç hoşlanmadı. Güney Afrikalı ının daha beş dakika önce yarışta koştuğunu grmşti. Hu kimdi yleyse? ikiziydi herhalde. Bu işte bir bit yeni-j:i vardı.

şike kokusu vardı.

Mercedes bir köşeyi dönmeye başlamıştı bile. Cameron radyoyu kapayıp otomobilin peşinden var gücüyle pedal çevirdi. Güneşin altında ter içinde kalmıştı.

Mercedes dar sokaklarda güçlükle ilerken, bütün Tuk Yn işaretlerini gözardı ediyordu. Yavaş ilerlediği h. ın, Cameron arabayı içindekilere görünmeden takip etmekle zorlanmıyordu. Ama ciğerleri yanmaya başlamıştı.

Mercedes, Fetter Sokağı'nın hemen batısındaki kuyuk, isimsiz, çok karanlık bir çıkmaz sokakta durdu. \ı abadan yirmi metre ötedeki bir köşenin ardına gizlen-72 _

miş olan Cameron, şoförün kapıyı açmasını ve dudaksız adamın, peşinde Voight'ın ikiziyle çıkıp alelade görünümlü bir binaya girmesini izledi. Üçü de gözden kaybolunca Cameron bisikletini duvara dayayıp peşlerinden gitti.

Sokakta çıt çıtmıyordu. Kalabalığın gürültüsü, çok uzaktan gelen hafif bir uğultuydu artık. Bu sokak başka bir dünyaydı sanki. Kuşların titreşen gölgeleri, binaların tuğlalarla örülmüş pencereleri ve dökülmüş boyları, dingin havadaki çürük kokusu.

Kaldırım oluğunda bir tavşan leşi vardı. Beyaz tasmalı siyah bir tavşan. Birilerinin kaybolmuş hayvanı olmalıydı. Üstüne sinekler inip havalanıyordu. Bir ürüyor, bir acıkıyorlardı.

Cameron açık kapıya doğru elinden geldiğince usulca yürüdü. Oysa korkması gereksizdi. O üçlü, binanın karanlık koridorundan geçip gideli epey oluyordu.

Koridorun havası serin ve nemliydi. Cesur görünmesine karşın korkan Cameron, binaya girdi. Koridordaki duvar kâğıdı bok rengiydi. Boya da. Bir barsağın içinde yürümek gibiydi bu, ölü bir adamın soğuk ve boklu barsağında. İlerideki merdiven çökmüş olduğundan, üst kata çıkış yoktu. Demek ki adamlar aşağı inmişlerdi.

Bodrum kapısı çökmüş merdivenin yanındaydı. Cameron aşağıdan insan sesleri geldiğini işitti.

Beklemenin anlamı yok, diye düşünerek kapıyı biraz aralayıp ardındaki karanlığa süzüldü. İçerisi buz gibiydi. Yalnızca soğuk değil, nemliydi de. Cameron bir an soğuk bir sandık odasına girdiğini düşündü. Soluğu buharlı çıkıyordu. Dişleri takırdamak istiyordu.

Artık geri dönemem, diye düşünerek buz kaplı ba-

samakları inmeye başladı. İçerisi zifiri karanlıktı. Merdivenin dibinde, çok aşağıda soluk bir ışık titreyordu, gün ışığının yerine geçmek istercesine. Cameron dönüp arkasındaki açık kapıya özlemle baktı. Kapı davetkârdı. Ama içinde öyle bir merak vardı ki, inmeyi sürdürmekten başka çaresi yoktu.

İçerisi pis kokuyordu. Burnu iyi koku almazdı oysa. Karısı damak zevkinin de berbat olduğunu söylerdi. Soğanla gül kokusunu ayırt edemeyeceğini söylerdi, ki muhtemelen haklıydı. Ama bu seferki koku öyle kesifti ki, midesini yakıyordu.

Keçi kokusu. Kesinlikle. Keşke karısı burada olsaydı da ona söyleyebilseydi, keçi kokusu aldığını.

Merdivenin dibine varmak üzereydi artık. Yerin altı yedi metre dibinde olmalıydı.

İnsan sesleri hâlâ uzaktan geliyordu, kapalı bir kapının ardından.

Küçük bir odadaydı. Kirli duvarlarında müstehcen grafitiler vardı. Çoğu cinsel birleşme resimleriydi. Yerde yedi kollu bir şamdan duruyordu. Kirli mumlardan yalnızca ikisi yanıyordu. Titrek alevleriyse mavimtraktı. Keçi kokusu iyice kesifleşmişti. içine ayrıca ağır bir başka koku karışmıştı, ki bir Türk kerhanesinin kokusunu andırıyordu.

Odanın iki kapısı vardı. Birinin ardından gelen konuşma sesleri sürüyordu. Cameron kaygan zeminde büyük bir dikkatle o kapıya yürürken, konuşulanları anlamak için kulak kabarttı. Telaşlı gibiydiler.

"...Çabuk..."

"...Gerekli beceriler..."

"...Çocuklar, çocuklar..."

—

—

Kahkahalar.

"Bence biz... yarın... hepimiz..."

Yine kahkahalar.

Birden seslerin yönü değişti sanki, konuşanlar kapıya dönüyormuş gibi. Cameron buzlu zeminde üç adım gerilerken şamdana çarpıyordu az kalsın. Şamdanın yanından geçerken, alevler odada hışırdıyordu.

Ya merdiveni seçecekti ya diğer kapıyı. Merdiveni seçerse gitmek zorunda kalacaktı.

Merdiveni çıkarsa güvende olacaktı ama burada neler döndüğünü asla öğrenemeyecekti. Soğğun, mavi alevlerin, keçi kokusunun nedenini öğrenemeyecekti. Kapı ise bir fırsattı. Sırtı oraya dönük, gözleri diğer kapıya dikili halde, kapının buz gibi soğuk pirinç kolunu çevirmeye çalıştı. Nihayet çevirmeyi başardı ve diğer kapı açılırken gözden kayboldu. Tam zamanında saklanmıştı. Tanrı onu koruyordu.

Daha kapıyı kaparken, hata yaptığını anladı. Tan-rı'nın onu koruduğu filan yoktu.

Başına, dişlerine, gözlerine, parmaklarına buzdan iğneler saplanıyordu. Bir buzdağının üstüne çırılçıplak atılmıştı sanki. Damarlarındaki kan donmuş gibiydi. Dili billurlaştı, burnundaki buza dönüşen sümükler batmaya başladı. Soğuk onu felç etmişti sanki. Gövdesini çevire-miyordu bile.

Eklemlerini güç bela oynatarak, tamamen hissizleş-miş parmaklarıyla çakmağını yakmaya çalıştı.

Çakmak eline yapışmıştı bile. Parmaklarındaki ter buza dönüşmüştü. Çakmağı yakmaya uğraştı, karanlığa karşı, soğuğa karşı. Çakmak nihayet biraz yandı.

Oda genişti. Bir buz mağarasıydı. Duvarları, buzlu

75

tavanı ısıldıyordu. Tepesinden mızrak gibi sivri sarkıtlar sarkıyordu. Üstünde güç bela durduğu yerin biraz ilerisinde, odanın ortasında bir delik vardı. Bir buçuk metre genişliğindeydi. Kenarları ve duvarları buz kaplı olduğundan, içine akan bir ırmak karanlıkta donmuş gibi görünüyordu.

Xanadu'yu düşündü. Ezbere bildiği bir şiirdi bu. Bir başka Albion'a dair hayalleri...

Kutsal Alph Nehri akar orada, Devasa mağaraların içinde, Dökülür güneşsiz bir denize.

Aşağıda sahiden bir deniz varsa, donmuş bir deniz olmalıydı. Sonsuz ölüm.

Ayakta güç bela duruyordu. Bilinmeyene açılan o deliğe doğru kaymamakta zorlanıyordu. Buz gibi bir esinti, çakmağını söndürdü.

"Kahretsin" dedi Cameron, zifiri karanlığa gömülürken.

Dışarıdaki üçlü sesini mi duymuştu, yoksa Tanrı kendisini o anda tamamen terk edip, onları kapıyı açmaya mı teşvik etmişti? Bunu asla bilemeyecekti. Her halükârda kapı ardına kadar açılırken Cameron'a çarparak onu yere düşürdü. Cameron'ın vücudu düşmesini engelleyemeyecek kadar uyuşmuş ve donmuştu. Buzlu zemine çarparken odaya keçi kokusu yayıldı.

Cameron güçlükle dönüp baktı. Kapıda Voight'ın ikizi, şoför ve Mercedes'teki üçüncü adam duruyordu. Adamın üstünde keçi derisinden yapılma bir palto var-76 _

dı. Derilerin üstünden toynaklar ve boynuzlar sarkıyordu hâlâ. Tüylerindeki kan kahverengi ve yapışkandı.

"Burada ne arıyorsunuz Bay Cameron?" diye sordu keçi derisi paltolu adam.

Cameron güçlükle konuşabildi. Kafasında hissettiği tek şey, alnının ortasında sızlayan iğne deliği kadar bir noktaydı.

"Neler oluyor burada? Canınız cehenneme!" dedi, neredeyse kımıldayamayacak kadar donmuş dudaklarıyla.

"Ama Bay Cameron" dedi adam. "Cehennem'deyiz zaten."

St Mary-le-Strand'in yanından koşarlarken, Loyer arkasına bakınca tökezledi.

Liderlerin tam üç metre gerisinde olan Joel, adamın tükenmek üzere olduğunu anladı.

Ama fazla erkendi bu. Bir terslik vardı. Yavaşlayıp McCloud'la Voight'ın onu geçmelerine izin verdi. Acelesi yoktu. Kinderman epey geride kalmıştı. Bu hızlı çocuklarla boy ölçüşemiyordu. Bu yarışın kaplumbağası oydu kesinlikle. Loyer önce McCloud, sonra Voight ve nihayet Jones'la Kinderman tarafından geçildi. Birden nefesi kesilmiş, bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Daha da kötüsü, ayaklarının altındaki asfaltın yarıklığını, içinden çıkan parmakların sevgisiz kalmış çocuklar gibi ona dokunmaya çalıştığını görüyordu. Bunları kendisinden başka gören yok gibiydi.

Kalabalıklar tezahüratı sürdürüyordu, bu hayali eller asfalt mezarlarını yarıp onu yakalarken. Bitkin bir halde o ölü kolların üstüne düştü. Gençliği tü-

kenmiş, takati kalmamıştı. Ölülerin meraklı parmakları onu yoklamayı sürdürdü, doktorların onu yoldan alıp muayene ettikten sonra sakinleştirici vermelerinden çok sonra bile.

O sıcak asfaltta yatarken ve üstündeki elleri hissederken, bunların neden olduğunu anladı tabii. Arkasına bakmıştı. Bu yüzden gelmişlerdi. Arkasına...

"Loyer'm sansasyonel düşüşünden sonra yarış devam ediyor. Şimdi en önde Şimşek Frank McCloud var. Yeni koşucu Voight'la arasını hızla açıyor. Joel Jones daha da geride kaldı. Liderlerle arasındaki mesafeyi koruyamıyor. Ne diyorsun Jim?"

"Ya şimdiden tükendi ya da yorulmalarını bekleyerek riske giriyor. Bu mesafeye alışık olmadığını unutmayalım..."

"Evet Jim..."

"...Bu yüzden dikkatsizlik yapabilir. Şimdi üçüncü sırada. Yarışı kazanmak için çok uğraşması gerekeceği kesin."

Joel'in başı dönüyordu. Loyer'ın tökezlediğini görürken, adamın dua ettiğini duyar gibi olmuştu. Tanrı'ya dua ediyordu, onu kurtarması için. Ne dediğini yalnızca Joel duymuştu: "Evet, Ölüm Vadisi'nin gölgelerinin içinden yürüsem de kötülüklerden korkmayacağım, çünkü sen yanımdasın, sopanla ve asanla..."

Hava iyice ısınmıştı. Joel organlarının yorulmaya başladığının tanıdık sinyallerini alıyordu. Asfaltta koşmak

ayakları, eklemleri zorlardı. Ama bir insanı dua ettirecek kadar değil. Loyer'ın umutsuzluğunu aklından çıkararak yarışta odaklanmaya çalıştı.

Koşulacak epey yol vardı hâlâ. Yarışın yarısı bile bitmemişti henüz. Kahramanlara yetişmek için bol zamanı vardı. Bol bol.

Koşarken annesinin öğrettiği duaları hatırlamaya çalıştı. Ama yıllar onları aşındırmıştı. Hepsi yitmişti.

"Adım" dedi keçi paltolu adam, "Gregory Burgess. Milletvekiliyim. Beni tanımazsın.

Dikkat çekmemeye çalışırım."

"Milletvekili mi?" dedi Cameron.

"Evet. Bağımsız. Çok bağımsız."

"Şu Voight'ın kardeşi mi?"

Burgess dönüp Voight'ın ikizine baktı. Adam o soğukta titremiyordu bile, üstünde yalnızca ince bir atlet fanilasıyla şort bulunmasına karşın.

"Kardeşi mi?" dedi Burgess. "Hayır. O benim... nasıl desem? İfritim."

Cameron'a tanıdık gelen bir sözcüktü bu. Ama okumuş biri değildi. İfrit neydi ki?

"Göster ona" dedi Burgess buyurgan bir edayla.

Voight'ın yüzü titremeye başladı. Derisi büzüldü, dudakları geri çekilip dişlerini sergiledi, dişleri eriyip beyaz balmumuna dönüşerek, giderek titreşen gümüşü bir sütuna benzeyen boğazından aktı. Yüzü insan yüzü değildi artık. Memeli yüzü bile değildi. Bıçaktan bir yelpazeye dönüşmüştü. O bıçaklar açık kapıdan gelen mum 79 _

ışığında parlıyorlardı. Bu tuhaf görüntü bir an sabitleş-likten sonra tekrar değişmeye başladı. Bıçaklar eriyip karardı, deride kıllar belirdi, gözler çıkıp balon kadar büyüdü.

Bu yeni kafadan antenler fırladı. Mandibüller belirdi. Voight'ın boynunun üstünde dev bir arı kafası duruyordu şimdi.

*

Burgess'ın bu gösteriden keyif aldığı belliydi. Eldivenli elleriyle alkışladı.

"İkisi de ifrit" dedi, şoförü göstererek. Şoför şapkasını çıkarmış, kumral saçları omuzlarına yayılmıştı. Kadındı. Çok güzeldi. Uğrunda ölünecek kadar güzel. Ama diğeri gibi bir illüzyondur. Herhangi bir insan kılığına bürünebilirdi şüphesiz.

"İkisi de benim tabii" dedi Burgess gururla.

"Ne?" Cameron'ın tek söyleyebildiğı buydu. Aklındaki bütün soruları bu tek sözcükle ifade edebildiğini umdu.

"Ben Cehennem'in hizmetindeyim, Bay Cameron. Karşılığında da Cehennem bana hizmet ediyor."

"Cehennem?"

"Arkanızda Dokuzuncu Daire'nin girişlerinden biri duruyor. Dante'yi bilirsiniz herhalde?"

"İşte" dedi, 'cesaretini

Toplaman gereken yere geldik şimdi."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yarış için geldim. Üçüncü ifritim yarışta koşuyor. Bu defa yenilmeyecek. Bu defa Cehennem kazanacak, Bay Cameron. Mutlaka kazanacağız."

"Cehennem" dedi Cameron tekrar.

"İnanıyorsunuz, değil mi? Kiliseye giden, dini bütün birisiniz. Hâlâ sofrada dua ediyorsunuz, Tamı korkusu taşıyan herkes gibi. Yemek yerken boğulmaktan korkuyorsunuz."

"Dua ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Karınız söyledi. Karınız hakkınızda epey bilgi verdi Bay Cameron. İçini döktü bana.

Çok uysaldı. İyi bir analizci. Öyle çok... veri verdi ki. iyi bir sosyalistsiniz, değil mi?

Babanız gibi."

"Şimdi siyasetin..."

"Tersine, meselenin özü siyasettir, Bay Cameron. Siyaset olmasa yolumuzu şaşırdık, değil mi? Cehen-nem'in bile siyasete ihtiyacı var. Dokuz büyük halka. Bir cezalar sıralaması. Deliğe bakın. Kendi gözlerinizle görün."

Cameron arkasındaki deliği hissedebiliyordu. Bakmasına gerek yoktu.

"Biz düzen isteriz, kaos değil. Kaos istediğimiz yalandır. Cennet'in propagandasıdır o kadar. Ne kazanacağımızı biliyor musunuz peki?"

"Geliri bağışlanacak bir yarışı."

"Bağış kısmı önemli değil. Bu yarışa katılmamızın nedeni dünyayı kanser belasından kurtarmak değil, iktidar için yarışıyoruz."

Cameron adamın ne demek istediğini anlar gibi oldu.

"İktidar" dedi.

"Bu yarış her yüzyılda bir yapılır. St. Paul'den Y Vestminster Sarayı'na kadar koşulur.

Genellikle geceleri

yapılır. Seyircisiz, alkışsız. Bugünse gün ışığında yapılıyor ve binlerce kişi tarafından izleniyor. Ama koşullar ne olursa olsun, yarış hep aynıdır. Atletleriniz, atletimize karşı yarışır. Siz kazanırsanız, yüz yıl daha demokrasi hüküm sürer. Biz kazanırsak... ki kazanacağız... Bildiğiniz dünya sona erer."

Cameron sırtında bir titreşim hissetti. Burgess'ın yüz ifadesi birden değişmişti.

Kendinden emin hali kaybolmuş, kibrinin yerini gergin bir heyecan almıştı.

"Evet, evet" dedi ellerini kuş kanatları gibi sallayarak. "Yüce güçler tarafından ziyaret edilmek üzereyiz anlaşılan. Ne büyük bir onur."

Cameron dönüp deliğin kenarına baktı. Meraklı olup olmaması önemli değildi artık.

Madem ellerine düşmüştü, görebileceği her şeyi görsündü bari.

O karanlık halkadan dışarı soğuk bir rüzgâr esti. Cameron deliğin içinden yaklaşan bir şey gördü. Sabit bir hızla yükseliyor, başını kaldırmış dünyaya bakıyordu.

Cameron yaratığın solumalarını, duyuyor, karanlıkta bir yaraya benzeyen yağlı, kemikli ağzının açılıp kapandığını görüyordu.

Burgess diz çökmüştü. İfritler iki yanında uzanmış, yüzlerini yere dayamışlardı.

Cameron bunun tek şansı olduğunu biliyordu. Güçlkle ayağa kalkarak Burgess'a doğru sendeledi. Burgess gözlerini kapamış huşuyla dua ediyordu. Cameron yürürken dizi kazayla Burgess'ın çenesine çarpınca, adam yere yuvarlandı. Cameron buz mağarasından kayarak çıkıp, mumla aydınlanan odaya girdi.

Geride bıraktığı oda dumanla kaplanmaya başlamış-

—

tı. Oradan iç çekişleri geliyordu. Yıkılan Sodom'dan kaçan Lut'un karısı gibi dönüp ardına bakan Cameron, ar dındaki yasak görüntüyü gördü.

Deliği doldurmuş, dışarı çıkmakta olan yaratığın iri gövdesi, aşağıdan gelen bir ışıkla aydınlanıyordu. Fil kafasını andıran derişiz başına gömülmüş gözleri, Came-ron'ın gözlerine baktı. Onu öpüyorlardı sanki. Gözleri vasıtasıyla düşüncelerine giriyorlardı.

Cameron tuza dönüşmedi. Meraklı bakışlarını o surattan güçlkle çekip aldı, merdivene koşup ikişer üçer basamak çıkarak, düşe kalka kaçmaya başladı. Kapı hâlâ aralıktı. Ardında gün ışığı ve dünya vardı.

Kapıyı açıp koridora yığıldı. Sıcaklık donmuş sinirlerini uyandırmaya başlamıştı bile.

Ardındaki merdivenden ses gelmiyordu. Etsiz ziyaretçileriyle meşgul olduklarından onu takip etmiyorlardı belli ki. Koridor duvarına yaslanarak doğruldu. Vücudu zangır zangır titriyor, dişleri takırdıyordu.

Hâlâ peşine düşmemişlerdi.

Dışarıda köreltici bir aydınlık vardı. Kurtulmanın sevincini hissetmeye başladı. Hiç böyle bir his duymamıştı daha önce. Kıl payı kurtulmuştu. Tanrı onu korumuştı gerçekten.

Yolda sendeleyerek yürüyüp bisikletine ulaştı. Yarışı durdurmakta kararlıydı.

Dünyaya gerçeği anlatmakta...

Bisikletine dokunulmamıştı. Gidonları karısının kolları gibi sıcaktı.

Bisiklete otururken, Cehennem'le yaptığı bakışma alev aldı. Beynindeki ısıdan habersiz olan vücudu, işini

v ıpmayı bir an daha sürdürdü. Ayaklarını pedallara kovup bisikleti sürmeye başladı.

Cameron başındaki sıcaklığı hissedince, öleceğini tınladı.

Arkasına bakmıştı. Dönüp arkasına bakmıştı...

Lut'un karısı.

Lut'un salak karısı gibi...

Kulaklarının arasında şimşek çaktı: Düşünceden ııı/.lı.

Kafatası çatladı. Beyaz ve sıcak bir şimşek, fırına dönmüş beyninden dışarı fırladı.

Gözleri yuvalarında karardı. Ağzından ve burnundan ışık çıktı. Vücudu birkaç saniyede kara bir et sütununa dönüştü, alevsiz, dumansız.

Cameron'un bisikleti yoldan çıkıp bir terzinin ca-ıııekânma çarptığında, tamamen yanmış olan vücudu kül rengi takımların üstüne yüz üstü kapaklanıp bir bez bebek gibi kalakaldı. Cameron da arkasına bakmıştı.

Trafalgar Meydanı'ndaki kalabalıklar heyecanlıydı. Tezahüratlar, gözyaşları ve bayraklar vardı. Bu küçük yarış, bu insanlar için özel bir şeye dönüşmüştü sanki: Anlamını bilemedikleri bir ritüele. Ama içlerinde bir yerlerde, bugünün kükürtle yüklü olduğunu seziyor, hayatlarının cennete ulaşmak için ayaklarının ucunda yükseldiğini hissediyorlardı. Özellikle de çocuklar. Yol boyunca koşuyor, anlaşılmaz övgüler haykırıyorlardı. Yaşlı yüzlerinde korku vardı. Bazıları ona sesleniyordu.

"Joel! Joel!"

Bunu hayal mi ediyordu yoksa? Loyer'ın dudaklarından gelen duayı ve koşucuların geçişisini izlesinler diye havaya kaldırılan bebeklerin yüzlerindeki ışıltıyı da hayal mi etmişti?

YWhitehall'a saparlarken Frank McCloud özgüvenle ardına bakınca, Cehennem onu ele geçirdi.

Aniden. Basitçe.

Sendeledi. Buzdan bir el göğsünü sıkarak canını çıkarıyordu. Joel adama yaklaşıırken yavaşladı. Adamın yüzü mor, dudakları köpüklüydü.

"McCloud" diyerek durup büyük rakibinin zayıf yüzüne baktı.

McCloud başını kaldırıp ona baktı, gri gözlerini sarıya dönüştürmüş olan bir duman perdesinin ardından. Joel ona yardım etmek için elini uzattı.

"Dokunma bana" diye homurdandı McCloud. Gözlerindeki incecik damarlar şişmiş, kanıyordu.

"Kramp mı?" diye sordu Joel. "Kramp mı girdi?"

"Koşsana piç kurusu, koşsana" diyordu McCloud, gövdesindeki el iç organlarını sıkıp canını çıkarırken. Yüzündeki gözeneklerden ve gözlerinden kan sızıyordu şimdi. Kızıl yaşlar döküyordu. "Koş. Sakın arkana bakma. Tanrı aşkına, sakın arkana bakma."

"Ne var ki arkada?"

"Canını seviyorsan koş!"

Rica etmiyor, emrediyordu.

Koş.

Altın için değil. Çan Şöhret için de değil. Yalnızca yaşamak için.

Joel başını kaldırdı. Hemen arkasında koca kafalı

hir yaratık olduğunu hissetmişti birden. Ensesinde soğuk nefesini hissediyordu.

Hızlanarak koşmaya başladı.

"...Koşucuların işleri yolunda gitmiyor Jim. Loyer'ın o sansasyonel düşüşünden sonra, şimdi de Frank McCloud tökezledi. Hiç böyle şey görmemiştim. Ama Joel Jones yanından koşup geçmeden önce ona bir şeyler söyledi. Yani durumu iyi herhalde."

McCloud kendisini ambulansa soktuklarında ölmüştü. Ertesi sabahsa çürüdü.

Joel koştu. Tanrı'm, hem de nasıl koştu. Yüzüne vuran güneş yakıcıydı. Tezahürat yapan kalabalığın, yüzlerin, bayrakların rengini solduruyordu. Her şey insanlık dışı bir gürültüden ibaretti.

Joel içindeki giderek yoğunlaşan hissi tanıyordu. Bitkinlik ve aşırı oksijen alımından kaynaklanan bir sersemlikti bu. Kendi bilincinden oluşma bir kabarcığın içinde koşuyor, düşünüyor, terliyordu. Kendi başına, kendi için, kendi adına acı çekiyordu.

Yalnız olmak çok da kötü değildi. Aklından şarkılar geçmeye başladı: İlahiler ve aşk şarkılarından kesitler, müstehcen kafiyeleler. Benliği aylaklık ederken, isimsiz ve korkusuz düş benliği kontrolü ele aldı.

İleride, yine aynı beyaz ışık yağmuruyla yıkanan Voight vardı. Düşmanı oydu.

Geçilmesi gereken oydu. Boynundaki parlak haçı güneşin altında dans eden Voight.

Joel bunu yapabilirdi, arkasına bakmadığı sürece...

Arkasına bakmadığı sürece.

Burgess, Mercedes'in kapısını açıp içeri girdi. Zaman harcanmıştı: Değerli zaman.

Parlamento Binası'nda, bitiş çizgisinde olup koşucuları karşılamayı beklemeliydi. Rol yapacaktı. Demokrasinin ılımlı ve güleç yüzüne bürünecekti. Ya yarın? O kadar ılımlı olmayacaktı.

Elleri heyecandan terlemişti. Çizgili takımına, odada giymek zorunda olduğu keçi derisi paltonun kokusu sinmişti. Yine de kimse fark etmezdi. Fark etseler bile, hangi İngiliz ona keçi gibi koktuğunu söyleyecek kadar kaba davranırdı ki?

Alt Oda'dan, o ebedi buzdan, derinliklerinden yitmişlerin sesleri gelen o kahrolası delikten nefret ediyordu. Ama bütün bunlar geride kalmıştı artık. Adaklarını adanmış, çukura tüm benliğiyle ve kesintisizce tapınmış-tı. Ödüllerini almanın zamanıydı şimdi.

Arabayla giderlerken, hırsı uğruna neler kurban ettiğini düşündü. Önce ufak tefek şeyler. Kedi ve horoz yavruları. Sonra onların böyle jestleri ne kadar komik bulduklarını keşfetti. Ama başlangıçta masumdu: Neyi nasıl vereceğini bilmiyordu.

Yıllar geçtikçe taleplerini açıkça belirtmeye başladılar. O da zamanla ruhunu satmanın yolunu yordamını öğrendi. Kendine çektiği eziyetleri etraflıca planlamış

ve kusursuzca uygulamıştı, her ne kadar artık meme uçları ya da çocuk yapma şansı olmasa da. Ama çektiği acılara değerdı: Giderek güçlenmişti. Oxford'dan birincilikle mezun olmuştu. Hayal bile edilemeyecek kadar güzel bir kadına, parlamentoda milletvekilliğine sahipti. Yakında ülkeyi de ele geçirecekti.

Yanıp kopmuş başparmaklarının dipleri acıyordu.

k.ıygılı olduğunda genellikle sızlardı. Birini dalgın dalgın emmeye başladı.

-

"...Bu çok heyecanlı yarışın sonuna yaklaşıyoruz, değil mi Jim?"

"Evet. Gerçekten çok heyecan verici bir müsabaka oldu, değil mi? Voight artık tek başına. Diğerleriyle arasını daha da açmakta hiç zorlanmıyor. Jones, düşen Frank McCloud'a centilmence yardım etmekle zaman kaybetti tabii."

"Yardımseverliği Jones'a yarışı kaybettirdi, değil mi?"

"Sanırım öyle. Bence ona yarışı kaybettirdi." "Gerçi bu geliri bağışlanacak bir yarış."

"Kesinlikle. Böyle bir durumda önemli olan kazanmak ya da kaybetmek değil..."

"Nasıl yarıştığındır." "Evet." "Evet."

"İkisi de YVwhitehall'a saptılar. Parlamento Binası'na yaklaşıyorlar. İnsanlar Jones'a tezahürat yapıyor. Ama bence kazanması imkânsız artık..."

"İsveç'te yaptığı sürprizi unutmayalım." "Doğru. Doğru." "Belki yine yapar."

Joel koştukça, Voight'la arasındaki mesafe kapanıyordu Delici bakışlarını adamın sırtına dikmiş, zayıflıkların: arıyordu.

Adam yavaşlamaya başlamıştı. Önceki kadar hızlı değildi şimdi. Adımları düzensizleşmişti. Yorulduğunun bariz bir işaretiydi bu.

Ona yetişebilirdi. Cesur olursa yetişebilirdi...

Bir de Kinderman vardı. Kinderman'ı unutmuştu. Joel düşünmeden başını çevirip arkasına baktı.

Kinderman çok geriden, hâlâ sabit bir tempoyla geliyordu. Tam bir maratoncuydu.

Ama Joel'in arkasında bir şey daha vardı: Hemen ardındaki bir koşucu. Dev bir hayalet gibiydi.

Joel hemen gözlerini kaçırarak başını öne çevirirken, salaklığından dolayı kendine küfretti.

Her adında Voight'a yaklaşıyordu. Adamın artık iyice yorulduğu belliydi. Joel ona kesinlikle yetişebileceğini biliyordu, uğraşırsa. Peşindeki her ne ise unutup, Voight'ı geçmekte odaklanmalıydı.

Ama arkasında gördüğü şey aklından çıkmıyordu.

"Arkana bakma" demişti McCloud. Çok geç. Bakmıştı bile. Madem öyle, o hayaletle iyice bakabilirdi.

Tekrar baktı.

Önce hiçbir şey görmedi, koşmayı sürdüren Kinder-man'ın dışında. Sonra o hayalet koşucu tekrar belirdi. Joel, McCloud'la Loyer'ı düşüren şeyin ne olduğunu anladı.

Bir koşucu değildi, canlı ya da ölü. İnsan bile değildi. Buhanmsı gövdesiyle, kafasının olması gereken yerde bulunan karanlıkla, Cehennem'di peşindeki.

"Arkana bakma."

Cehennem'in ağız (ağız idiyse) açıktı. Nefesi öyle soğuktu ki, Joel'i inletti. Loyer koşarken bu yüzden du-89 _

alar mırıldanmıştı demek. Ama işine yaramamıştı. Yine de ölmüştü.

Joel başını çevirdi. Hemen ensesindeki Cehennem'i görmek istemiyordu. Birden bağları çözülen dizlerini umursamamaya çalıştı.

Şimdi Voight da arkasına bakıyordu. Yüzünde karanlık ve huzursuz bir ifade vardı.

Joel onun bir biçimde Cehennem'e ait olduğunu, peşindeki gölgenin Voight'ın efendisi olduğunu anladı.

"Voight, Voight. Voight. Voight..." Joel bu sözcüğü her adımda söyledi.

Voight adının söylendiğini işitti.

"Zenci piçi" diye seslendi yüksek sesle.

Joel adımlarını biraz açtı. Cehennem'in koşucusunun iki metre ardındaydı.

"Arkana... bak" dedi Voight.

"Görüyorum."

"Senin... için... geldi."

Bu sözler melodramatikti o kadar: İki boyutluydu. Joel kendi vücudunun efendisiydi, değil mi? Hem karanlıktan korkmuyordu. Karanlığa boyanmıştı. Başkalarının gözünde insan sayılmamasının nedeni bu değil miydi? Ya da insanüstü: Daha kanlı, terli, etli. Daha kollu, daha bacaklı, daha akıllı. Daha güçlü, daha iştahlı. Cehennem ne yapabilirdi ki? Onu yer miydi? Tadını beğenmezdi. Dondurur muydu? Joel donmayacak kadar sıcak kanlı, hızlı, canlıydı.

Hiçbir şey alamazdı onu. Beyefendi gibi davranan bir barbardı.

Ne gece ne de gündüz tamamen alabilirdi onu.

Voight acı çekiyordu. Nefesi kesik kesik, adımları sarsaktı. Basamaklara ve bitiş

çizgisine yalnızca elli metre kalmıştı. Ama Voight'la Joel arasındaki uzaklık hızla kapanıyordu. Koşucular her adımda biraz daha yaklaşıyorlardı birbirlerine.

Sonra pazarlıklar başladı.

"Dinle... beni."

"Nesin sen?"

"Güç... Güç veririm sana... Kazanmamıza... izin... ver... yeter."

Joel onun yanına gelmek üzereydi.

"Çok geç."

Bacakları uçuyordu. Beyni zevkten dönüyordu. Cehennem arkasındaymış, yanındaymış umurunda mıydı ki? Koşabiliyordu.

Voight'ı geçti. Hareketleri akıcı olan bir makineydi.

"Piç. Piç. Piç..." diyordu ifrit. Yüzü stresin ıstırabından çarpılmıştı. O surat Joel geçerken titreşmemiş miydi? İnsan maskesi bir anlığına düşmemiş miydi?

Sonra Voight'ı geride bıraktı. Kalabalıklar tezahürat yapıyor, dünya tekrar renkleniyordu. Zafer ilerideydi. Neye yarayacağını bilmesede, zaferdi sonuçta.

Cameron'ı gördü. Basamaklarda, Joel'in tanımadığı, çizgili takım giymiş bir adamın yanında duruyordu. Gülümseyerek, kendisinden beklenmeyecek bir hararetle tezahürat yapıyor, basamaklardan Joel'e sesleniyordu.

Joel daha da hızlandı. Cameron'ın yüzü ona güç vermişti.

Sonra o yüz değişir gibi oldu. Sıcak havanın titreşmesi miydi bu? Hayır. Cameron'ın yanaklarında kabar-91 _

cıklar belirliyordu şimdi. Boynunda ve alnında giderek büyüyen kara lekeler vardı.

Saçı havalanıyordu. Kafa derisinin altında titreşen, parlak bir ışık vardı. Cameron yanıyordu. Cameron yanıyordu ve hâlâ gülümsüyor, hâlâ eliyle Joel'i çağırıyordu.

Joel birden umutsuzluğa kapıldı.

Arkasında Cehennem vardı. Önünde de.

Cameron değildi bu. Cameron ortalıkta yoktu, demek ki ölmüştü.

Bunu hissetti. Cameron ölmüştü. Ona gülümseyip selamlayan bu kara paradiyse, Cameron'ın son anlarıydı. Hayranları için tekrar gösteriliyordu.

Joel'in adımları düzensizleşti. Temposunu yitirdi. Arkasından Voight'ın soluk sesleri geliyordu. Korkunç bir biçimde kalındı. Giderek yaklaşıyordu.

Joel'in bütün vücudu isyan etti birden. Midesi içindekileri kusmak istiyor, dizleri yere yığılmayı arzuluyor, kafası ise düşünmeyi reddederek yalnızca korkuyordu.

"Koş" dedi kendi kendine. "Koş, koş, koş."

Ama ileride Cehennem vardı. O korkunç şeyin kollarına mı koşacaktı?

Voight aralarındaki mesafeyi kapamıştı. Şimdi Joel'in yanındaydı. Onu geçerken omzuyla itti. Zafer Joel'in elinden kolayca alınıyordu, bir bebeğin elinden şeker alırcasına.

Bitiş çizgisi on adım kadar ötedeydi. Voight yine öndeydi. Joel koşarken elini uzatıp Voight'ı fanilasından tuttu. Kurallara aykırıydı bu, kalabalıktaki herkesin bildiği gibi.

Ama ne olacaktı ki?

Voight'ı sertçe çekince birlikte tökezlediler. Yoldan 92

| _____

çıkıp düşerlerken (Voight bütün ağırlığıyla Joel'in üstüne düştü) kalabalık açıldı.

Düşüşün şiddetini azaltmak için kolunu aşağı uzatmış olan Joel, iki vücudun ağırlığı altında ezildi. Ön kol kemiği kırıldı. Joel kırılma sesini, spazmlar başlamadan bir saniye önce işitti. Sonra acıyla haykırdı.

Basamaklarda Burgess deli gibi bağırıp çağırıyordu. İlginç bir performans sergiliyordu. Fotoğraflar çekiliyor, spikerler yorum yapıyordu.

"Kalk! Kalk!" diye bağırıyordu adam.

Ama Joel, Voight'ı sağlam koluyla tutmuştu ve bırakmaya niyeti yoktu.

Birlikte taşların üstünde döne döne yuvarlandılar. Her dönüşte Joel'in kolu eziliyor ve midesine bulantı spazmları yayılıyordu.

Voight rolündeki ifrit tükenmişti. Hiç bu kadar yorulmamıştı. Efendisinin katılmasını emrettiği yarışın stresine hazır değildi. Sinirli bir mizacı vardı. Denetimini yitirmeye tehlikeli bir biçimde yakındı. Joel yaratığın nefesini yüzünde hissediyordu. Keçi kokuyordu.

"Göster kendini" dedi.

Yaratığın gözbebekleri kaybolmuştu. Gözleri bembeyazdı şimdi. Joel genzinde balgam biriktirip ifritin suratına tükürdü.

ifritin tepesi attı.

Yüzü eridi. Et görüntüsündeki şey, yeni bir biçime büründü, gözsüz, burunsuz, kulaksız, tüysüz bir ağza.

Etraflarındaki insanlar gerilediler. ılıklar attılar, bayıldılar. Joel bunları görmese de, sesleri duyup sevindi. Yaratığın dönüşümünü yalnızca kendisi değil, herkes görüyordu. Gerçeği, o pis yaratığı hepsi görüyorlardı.

Ağzı devasaydı. Dişleri bir derin deniz balığınıniki-ler gibi sıra sıra ve çok iriydi. Joel sağlam kolunu yaratığın alt çenesine dayayarak haykırıp yardım istedi.

Kimse yardıma gelmiyordu.

İnsanlar kibarca bir mesafeden haykırıyor, bakıyor, karışmak istemiyorlardı. Yalnızca izlemek istedikleri bir spordu bu: Şeytan'la güreş.

Joel gücünün tamamen tükendiğini hissetti. Kolu o ağzı daha fazla uzak tutamayacaktı. Yaratığın dişlerini alnında ve çenesinde hissedince umutsuzluğa kapıldı. Dişlerin etini ve kemiklerini deldiğini hissetti... ve nihayet beyaz bir gece kapladı dünyasını, o ağız yüzünü ısıırıp koparıırken.

iblis cesedin başında doğrulurken, dişlerinin arasından Joel'in kafasının parçaları sarkıyordu. Joel'in yüzünü bir maskeymişçesine çıkarmıştı. Geride titreyen, kanlı bir beden kalmıştı. Joel'in açık bir deliğe dönüşmüş olan ağzında, dil kökü kan fışkırtarak kıpırdanıyor, çektiği acıyı ifade edemiyordu.

insanlara nasıl görüneceği Burgess'in umurunda değildi. Bu yarış her şeydi: Zafer zaferdi, nasıl kazandırsa kazanılsın. Hem Jones hile yapmıştı.

"Gel!" diye seslendi ifrite. "Gel!"

Yaratık kanlı suratını ona çevirdi.

"Gel buraya" diye emretti Burgess.

Aralarında yalnızca birkaç metre vardı. Çizgiye doğru atılacak birkaç adım, yarışın kazanılması demekti.

"Bana koş!" diye haykırdı Burgess tiz bir sesle. "Koş! Koş! Koş!"

ifrit yorgundu ama efendisinin sesini tanıdı. Bur-

gess'in sesini körlemesine takip ederek, çizgiye doğru seğırtti.

Dört adım. Üç...

Kinderman yanından geçip çizgiye ulaşiverdi. Miyop Kinderman yarışı bir adım farkla kazandı, kazandığı zaferi bilmeden, ayaklarının dibindeki korkunç şeyleri görmeden.

Çizgiyi geçerken kimse alkışlamadı. Kimse kutla-madı.

Basamakların etrafında hava karardı sanki. Ortalığa mevsime hiç uymayan dondurucu bir soğuk yayıldı.

Burgess özür dilercesine kafa sallayarak diz çöktü.

"Eskiden Cennet'te olan Baha'mız, adın lanetlidir..."

Ne eski bir numara. Ne safça bir tepki.

Kalabalık gerilemeye başladı. Bazıları şimdiden kaçıyordu. En kaygısızları çocuklardı. Daha yakın zaman önce dokunuşunu hissettikleri bu karanlığı tanıyorlardı. Anne babalarının ellerinden tutup onları tıpış tıpış götürdüler, arkalarına bakmamalarını söyleyerek. Rahmi, ilk tüneli, kutsal bir mekândan ilk acılı çıkışlarını, arkalarına bakıp ölmeleri yolundaki ilk baştan çıkarıcı dürtüyü hatırlar gibi olan anne babaları, çocuklarıyla birlikte gittiler.

Yalnızca Kinderman etkilenmemiş gibiydi. Basamaklara oturup gözlük camlarını temizledi. Gülümsü-yordu, çünkü kazanmıştı. Soğuğa aldırış etmiyordu.

Dualarının yetersiz olduğunu bilen Burgess, dönüp VWestminster Sarayı'nın içine kaçtı.

Tek başına kalan ifrit, insan görünümünden tama-

—

— —————

men sıyrılarak kendisi oldu. Cismaniliğini yitirdi. Joel Jones'un iğrenç tadlı etini keyifsizce tiikürdü. Koşucunun yarısı çiğnenmiş olan yüzü yere, gövdesinin yanma, taşların üstüne düştü. İfrit havada kaybolarak, vatani dediği Halka'ya döndü.

Erk merkezinin koridorları boğucuydu. Burada ne hayat vardı ne yardım edecek birileri.

Burgess formsuzdu. Koşusu kısa sürede yürüyüşe dönüştü. Loş koridorlarda hızla yürürken, kaliteli halıya basan ayakları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Ne yapacağını bilemiyordu. Her ihtimali hesaplamadığı için suçlanacağı kesindi ama konuşarak kendini kurtaracağına emindi. Basiretsizliğinin karşılığında ne isterlerse yapacaktı. Bir kulağını ya da ayağını verebilirdi. Etinden ve kanından başka kaybedecek şeyi yoktu.

Ama savunmasını iyi hazırlamalıydı, çünkü kusurlu mantıktan nefret ederlerdi. Onlara iyi hazırlanmamış bahaneler söylemesi canından da fazlasına mal olurdu.

Arkasından bir soğuk dalgası esti. Ne olduğunu biliyordu. Cehennem bu sessiz koridorlarda takip etmişti onu, demokrasinin rahminin içine dek. Ama kurtulacaktı, arkasına dönmediği sürece. Bakışlarını yerden ya da başparksız ellerinden ayırmadığı sürece zarar görmezdi. Cehennem'le uğraşırken öğrenilen ilk derslerden biriydi bu.

Hava buz kesmişti. Burgess nefesini görebiliyordu. Soğuktan başı ağrıyordu.

"Özür dilerim" dedi takipçisine içtenlikle.

Karşılık veren ses, beklediğinden daha sakindi.

"Senin suçun değildi."

"Evet" dedi Burgess, o uzlaşmacı sesteki cesaret alarak. "Bir yanlışlık oldu. Çok üzgünüm. Kinderman'i gözar-dı ettim."

"Bu bir hataydı. Hepimiz hata yaparız" dedi Cehennem. "Sorun değil. Yüz yıl sonra yine deneriz. Demokrasi hâlâ yeni bir mezhep. Yüzeysel ihtişamını yitirmedi henüz."

Bir yüzyıl daha sürsün bakalım. Sonra yeneriz."

"Evet."

"Ama sen..."

"Biliyorum."

"Güçlenemeyeceksin Gregory."

"Evet."

"Dünyanın sonu değil bu. Bana bak."

"Şu an bakmak istemiyorum, izninizle."

Burgess yürümeyi sürdürdü, düzenli adımlarla. Sakin ol, mantıklı ol.

"Lütfen bana bak" dedi Cehennem tatlı dille.

"Sonra bakarım."

"Tek istediğim bana bakman. Biraz saygı göster."

"Bakacağım. Cidden bakacağım. Sonra."

Koridor burada ayrılıyordu. Burgess sola saptı. Bu sembolizmle dalkavukluk edebileceğini ummuştı. Çıkmaz bir koridordu burası.

Burgess duvarın önünde durdu. Soğuğu iliklerinde hissediyordu. Başparmaklarının dipleri sızlıyordu. Eldivenlerini çıkarıp başparmaklarının kalıntılarını güçlüce emdi.

"Bana bak. Dön ve bana bak" dedi o baştan çıkarıcı ses.

Şimdi ne yapacaktı? Geri geri koridordan çıkıp başka bir yol bulması en iyisiydi herhalde. Tek yapabileceği durmadan yürümek, çemberler çizmekti, ta ki takipçisini kendisini rahat bırakmaya ikna edene dek.

Durmuş, seçenekleri düşünürken ensesinde hafif bir sızı hissetti.

"Bana bak" dedi o ses tekrar.

Burgess'ın boğazı kasıldı. Kafasında tuhaf bir gıcırta vardı... sürtünen kemiklerin sesi.

Kafatasının dibine bir bıçak saplanmıştı sanki.

"Bana bak" dedi Cehennem son kez. Burgess'ın kafası döndü.

Gövdesi değil. Gövdesi o çıkmaz koridorun ucundaki duvara dönük halde kaldı.

|
|

Ama başı, mantığı ve anatomiye gözardı ederek, üstünde bulunduğu ince eksende döndü. Boğazı bir halat gibi büküldü, omuru ezilip toz oldu, kıkırdağı lapaya döndü.

Gözleri kanadı, kulak zarları delindi. Öldü, o güneşsiz, doğmamış yüze bakarak.

Cehennem "Bana bak dedim" diyerek öfkeyle gitti, Burgess'ı orada öylece ayakta bırakarak, Westminster Sa-rayı'na konuşarak giren demokratların bulacağı ilginç bir paradoks olsun diye.

Jacqueline Ess'in Vasiyetnamesi

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, hayat bu olamaz. Her gün sıkıcı, yorucu, hüsranlı.

Tanrı'm, diye dua etti, bırak gideyim, kurtar beni, gerekirse çarmıha ger ama acılarına son ver.

Tanrı ötenazi yapmayınca Jacqueline, Mart sonlarına doğru sıkıcı bir gün, Ben'in tıraş bıçağından paslı bir jilet alıp, kendini banyoya kilitledi ve bileklerini kesti.

Kulakları zonklarken, Ben'in banyo kapısının ardından gelen sesini işitir gibi oldu.

"İçeride misin tatlım?"

"Git" dediğini sandı.

"Erken döndüm sevgilim. Yollar açıldı."

"Lütfen git."

Konuşmak için harcadığı çaba, klozetin üstünden kayıp beyaz fayans zemine düşmesine yol açtı. Yerde kanından oluşma havuzcuklar soğumaya başlamıştı bile.

"Tatlım?"

"Git."

"Tatlım."

100 _

"Gitsene."

"iyi misin?"

Şimdi kapı kolunu zorluyordu, pis herif. Jacqueli-ne'in kapıyı açamayacağını, açmayacağını anlamıyor muydu?

"Konuş benimle Jackie."

Jacqueline inledi. Kendini susturamıyordu. Çektiği acı beklediği kadar korkunç değildi ama kötü bir hisse kapılmıştı. Kafası tekmelenmişti sanki. Ama Ben'in onu kurtarmasına izin vermemeliydi. Kapıyı kırsa bile.

Kapı kırıldı.

Jacqueline ölümle dolmuş olan havada başını kaldırıp Ben'e baktı.

"Çok geç" dediğini sandı.

Oysa değildi.

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, bu intihar olamaz. Ölmedim.

Ben'in bulduğu doktor çok iyi davranıyordu. Jac-kie'me en iyi doktorlar feda olsun, demişti Ben.

"Önemli bir şeyin yok" dedi doktor.

Neden gerçeği söylemiyor? diye düşündü Jacqueli-ne. Umurunda değilim. Neler yaşadığını bilmiyor.

"Bu tip kadın sorunlarıyla çok karşılaştım" dedi' doktor, hesaplı bir şefkatle. "Özellikle belirli bir yaş sınırının üstündekilerde salgın boyutuna ulaştı."

Jacqueline otuzuna yeni basmıştı. Bu adam ne demek istiyordu? Erken menopoza girdiğini mi?

"Depresyon, kısmi ya da tamamen içe kapanıklık, çeşitli nevrozlar. Yalnız değilsin, inan bana."

_____ [01

Hayır yalnızım, diye düşündü Jacqueline. Kafamın içinde yapayalnızım. Bu nasıl bir şey bilemezsin.

"Tedavini kuzu kuzu uygularsan kısa sürede bir şeyciğin kalmaz."

Kuzu muyum ben? Kuzu olduğumu mu sanıyor?

Doktor düşünceli bir edayla başını kaldırıp çerçevelenmiş diplomasına, manikürlü tırnaklarına, masasındaki kalemlerine ve not defterine baktı. Ama Jacqueline'e bakmadı. Jacqueline dışında her yere bakıyordu.

"Neler yaşadığını biliyorum" diyordu şimdi. "Trav-matik şeylerdi. Kadınların bazı ihtiyaçları vardır. Bunlar karşılanmazsa..."

Kadınların ihtiyaçları hakkında ne bilirdi ki?

Sen kadın değilsin ki, diye düşündüğünü düşündü Jacqueline.

"Ne?" dedi doktor.

Jacqueline konuşmuş muydu? Başını salladı: Konuştuğunu inkâr etti. Doktor devam etti. Kendini tekrar konuşmaya kaptırdı: "Seni sonu gelmez terapi seanslarına sokmayacağım. Bunu istemezsin, değil mi? Tek istediğin biraz avutulmak ve geceleri uyumana yardım edecek bir şeyler."

Adam artık iyice sinirine dokunmaya başlamıştı. Öyle tepeden bakıyordu ki. Her şeyi bilen, her şeyi gören Tamı Baba rolündeydi. Sanki kadın ruhu mucizevi bir biçimde ifşa edilmişti kendisine.

"Eskiden hastalarımı terapi yapmayı denediğim oldu tabii. Aramızda kalsın ama..."

Jacqueline'in eline pat pat vurdu. Tanrı Baha'nın avcu Jacqueline'in elinin üstündeydi.

Jacqueline'in ken-

102 _

dini onurlandırılmış, avutulmuş, hatta biraz da baştan çıkarılmış hissetmesi gerekiyordu herhalde...

"...Aramızda kalsın ama, terapi gevezelikten başka bir şey değildir. Durmadan konuşmak neye yarar ki? Hepimizin sorunları var. Onları sırf konuşarak çözemeyiz, değil mi?"

Sen kadın değilsin. Kadın gibi görünmüyorsun, kadın gibi hissetmiyorsun...

"Bir şey mi dedin?"

Jacqueline hayır anlamında kafa salladı.

"Bir şey dedin sandım. Bana karşı dürüst olmaktan çekinme lütfen."

Jacqueline karşılık vermedi. Doktor samimiyet maskesinden sıkılmış gibi göründü.

Ayağa kalkıp pencereye yürüdü.

"Bence senin için en iyisi..."

Işığa karşı duruyordu. Odayı karartıyor, pencereden görünen kiraz ağaçlarını kapıyordu. Jacqueline adamın geniş omuzlarına, dar kalçalarına baktı. Güzel adam, derdi Ben olsa. Baba olacak tip değildi. Böyle bir vücutla, dünyayı değiştirmek için yaratılmıştı. Dünyayı değil-tiremezse, fikirleri değiştirmekle idare edecekti.

"Bence senin için en iyisi..."

Bu kalçalara, bu omuzlara sahip bu adam ne biliyordu ki? Onu anlayamayacak kadar erkekti.

"Bence senin için en iyisi sakinleştirici ilaçlar kullanmak..."

Jacqueline gözlerini adamın beline dikmişti şimdi.

"...Ve tatile çıkmak."

Zihni adamın giysilerinin altındaki bedeninde odaklandı. Elastik derisinin altındaki kaslarda, kemik-•

lerde ve kanda. Zihninde adamın vücudunu her bakış açısından canlandırdı, değerlendirdi, direniş gücünü hesapladı, sonra saldırıya geçti. Şöyle düşündü: Kadın ol.

Bu tuhaf fikir aklından geçer geçmez gerçeğe dönüşmeye başladı. Adam bir peri masalındaki gibi bir anda değişmedi. Ne yazık ki bedeni böyle bir değişime karşı koydu. Jacqueline adamın erkeksi göğsündeki memelerin büyümesini hayal etti.

Adamın göğsü kabarmaya başladı, ta ki derisi yırtılana ve göğüs kemiği parçalanana dek. Kırılma noktasına gelmiş olan leğen kemiği ortasından çatladı. Dengesini yitiren adam masasının üstüne düştü ve oradan Jacqueline'e baktı. Yüzü şoktan sararmıştı.

Dudaklarını defalarca yalayıp ıslatarak konuşmaya çabaladı. Ağzı kupkuruydu.

Konuşamıyordu. Bütün o sesler bacaklarının arasından geliyordu... Haliya dökülen kanının ve barsaklarının sesi.

Jacqueline kendi eseri olan bu tuhaf canavar karşısında çılgılığı basarak odanın diğer köşesine geriledi. Oradaki plastik bitkinin saksısına kustu.

Tanrı'm, diye düşündü, cinayet olamaz bu. Ona dokunmadım bile.

Jacqueline o ikinci saatinde yaptığı şeyi kimseye anlatmadı. Sahip olduğu tuhaf yeteneği anlatarak insanların uykularını kaçırmasına gerek yoktu.

Polisler çok iyi davrandı. Dr. Blandish'in ani ölümü üstüne çeşitli açıklamalarda bulundular ama hiçbiri göğsünün nasıl öyle tuhaf bir biçimde şiştiğini, göğsünün 104 _

iki tarafının nasıl iki güzel (ama kılı) kubbeye dönüştüğünü açıklayamadılar.

Kimliğı belirsiz bir delinin içeri girip bu işi elleri, çekiçler ve testerelerle yaptıktan sonra gittiğine karar verildi. Masum Jacqueline Ess bu olaya tanık olduktan sonra öyle bir sessizliğe gömülmüştü ki, ifadesini herhangi bir biçimde alabilmek imkânsızdı.

Bilinmeyen bir kişi ya da kişiler, doktoru ne sakinleştiricilerin, ne de terapilerin işe yarayacağı bir yere göndermişti besbelli.

Jacqueline bir ara bu olayı unuttur gibi oldu. Ama aylar geçtikçe giderek hatırlamaya başladı, gizli bir zinanın anısı gibi. Ona yasak hazlar vaat ediyordu. Mide bulantısını unutup erki hatırladı. O korkunç manzarayı unutup gücü hatırladı. Sonradan hissettiğı suçluluk duygusunu unutup, aynı şeyi tekrar yapmayı istemeye başladı. Ama bu kez daha iyisini.

"Jacqueline."

Kocam bana adımla mı sesleniyor? diye düşündü Jacqueline. Kocası ona genellikle Jackie ya da Jack der ya da hiçbir şey demezdi. "Jacqueline."

Jacqueline'e o iri, mavi bebek gözleriyle bakıyordu. İlk bakışta âşık olduğu o üniversiteli çocuğa benzemişti şimdi. Ama ağzı sertleşmişti artık. Öpücükleri de bayat ekmek gibi kokuyordu.

— — — 105

"Jacqueline."

"Efendim."

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Konuşmak ha? diye düşündü Jacqueline. Resmi tatil günü filan olmalıydı.

"Nasıl desem bilemiyorum."

"Dene bakalım" diye tavsiye etti Jacqueline.

İstese onu konuşturabileceğini biliyordu. Ona duymak istediklerini söyletebilirdi. Aşk sözleri mesela, nasıl olduklarını anımsayabilseydi. Ama

bunun ne anlamı vardı ki?

Gerçeği duymak daha iyiydi.

"Sevgilim, ben biraz yoldan çıktım."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Jacqueline.

Demek öyle? Seni piç kurusu, diye düşündü.

"Senin kendin olmadığın sıralarda oldu. Hani ilişkimiz biter gibi olmuştu ya. Ayrı odalarda yatıyorduk hani... Sen istemiştin. Buna çok canım sıkılmıştı ama seni üzmemek istemediğimden ses çıkarmadım. Ama iki farklı hayat yaşamaya çalışmam anlamsız."

"istersen başka bir kadınla ilişki yaşayabilirsin Ben."

"Basit bir ilişki değil bu Jackie. Onu seviyorum..."

Her zamanki konuşmalarından birine hazırlanıyordu. Jacqueline bunu görebiliyordu.

Bahaneleri suçlamalara, suçlamaları kişilik saldırılarına dönüşecekti, her zamanki gibi. Hızını alınca da hiçbir şey onu durduramayacaktı. Bunları işitmek istemiyordu.

"...O hiç senin gibi değil Jackie. Aslında biraz havai. Onu yüzeysel bulursun eminim."

Lafını burada kesmek en iyisi, diye düşündü Jacqueline. Yoksa yine zeytinyağı gibi üste çıkacak.

"Senin gibi karamsar değil. Aslında normal bir kadın, o kadar. Sen normal değilsin demek istemiyorum. Depresyona girmen senin suçun değil. Ama o senin kadar hassas olmayan biri."

"Açıklama yapmana gerek yok Ben..."

"Hayır, kahretsin, bırak konuşayım. Rahatlamak istiyorum."

Beni baymak istiyorsun, diye düşündü Jacqueline.

"Açıklama yapmama hiç izin vermiyorsun" diyordu Ben. "Bana hep böyle ters ters bakıyorsun, sanki..."

Ölmeni istermiş gibi.

"...çenemi kapamamı istermiş gibi."

Çeneni kapa.

"Ne hissettiğim umurunda değil!" Ben bağırmaya başlamıştı. "Hep o kendi küçük dünyandasın."

Çeneni kapa, diye düşündü Jacqueline.

Ben'in ağzı açıktı. Jacqueline onun kapanmasını isteyince, Ben'in çenesi kapanıverdi, pembe dilinin ucunu kopararak. Dilinin ucu dudaklarının arasından düşüp, gömleğinin bir kıvrımına takıldı.

Çeneni kapa, diye düşündü Jacqueline tekrar.

Ben'in iki sıra halindeki mükemmel dişleri birbirlerini ezmeye, çatlamaya, kırılmaya başladılar. Ağzı göçerken, çenesinden aşağı sinirlerden, kalsiyumdan ve tükürükten oluşma pembe köpükler aktı.

Çeneni kapa, diye düşünüyordu hâlâ. Ben'in afallamış, mavi bebek gözleri kafatasının içine göçerken ve burnu beynine doğru giderken.

Artık Ben değildi o. Kırmızı bir kertentele kafasına sahip bir adamdı. Bu kafa yassılıyor, kendi içine göçü-

yordu. Tanrı'ya şükür ki Ben bir daha asla nutuk çeke-meyecekti artık.

Bu işin nasıl yapıldığını artık öğrenmiş olan Jacqu-eline, Ben'de yarattığı değişimlerden zevk almaya başladı.

Onu yerde kafa üstü çevirerek, kollarıyla bacaklarını kısaltmaya başladı. Etini ve dirençli kemiklerini giderek sıkıştırdı. Ben'in giysileri içe katlandı, karın derisi iç içe geçmiş organlarının üstünden alınarak bütün gövdesine sarıldı. Parmakları kürek kemiklerinin altından çıkıyordu şimdi. Hâlâ öfkeyle sallanan ayaklarıysa barsa-ğına takılarak düşmesine yol açtı. Jacqueline onu son bir kez çevirerek, belkemiğini otuz santim boyundaki boklu bir değneğe dönüştürdü. Ben'in sonuydu bu.

Jacqueline daldığı haz transından sıyrılırken, Ben'in yerde durduğunu gördü. Ezilip sıkıştırılmış, o pahalı deri çantalarından birinin boyutuna indirgenmişti. Suskun bedeninden kan, safra ve lenf sıvısı sızıyordu.

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, bu kocam olamaz. Bu kadar tertipli biri değildi ki o.

Bu kez yardım gelmesini beklemedi. Bu kez ne yaptığını biliyor (hatta nasıl yaptığını tahmin ediyor) ve suçunu kabulleniyordu. Ağır cezasını çekmeye hazırdı. Eşyalarını toplayıp evden ayrıldı.

Yaşıyorum, diye düşündü. Şu koca, berbat hayatımda ilk kez yaşıyorum.

Vassi'nin Tanıklığı (Birinci Bölüm) Bu öyküyü tatlı, güçlü kadınların düşünüy kuranlara bırakıyorum. Bu bir itiraf olduğu kadar, sevmek ve sevimekten başka bir şey istemeyen yitmiş bir adamın son sözle-108 _

ri olduğu kadar, bir vaattir de. Burada titreyerek geceyi bekliyor, o mızımız pezevenk Koos'un yine kapıma gelip, o kadının odasının anahtarı karşılığında her şeyimi almasını bekliyorum.

Cesur biri değilim. Hiç olmadım. Bu gece başıma gelebileceklerden korkuyorum. Ama hayatımı yalnızca dūřler kurarak, karanlıkta cenneti yalnızca bir kez görmüş halde geiremem. insan er geç ayağa kalkıp cenneti bulmalıdır. Karşılığında dünyadan vazgeçmesi gerekse bile.

Samalıyor gibi gelebilirim. Rastlantı eseri bu tanıklığı okuyan sizler, bu embesil de kim diyor olmalısınız.

Adım Oliver Vassi'ydi. Otuz sekiz yaşındayım. Bir yıl kadar öncesine kadar avukattım; bu gece o pezevenk-le, o anahtarla ve o en kutsal varlıkla sonlanacak olan araştırmaya başladığımda.

Ama  yk m n başlangıcı bir yıldan da öncesine dayanıyor. Jacqueline Ess bana ilk geleli yıllar oldu.

Bir gün ofisime geldi. Hukuk Fakültesi'nden Benja-min Ess diye bir arkadaşımın dulu olduğunu iddia ediyordu. Düşününce adamın yüzünü hatırladım. D ğ nlerine gitmiş

olan ortak bir arkadaşımız, Ben'le utangaç karısının resmini göstermişti bana. O

kadın şimdi kar-şımdaydı işte. Fotoğraftaki kadar kaçamak bir güzelliği vardı.

O ilk görüşmede çok utandığımı hatırlıyorum. Yoğun bir vaktimde gelmişti. İşim başımdan aşkındı. Ama beni öyle büyülemişti ki, bütün randevularımı iptal ettim.

Sekreterim içeri girince bana buz gibi bir bakış fırlattı. ilk görüşte aşk olmalıydı benimki. Ofisimdeki yoğun

elektriği hissetmişti. Bense yalnızca eski bir dostumun duluna kibarlık ediyormuş gibi yaptım. Tutkuyu düşünmeyi sevmiyordum. Doğama aykırıydı ya da öyle sanıyordum.

Yapabileceklerimiz (cidden yapabileceklerimiz) hakkında ne az şey biliyoruz.

Jacqueline o ilk görüşmede bana yalanlar söyledi. Ben'in kanserden öldüğünü, benden sık sık ve iyi söz ettiğini filan. Oysa gerçeği anlatsa ona hemen inanırdım herhalde. Sırılsıklam âşık olmuştum çünkü.

Ama başka bir insana duyulan ilginin ne zaman alevlenip daha bağlılık ve tutku yüklü bir şeye dönüştüğünü hatırlamak zor. Belki de o ilk görüşmede bende uyandırdığı etkiyi abartıyor, daha sonra yaptıklarımı mazur göstermek için geçmişi yeniden yazıyorum. Emin değilim. Her neyse. Her nerede ve ne zaman yaşanmış olursa olsun, ister yavaş ister hızlı olsun, kendimi ona kaptırdım ve ilişkimiz başladı.

Arkadaşlarım ve yatak partnerlerim konusunda fazla meraklı değilimdir. Avukatlar zamanlarını başka insanların pislikleriyle uğraşarak geçirirler. Açıkçası bu işi günde sekiz saat yapmak bana fazlasıyla yetiyor. Ofisimden çıkınca, insanları rahat bırakmaktan haz alırım. Soru sormam, sıkıştırmam. Ne derlerse kabulumdür.

Jacqueline istisna değildi. Geçmişte ne yaşamış olursa olsun, hayatımdaki varlığına sevindiğim bir kadındı. Muhteşem bir soğukkanlılığı vardı. Zeki, ağzı bozuk, imaları seven bir kadındı. Hayatımda ondan büyüleyici bir kadın görmemiştim. Ben'le neler yaşadığı, evliliklerinin nasıl olduğu filan beni ilgilendirmezdi. Bunlar onun geçmişiydi.

Bense şimdiki zamanda yaşayıp, geçmişin

ölüp gitmesine izin vermekten hoşnuttum. Hatta kendimi fazla önemseyip, Jacqueline'e yaşadığı acılan unuttu-rabileceğimi düşünmüş olabilirim.

Anlattığı öykülerde tutarsızlıklar vardı. Avukat olarak, yalanları saptama konusunda kartal gözlü olmaya eğitilmiştim. Her ne kadar gözlemlerimi umursamamaya çalışsam da, bana tamamen dürüst davranmadığını seziyordum. Ama herkesin sırları vardır: Bunu biliyordum. Onun da sırları olabilir tabii, diye düşündüm.

Uydurma hayat hikâyesini yalnızca bir kez, bir ayrıntıda sorguladın. Ben'in ölümünden söz ederken, ölmeyi hak ettiğini ağzından kaçırdı. Ona ne demek istediğini sordum. Neşeyle gülümseyerek bana erkeklerle kadınlar arasında kurulması gereken bir denge olduğunu söyledi. Üstüne gitmedim. Ona feci vurulmuştum ne de olsa. Ne dese inanmaya hazırdım.

Öyle güzeldi ki. iki boyutlu bir güzellik değildi onunki: Genç değildi, masum değildi, reklamcılarla fotoğrafçıların bayıldığı simetriye sahip değildi. Kırklı yaşların başındaki bir kadının yüzüne sahipti o kadar: Yüzü gülmekte ve ağlamakta kullanılmış, kullanılırken izler kalmıştı. Ama kendini en ince şekillerde değiştirebilme, yüzünü şekilden şekle sokabilme yetisine sahipti. Başlangıçta bunun bir makyaj numarası olduğunu sandım. Ama sevişmelerimizin sayısı arttıkça, sabahları uykulu, akşamlarıysa yorgun gözlerine baktıkça, hiç makyaj yapmadığını anladım. Onun değişimi içten geliyordu: iradesinden.

Biliyor musunuz, bunu anlayınca onu daha da çok sevdim.

Bir gece uyandığım da yanımda uyuyordu. Genellikle yerde yatardık. Yeri yatağa yeğlerdi. Yatakların ona evliliği anımsattığını söylerdi. Her neyse, o gece odamdaki halıda, bir yorganın altında yatıyordu. Bense o uyurken yüzünü hayran hayran seyreliyordum.

İnsan kendini tamamen verirse, âşık olduğu birini uyurken izlemesi korkunç olabilir.

Size kapanmış, kilitlenmiş, asla ulaşamayacağınız bir yere çekilmiş olan o zihni yansıtan yüz hatlarına bakarken yaşanan felci bazılarınız bilirsiniz belki. Benim gibi âşıklar için bir kâbustur bu. insan öyle anlarda yalnızca o yüzle, o kişilikle olan ilişkisi ölçüsünde var olduğunu bilir. Bu yüzden o yüz kendisine kapandığında, o kişilik kendi bilinemez dünyasında yittiğinde, insan kendini tamamen gayesiz hisseder. Karanlıkta dönen güneşsiz bir gezegene dönüşür.

O gece onun sıra dışı yüz hatlarına bakarken kendimi böyle hissediyordum.

Ruhsuzluğumu hissederken, yüzü değişmeye başladı. Rüya görüyordu besbelli ama nasıl rüyalar mı kim bilir. Bütün vücudu kımıldıyordu. Kasları, saçları, yanak tüyleri, içsel bir dalgaya kapılmış hareket ediyordu. Dudakları kabarıyor, uzayıp deriden bir kuleye dönüşüyordu. Saçları başının etrafında dalgalanıyordu, suya uzanmışçasına.

Yanaklarında çizgiler, çukurlar oluşuyordu, bir savaşçının yara izleri gibi. Zonk-layan teni sürekli hareket halindeydi. Bu değişim ödümü kopardı. Bir ses çıkarmış

olmalıyım. Uyanma-dıysa da uyanıklığa yaklaştı. O güçlerin kaynağı olan derin sulardan çıktı. Oluşan şekiller bir anda bitip gözden kayboldu ve yüzü tekrar uyuyan güzel bir kadının yüzüne dönüştü.

Bu çok sarsıcı bir deneyimdi tabii, sonraki birkaç günü kendimi hayal gördüğüme inandırmaya çalışarak geçirsem de.

Boşunaydı. Onda bir terslik olduğunu biliyordum. O sırada kendisininse bundan habersiz olduğuna emindim. Vücudunda bir terslik olduğuna emindim ve ona gördüklerimi anlatmadan önce, geçmişini araştırmamın daha iyi olacağına karar verdim.

Şimdi düşününce bu çok komik ve safça geliyor tabii. Böyle bir güce sahip olduğunu bilmediğini sanmak. Ama onun böyle bir gücün hâkimi değil kurbanı olduğuna inanmak daha kolaydı benim için. Bir kadından söz eden bir erkek olarak konuşuyorum, yalnızca Jacqueline Ess'ten bahseden Oliver Vassi olarak değil. Biz erkekler, bir kadın bedenine yakışan tek gücün bir erkek çocuk olduğuna inanırız.

Kadınlara gerçek gücü yakıştıramayız. Güç Tanrı tarafından erkeklere verilmelidir.

Atalarımız bunu belletmişti bize, salaklar.

Her neyse, Jacqueline'in hayatını elimden geldiğince gizlice araştırdım. York'ta, evliliklerini yaşadıkları yerde bir tanıdığım vardı. Araştırmalara başlamam zor olmadı.

Tanıdığımın benimle temas kurması bir hafta sürdü. Polislerden gerçeği öğrenebilmek için epey uğraşmıştı. Ama öğrendikleri korkunçtu.

Ben ölmüştü. O kısmı doğruydı. Ama kanserden ölmediği kesindi. Tanıdığım kişi, Ben'in cesedinin durumuna dair çok az ipucu öğrenebilmişti ama anladığı kadarıyla korkunç bir biçimde parçalanmış halde bulunmuştu ceset. Bir numaralı şüpheli kimdi peki? Sevgilim Jacqueli-nı? Kss. Evimde kalan, her gece yanımda yatan kadın.

Ona benden bir şeyler gizlediğini söyledim. Nasd bir karşılık bekliyordum bilmiyorum.

Bana gücünü sergiledi. Rahatça, fesatlıktan tamamen uzakça. Ama bunu bir uyarı olarak görmemek salaklık olurdu. Bana insan vücudu üstündeki eşsiz denetim yeteneğini ilk ne zaman keşfettiğini anlattı. Umutsuzluğa kapılmış bir halde kendini öldürmek üzereyken, doğasının derin sularında varlığını hiç bilmediği yetiler keşfetmişti. İyileştikçe o yetiler yüzeye çıkmıştı. Işığa doğru yükselen balıklar gibi.

Sonra bana bu yetilerin en küçük örneğini sergiledi. Saç tellerimi teker teker kopardı.

Yalnızca bir düzine: Muazzam yeteneklerini sergilemek için o kadar. Saç tellerimin kopup gidişini hissettim. Kulağının arkasından koparacağım, diyordu mesela, sonra tenimin karıncalandığını ve çekildiğini hissediyordum, o iradesinin parmaklarıyla bir tel koparıırken. Sonra bir tane daha, bir tane daha. İnanılmaz bir gösteriydi bu.

Yeteneğini öyle geliştirmişti ki, bir sanatçı olmuştu. Saç tellerimi cımbızla seçip kopanyordu sanki.

Açıkçası orada otururken korkudan donup kalmıştım. Benimle oynadığını biliyordum.

Eninde sonunda beni tamamen susturmaya karar vereceğine emindim.

Ama kendine dair şüpheleri vardı. Bana yeteneğini geliştirmiş olsa da, ondan korktuğunu söyledi. Kendisine bu yeteneği en iyi biçimde kullanmayı öğretecek birine ihtiyacı vardı. O kişi ben değildim. Ben onu seven bir erkektim o kadar, sırrını öğrenmeden önce sevmiş ve öğrendikten sonra da sevmeyi sürdüren, her şeye rağmen.

Aslında sırrına çabuk alıştım. Ondan korkmak yerine, bedenine sahip olmama göz yuman o kadına daha da bağlandım.

işim can sıkıcı bir zaman kaybına dönüştü. Sevgilimi düşünmemi engelliyordu.

Kariyerimi yitirmeye başladım. Davalar kaybettikçe saygınlığımı yitirdim. İki üç ayda iş

hayatım neredeyse tamamen bitti. Arkadaşlarım benden ümidi kesti, meslektaşlarım uzak durur oldu.

Jacqueline'in benden beslendiği filan yoktu. Bu konuda çok net olmak istiyorum.

Vampir değildi. Gündelik yaşamımın tepetaklak oluşunun sorumlusu yalnızca bendim. Beni büyülemedi. Tecavüzü mazur göstermek için uydurulmuş romantik bir yalandır bu. Bir denizdi: içinde yüzmek zorundaydım. Anlatabiliyor muyum? Hayatım sahilde geçmişti, katı hukuk dünyasında. Bundan bıkmıştım. O ise sıvıydı. Tek bir vücuttaki sonsuz bir deniz, küçük bir odadaki bir tufandı. Onun içinde seve seve boğulurum, bu şansı tanırса bana. Ama bu benim seçimim. Lütfen anlayın. Bu hep benim seçimimdi. Bu gece odasına gidip onunla son kez birlikte olmaya karar verdim.

Bunu da kendi irademle yapacağım.

Hem bunu hangi erkek istemez ki? O muhteşem bir kadındı, hâlâ da öyle.

Bana gücünü sergilemesinden sonraki bir ay boyunca, ondan sürekli haz alarak yaşadım. Birlikteyken bana hiçbir canlının yapamayacağı tarzlarda sevişmenin yollarını gösterdi. Onun sınırları yoktu. Ondan uzakta olduğum zamanlarda da mutluluğum sürüyordu, çünkü dünyamı değiştirmişti sanki.

Sonra beni terk etti.

Sebebini biliyordum: Ona gücünü kullanmayı öğretecek birini bulmaya gitmişti. Ama sebebini bilmek katlanmamı kolaylaştırmıyordu.

IIS _

Yıkıldım. İşimi kaybettim, kimliğimi kaybettim, geri kalan birkaç arkadaşımı da kaybettim. Umurumda değildi. Küçük kayıplardı onlar, Jacqueline Ess'e kıyasla...

"Jacqueline."

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, ülkedeki en güçlü adamın sesi bu olabilir mi cidden? Öyle sıradan, öyle bayağı görünüyordu ki adam. Çenesi bile güçlü değildi.

Ama Titus Pettifer gücün ta kendisiydi.

Sayısını bile bilmediği kadar çok tekelin sahibiydi. Finans dünyasında tek bir sözüyle şirketleri yıkabilir, yüzlerce kişinin hayallerine ve binlerce kişinin işine son verebilirdi.

Onun gölgesinde bir gecede servetler kazanılırdı. İsterse bir üfleyle şirketleri devirebilirdi. Gücü tanıyan biri varsa bu adam olmalıydı. Öğretmeni o olmalıydı.

"Sana J. dememin sakıncası yoktur umarım?"

"Yok."

"Çok bekledin mi?"

"Yeterince çok."

"Normalde güzel kadınları bekletmem."

"Bekletirsin."

Adamı şimdiden tanıyordu. Yanında iki dakika durmak yetmişti. İlgisini çekmenin en kestirme yolu, ketumca bir küstahlık sergilemekti.

"Yeni tanıştığın kadınlara hep adlarının baş harfleriyle mi hitap edersin?"

"Akılda tutmamı kolaylaştırıyor. Sakıncası mı var?"

"Duruma bağılı."

116 _

"Nasıl yani?"

"Sana bu ayrıcalığı tanımamın bedeli ne olacak?"

"Adını bilmem ayrıcalık mı yani?"

"Evet."

"Şey... Beni şımartıyorsun. Bu ayrıcalığı herkese tanımıyorsan tabii?"

Jacqueline hayır anlamında kafa salladı. Hayır, kolay bir kadın olmadığı belliydi.

"Neden beni görmek için bu kadar bekledin?" diye sordu Pettifer. "Neden sekreterlerime ısrarla benimle görüşmek istediğini söyledin? Para mı istiyorsun?"

Öyleyse avcunu yalarsın. Servetimi acımasızlığıma borçluyum. Zenginleştikçe de acımasızlaştım."

Doğru söylüyordu. Açık konuşmuştu.

"Para istemiyorum" dedi Jacqueline aynı açıksözlü-lükle.

"Buna sevindim."

"Senden daha zenginleri var."

Adam kaşlarını hayretle kaldırdı. Bu güzel kadın sivri dilliydi.

"Haklısın" dedi. Dünyada ondan zengin en az yarım düzine insan vardı.

"Hayranın olan bir zavallı değilim. Buraya şöhret olmak için seninle yatmaya gelmedim. Buraya geldim çünkü birlikte olabiliriz. Birbirimize verecek çok şeyimiz var."

"Mesela?" dedi adam.

"Benim vücudum var."

Adam gülümsedi. Yıllardır bu kadar açık bir teklif duymamıştı.

117 _

"Bu cömert teklifin karşılığında ne istiyorsun peki?"

"Öğrenmek istiyorum..."

"Neyi?"

"...Gücü kullanmayı."

Çok tuhaf bir kadındı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Pettifer, zaman kazanmaya çalışarak. Bu kadını çözememişti henüz. Can sıkıcı, kafa karıştırıcıydı.

"istersen tekrar sorayım, burjuva diliyle?" Öyle yapmacık bir küstahlığı vardı ki, Pettifer onu tekrar arzular gibi oldu.

"Gerek yok. Güç nasıl kullanılır öğrenmek istiyorsun. Sana öğretebilirim sanırım..."

"Öğretebileceğine eminim."

"Ben evli bir adamım biliyorsun. Virginia'yla ben on sekiz yıldır birlikteyiz."

"Üç oğlun, dört evin, Mirabelle adında bir hizmetçin var. New York'tan nefret eder, Bangkok'a bayılırsın. Gömleğinin yaka numarası 16.5. En sevdiğin renk yeşil."

"Turkuaz."

"Yaşlılık sana yaramamış. Bunuyorsun."

"Yaşlı değilim."

"On sekiz yıl evli kalmak bir erkeği çabuk yaşlandırır."

"Beni değil."

"Kanıtla."

"Nasıl?"

"Al beni."

"Ne?"

"Al beni."

"Burada mı?"

"Jaluzileri indir, kapıyı kilitle, bilgisayarı kapa ve beni al. Sana meydan okuyorum."

"Meydan mı okuyorsun?"

Birileri ona meydan okumaya cesaret etmeyeli ne kadar olmuştu acaba?

"Meydan okuyorsun ha?"

Heyecanlanmıştı. On yıldan fazladır bu kadar heye-canlanmamıştı. Jaluzileri indirdi, kapıyı kilitledi, servetini gösteren bilgisayarını kapadı.

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline. İşte avcuma düştü.

Kolay bir ilişki değildi. Vassi'yle birlikte olmaya benzemiyordu. Bir kere Pettifer beceriksiz, toy bir sevgiliydi. Ayrıca başarılı bir zinacı olamayacak kadar karısından korkuyordu. Her yerde Virginia'yı görüyordu: İkinci sevişmeleri için gittikleri otellerin lobilerinde, randevu yerlerinin önünden geçen taksilerde... Hatta bir keresinde bir restorandaki masa silen bir garson kızı o sanmıştı (karısına tıpatıp benzediğine yemin etmişti). Yersiz korkulardı bunlar ama romantizmin doğaçlama yönünü biraz törpülüyorlardı.

Yine de Jacqueline ondan bir şeyler öğreniyordu. Adam başarısız bir sevgili olsa da, muhteşem bir hükümdardı. Jacqueline güç kullanmadan güçlü olmayı, karizması olmayan insanların karizmatik insanlar karşısında sergiledikleri pisliklere bulaşmamayı, basit kararları basitçe verebilmeyi, acımasız olmayı öğrendi. Acımasız ol-119 _

mak konusunda derse ihtiyacı yoktu gerçi. Pettifer'in ona sevecenlik yoksunluğundan pişmanlık duymamayı, kimin yok olmayı hak edip kimin

haklı olduğuna yalnızca mantığıyla karar vermeyi öğrettiğini söylemek daha doğru olur belki de.

Jacqueline kendini ona bir kez bile sergilemedi, her ne kadar adamın körelmiş

sinirlerini uyarmak için gücünü gizlice kullansa da.

İlişkilerinin dördüncü haftasında, leylak rengi bir odada yan yana uzanmış

yatıyorlardı. Aşağıdaki sokaktan öğle sonrası trafiğinin sesleri geliyordu. Kötü bir sevişme yaşamışlardı. Pettifer fazla kaygılı olduğundan, hiçbir numara işe yaramamıştı. Çabucak bitmişti, tutkudan neredeyse tamamen yoksun.

Adam bir şey söyleyecekti. Jacqueline bunu biliyordu. Söyleyeceği şey, adamın genzinde bekliyordu. Ona döndü ve zihniyle adamın şakaklarını okşayıp rahatlattı, konuşabilmesi için.

Pettifer bu günü mahvetmek üzereydi.

Kariyerini mahvetmek üzereydi.

Hayatını (Tanrı yardımcısı olsun) mahvetmek üzereydi.

"Seninle görüşmeyi kesmem gerekiyor" dedi Pettifer.

Buna cesaret edemez, diye düşündü Jacqueline.

"Hakkında neler bildiğimden, daha doğrusu neler bildiğimi sandığımdan emin değilim ama sana karşı... ihtiyatlı olmama yol açıyor J. Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Bazı... Suçlar işlediğinden şüpheleniyorum."

120 _

"Suçlar mı?"

"Eskiden."

"Geçmişimi kim araştırdı?" diye sordu Jacqueline. "Virginia olamaz?"

"Hayır, Virginia umursamaz."

"Kim öyleyse?"

"Seni ilgilendirmez."

"Kim?"

Adamın şakaklarına hafifçe bastırdı. Canı acıyan Pettifer yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" diye sordu Jacqueline.

"Başım ağrıyor."

"Strestendir. Başının ağrısını geçirebilirim Titus." Parmaklarını adamın alnına dokundururken, zihinsel kavrayışını gevşetti. Adam iç geçirdi. Rahatlamıştı.

"Şimdi daha iyisin ya?"

"Evet."

"Geçmişimi araştıran kim Titus?"

"Bir özel sekreterim var. Lyndon. Ondan söz etmiştim, hatırlarsın. İlişkimizi başından beri biliyor. Hatta otel odalarını, Virginia'ya bahaneler bulma işini filan hep o ayarladı."

Çocuksu, dokunaklı bir edaya bürünmüştü. Sanki kalbi kırık değildi de, onu terk etmekten utanıyordu. "Lyndon mucizeler yaratır. İlişkimizi kolaylaştırmak için çok uğraştı. Yani sana garezi filan yok. Yalnızca senin çektiğim fotoğraflarından birini tesadüfen gördü, o kadar. Ona atsın diye vermiştim."

"Neden?"

"Fotoğraflarını çekmemeliydim. Hataydı. Virginia _ _ _ _ _ İÜ

onları...." Sustu. Devam etti: "Her neyse, Lyndon seni tanıdı. Ama nereden tanıdığını çıkaramadı." "Sonunda çıkardı ama."

"Eskiden gazetelerimden birinde çalışırdı. Dedikodu yazarlığı yapardı. Özel asistanım olmasının nedeni buydu. Seni önceki yaşamından anımsamış. Jacqueline Ess.

Müteveffa Benjamin Ess'in karısı." "Müteveffa."

"Bana başka fotoğraflar getirdi. Seninkiler kadar hoş değillerdi."

"Ne fotoğrafları?"

"Evinin. Kocanın cesedinin. Gerçi ceset diyorlar ama insana hiç benzemiyordu."

"Sağlığında da insana benzemezdi" dedi Jacqueline kısaca, Ben'in soğuk gözleriyle daha da soğuk ellerini düşünerek. Onu hayatından çıkarıp unutmak en iyisiydi. "Ne oldu?"

"Ben'e mi? Öldürüldü." "Nasıl?" Adamın sesi titremiş miydi biraz? "Çok kolayca."

Jacqueline yataktan kalkmış, pencerenin önünde duruyordu. Jaluzinin aralıklarından giren parlak yaz ışığı, yüzünde gölgeler oluşturunuyordu. "Sen yaptın."

"Evet." Pettifer'den açık konuşmayı öğrenmişti. "Evet, ben yaptım."

Tehdit etmeyi de öğrenmişti ondan. "Beni terk edersen yine yaparım."

Pettifer başını salladı. "Asla. Buna cesaret edemezsin."

Şimdi Jacqueline'in karşısında duruyordu.

122 _

"Birbirimizi anlamalıyız J. Güçlüyüm ve safım. Anlıyor musun? Şimdiye kadar hiçbir skandala bulaşmadım. Bir metresim, hatta bir düzine metresim olduğu öğ-renilse bile sorun değil. Kaldırabilirim. Ama bir katille birlikte olduğum öğrenilirse? Hayatımı mahveder bu."

"Sana şantaj mı yapıyor? Şu Lyndon denen adam?"

Pettifer jaluzinin aralıklarından dışarı baktı, yüzünü ekşiterek. Sol gözünün altı seğiriyordu.

"Madem sordun, evet" dedi cansız bir sesle. "O piç kurusunun eline düştüm."

"Anlıyorum."

"O öğrenebildiyse, başkaları da öğrenebilir. Anlıyor musun?"

"Güçlüyüm. Güçlüsün. Onları serçe parmaklarımızın ucunda oynatabiliriz."

"Hayır."

"Evet. Yeteneklerim var Titus."

"Öğrenmek istemiyorum."

"Öğreneceksin" dedi Jacqueline.

Adama baktı, dokunmadan ellerini tuttu. Pettifer ellerinin kendi başlarına havalanıp Jacqueline'in yüzüne dokunmasını, saçını şefkatle okşamasını hayretle izledi.

Jacqueline adamın titrek parmaklarını kendi göğüslerinde gezdirdi ve onun yapabileceğinden daha şehvetle okşattı.

"Sen hep çok hafif okşuyorsun Titus" dedi, göğüslerini morartana dek sıkıştırarak. "Ben böyle seviyorum." Şimdi adamın elleri daha aşağıya inmiş, Jacqueline'in yüz ifadesinin değişmesine yol açmıştı. Yüzünde dalgalar geziniyordu. Her tarafı canlıydı...

—

_____123

"Daha derin..."

Pettiifer'in parmağı girdi, baş parmağı okşadı.

"Bu hoşuma gidiyor Titus. Yapman için illa emretmem mi gerekiyor?"

Adamın yüzü kızardı. Birlikte yaptıklarında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Jacqueline onu içinin derinliklerine sokarken fısıldadı:

"Çıtkırıldım değilim. Virginia, Dresden porseleni gibi olabilir. Ama ben değilim.

Hissetmek istiyorum. Yanımda olmadığında seni hatırlatacak bir şeyler istiyorum.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, değil mi? Ama ben, geceleri beni ısıtacak bir şeyler istiyorum."

Pettiifer diz çöküyordu. Jacqueline adamın parmağını hâlâ içinde tutuyor ve başparmağıyla kendini okşatıyordu. Şehvetli bir yengecin kısıkcı gibiydi o parmaklar.

Adam ter içinde kalmıştı. Jacqueline onun terlediğini ilk kez görüyordu.

"Öldürme beni" diye inledi Pettiifer.

"Seni böcek gibi ezebilirim." Böcek gibi, diye düşündü. Sonra bu imgeyi aklından çıkardı. Yoksa adama zarar verebilirdi.

"Biliyorum, biliyorum" dedi Pettiifer. "Beni kolayca öldürebilirsin."

Ağlıyordu. Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, koca adam ayaklarımın dibinde bebek gibi ağlıyor. Bu çocuktan güç hakkında ne öğrenebilirim ki? Adamın yanağın-daki gözyaşlarını çekip aldı. Gerekenden çok daha fazla güç kullanmıştı. Derisinin kızarmasını izledi.

"Beni bırak J. Sana yardım edemem, işine yara mam."

Haklıydı, işine hiç yaramazdı. Jacqueline adamın ellerini horgörüyle bıraktı. Elleri aşağı düştü, iki yanına.

"Sakın peşime düşme Titus. Anlıyor musun? Sakın adın lekelenmesin diye adamlarını peşime takmaya kalkma. Çünkü senden çok daha acımasız olabilirim."

Pettifer sustu. Pencerenin önünde, dizlerinin üstünde kalakalmış halde dururken, Jacqueline yüzünü yıkadı, ısmarladıkları kahveyi içti ve gitti.

Lyndon ofis kapısının aralık olduğunu görünce şaşırdı. Saat daha yedi otuz altıydı.

Sekreterlerin gelmesine bir saat vardı. Temizlikçilerden biri dikkatsizlik edip kapıyı açık bırakmış olmalıydı. Kim olduğunu bulup kovacaktı.

Kapıyı iterek açtı.

Jacqueline sırtı kapıya dönük halde oturuyordu. Onu kumral saçından tanıdı. Orospu saçıydı, fazla tahrik edici ve dağınık. Lyndon'ın ofisi (Bay Pettifer'inkinin yanındaydı) çok düzenliydi. Etrafa göz gezdirdi. Her şey yerli yerinde gibiydi.

"Burada ne arıyorsunuz?"

Jacqueline derin bir nefes alarak kendini hazırladı.

Bu işi ilk kez planlı yapacaktı. Daha öncekiler hep anlık kararlarla olmuştu.

Lyndon masaya yaklaşıp üstüne çantasını ve düzgünce katlanmış Financial Times'ı bıraktı.

"Buraya benden izinsiz girmeye hakkınız yok" dedi.

Jacqueline adamın rahat koltuğunu çevirdi. Lyndon da aynı şeyi yapardı, karşısında hizaya getirmesi gereken insanlar olduğunda.

"Lyndon" dedi Jacqueline.

"Söyleyeceğiniz ya da yapacağınız hiçbir şey gerçekleri değiştirmez Bayan Ess" dedi Lyndon, onu konuya giriş yapma zahmetinden kurtararak. "Soğukkanlı bir katilsiniz siz. Durumu Bay Pettifer'e bildirmek görevimdi."

"Titus'ın iyiliği için mi yaptın yani?"

"Elbette."

"Peki ya şantaj? Onu da mı Titus'ın iyiliği için yaptın?"

"Ofisimden defol..."

"Söylesene Lyndon."

"Sen bir orospusun! Orospular hiçbir şey bilmez. Cahil, mikrop yuvası hayvanlardır onlar" dedi Lyndon öfkeyle. "Tamam, kurnazsın, kabul ediyorum... Ama para kazanmak zorunda olan her orospu kurnazdır."

Jacqueline ayağa kalktı. Lyndon kadının tartışmayı sürdürmesini bekliyordu ama bu olmadı, en azından sözel olarak. Ama yüz derisinin gerildiğini hissetti. Biri üstüne bastırıyordu sanki.

"Ne... Yapıyorsun?" dedi.

"Yapmak?"

Lyndon'ın gözleri kısılmıştı, korkunç bir Doğu-lu'nun taklidini yapan bir çocuğunkiler gibi. Ağzı iyice yayılmış, neşeyle gülümsüyordu sanki. Konuşmakta zorlanıyordu...

"Kes... Şunu..."

Jacqueline hayır anlamında kafa salladı.

"Orospu..." dedi Lyndon tekrar. Hâlâ ona meydan okuyordu.

Jacqueline ona bakmayı sürdürdü. Adamın yüzünde kasılmalar başlamıştı. Kasları spazm geçiriyordu.

"Polis..." demeye çalıştı Lyndon. "Kılıma bile dokunursan..."

"Dokunmayacağım" dedi Jacqueline, kullandığı gücü arttırarak.

Lyndon giysilerinin altında, bütün vücudunda aynı baskıyı hissetti. Derisi çekiliyor, geriliyordu. Sonunda bir tarafı yırtılacaktı. Bunu biliyordu. Bir kez yırtılmaya başladı mı, kadının onu paramparça etmesini hiçbir şey önleyemezdi. Bunları soğukkanlılıkla düşündü, bedenindeki kasılmaları hissederken ve kadına zorla sırttan ağzıyla küfürler ederken.

"Kaltak" dedi. "Frengili kaltak."

Jacqueline adamın korkmuşu benzemediğini düşündü.

Lyndon çektiği acılar içinde öyle yoğun bir nefret sergiliyordu ki, içinde korkuya yer kalmamıştı. Jacqueli-ne'e hâlâ orospu diyordu, yüzü neredeyse tanınmayacak hale gelmiş olsa da.

Sonra yarılmaya başladı.

Yırtık burnunda belirdi. Yukarıya çıkıp alnına yayılırken, aşağıya inip dudaklarıyla çenesini, ardından boy-nuyla göğsünü ikiye ayırdı. Gömleği birkaç saniyede kana bulandı, siyah takımı iyice karardı, yenlerinden ve paçalarından kan boşandı. Ellerinin derileri cerrah eldivenleri gibi çıkıverdi. Kanlı kafa derisi başının iki yanına, fil kulakları gibi düştü.

Küfürleri kesildi.

Şoktan öleli on saniye olmuştu. Ama intikam hır-

sıyla dolup taşan Jacqueline adamın üstünde çalışmayı sürdürüyor, derisini vücudundan sıyrıp parçalarını odaya saçıyordu. Nihayet karşısında duran adamın, o kırmızı takımlı, kırmızı gömlekli ve parlak kırmızı ayakkabılı adamın şimdi biraz daha duyarlı biri gibi görüldüğüne karar verdi. Tatmin olmuş bir halde onu bıraktı. Adam yerdeki kan havuzcuğuna usulca uzanıp uyudu.

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, arka merdivenlerden sakince inip giderken, birinci dereceden cinayetti bu.

Ne gazetelerde, ne haberlerde Lyndon'ın ölümünden bahsediliyordu. Yaşadığı gibi ölmüştü anlaşılan, kamunun gözlerinden uzakta.

Ama Jacqueline çok büyük, kendisi gibi önemsiz insanlar tarafından görülemeyecek kadar büyük çarkların harekete geçtiğini biliyordu. Ne yapacaklarını, hayatını nasıl değiştireceklerini ancak tahmin edebilirdi. Ama Lyndon'ı sırf sinirlendiği için öldürmemiştir. Nedenlerden biri bu olsa da. Hayır, bu dünyadaki düşmanlarını harekete geçirmek, peşine düşmelerini sağlamak da istemiştir. Kozlarını oynasınlar bakalım. Horgörülerini, korkularını sergilesinlerdi. Hayatta kendini ararken, kendi doğasını ancak başkalarının gözlerindeki ifadelerden anlayabilecekti anlaşılan.

Bunun sona ermesini istiyordu. Peşindekilerle uğraşmanın zamanı gelmişti.

Onu görmüş olan herkes (önce Pettifer, sonra Vassi) peşine düşecekti mutlaka.

Onların gözlerini sonsuza dek kapatacak, kendisini unutmalarını sağlayacaktı. Ancak o zaman, tanıklar yok edildiğinde hür olacaktı.

Pettifer gelmemişti tabii, en azından bizzat. Vicdansız, acımasız, burnu iyi koku alan adamlar bulmakta zorlanmazdı.

Ona bir tuzak kuruluyordu, ne olduğunu henüz bi-lemese de. Belirtileri her yerdeydi.

Bir duvarın ardından ansızın havalanan kuşlar, uzak bir penceredeki tuhaf bir ışık, ayak sesleri, ıslıklar, göz ucuyla fark ettiği gazete okuyan siyah takımlı adamlar.

Haftalar geçtikçe ona yaklaşmadılar ama gitmediler de. Bekliyorlardı, bir ağaçtaki kediler gibi, kuyruk sallayarak, miskin gözlerle.

Ama bu takipte Pettifer'in damgası vardı. Ondandır çok şey öğrenmiş olan Jacqueline, adamın ihtiyatlılığını ve kurnazlılığını tanımiştı. Eninde sonunda saldırıya geçeceklerdi, istediklerinde. Belki de Titus istediğinde. Yüzünü hiç görmese de, Titus bizzat ensesindeymiş gibiydi.

Tanrı'm, diye düşündü, hayatım tehlikede ama um-rumda değil.

Et üstündeki hâkimiyeti, bir amaca hizmet etmediğinde yararsızdı. Gücünü kendi bayağı emelleri için kullanmiştı, haz duymak ve öfkesini boşaltmak için. Ama yaptıkları başka insanlara yakınlılaştıramamıştı onu. Kendisini bir hilkat garibesi olarak görmelerine yol açmıştı o kadar.

Bazen Vassi'yi düşünüyor, nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordu. Güçlü bir adam değildi Vassi ama biraz olsun tutkuluydu. Ben'den de, Pettifer'den de tutkuluydu. Lyndon'dan tutkulu olduğu kesindi. Hem hayatı boyunca ona Jacqueline diye hitap etmiş olan tek erkekti. Bunu hatırlamak hoştu. Diğer hepsi adını çarpıt-_____ _ 129

miştı: Jackie, J. ya da (Ben en sinir bozucu hallerinde derdi bunu) Ju-ju demişlerdi.

Yalnızca Vassi, Jacqueline demişti ona. Onun bütünlüğünü, tamlığını kendi resmi tarzıyla açıkça ve basitçe kabullenerek. Vassi'yi düşündüğünde, geri dönüşünü hayal etmeye çalıştığında, onun adına korkuyordu.

Vassi'nin Tanıklığı (İkinci Bölüm) Onu aradım tabii. Hani "Dünya küçük" derler ya. Bu lafın saçmalığını ancak birini kaybettiğinizde anlarsınız. Dünya küçük filan değil. Çok büyük ve vahşi. Hele yapayalnızsanız.

Avukatken, o ensestçi zümrenin içindeyken, her gün aynı suratları görürdüm.

Kimileriyle konuşur, kimilerine gülümser ve selam verirdim. Baroda düşman olsak da, aynı kibirliler topluluğunun parçasıydık. Aynı masalarda yemek yer, yan yana içki içerdik. Sevgililerimizi bile paylaşırdık, bunu her zaman bilmesek de. Böyle koşullar altındayken, dünyanın size zarar vermek istemediğine inanmak kolaydır. Evet, yaşlanırsınız ama diğer herkes de yaşlanır. Yıllar geçtikçe biraz akıllandığınıza bile inanırsınız. Halinizden memnunsunuzdur. Hayat fena değildir. Gece üçe kadar çalışma zorunluluğunuz bile azalır, banka hesabınız kabardıkça.

Ama dünyanın zararsız olduğunu düşünmek, ortak yanılsamaları mutlak gerçekler sanmak, kendini kandırmaktır.

Jacqueline gidince bütün yanılsamalar dağıldı. Hayat tarzımı şekillendiren tüm yalanlar açığa çıktı.

Dünya küçük değildir, içinde bakmaya katlanabildi-

_____ _ 130

ğiniz tek bir yüz varsa ve bu yüz bir girdapta kaybolmuş-sa. Dünya küçük değildir, sevdiğiniz kişiye dair tek tük ve hayati anılar, size her gün saldıran, çocuklar gibi çekiştiren, ilginizi talep eden binlerce an tarafından ezilme tehlikesiyle karşı karşıyaysa.

Yıkılmış bir adamdım.

Kendimi ucuz otellerin küçük odalarındaki yataklarda buluyordum (kelimenin tam anlamıyla buluyordum). Yemekten çok içiyordum. Jacqueline'in adını klasik bir obsesif gibi yazıyordum, tekrar tekrar. Duvarlara, yastıklara, avcuma. Kalemle elimi deldim. Mürekkep yüzünden enfeksiyon kaptım. Yazı hâlâ duruyor. Şu an bakıyorum.

Jacqueline yazıyor.

Derken bir gün, tamamen rastlantı eseri onu gördüm. Melodramatik gelecek ama o an öleceğim sandım. Onu öyle uzun süredir hayal ediyor ve tekrar görebilme umuduyla yaşıyordum ki, bu gerçekleştiğinde dizlerimin bağı çözüldü. Sokağın ortasına kustum. Klasik bir kavuşma olmadı yani. Sevgilisini gören âşık kendi gömleğine kusuyor. Ama Jacqueline'le aramda geçen hiçbir şey normal değildi zaten.

Ya da doğal.

Onu takip ettim. Kolay olmadı. Sokaklar kalabalıktı ve o hızlı yürüyordu. Seslenip seslenmemekte kararsız kaldım. Sonunda seslenmemeye karar verdim. Hem ona sendeleyerek, adını haykırarak yaklaşan, saçlı sakalı birbirine karışmış o deliyi görse ne yapardı ki? Kaçardı herhalde. Ya da daha kötüsü, iradesiyle göğsüme girip kalbimi tutar ve çektiğim acılara son verirdi, onu dünyaya ifşa etmeyeyim diye.

Bu yüzden sustum. Onu takip etmekle yetindim, sa-

nırım kaldığı yer olan binaya dek. Sonraki iki buçuk gün boyunca o binanın çevresinden ayrılmadım. Gülünç bir ikilemdi bu. Onu bunca zaman aradıktan sonra, şimdi gözümün önünde olmasına karşın gidip konuşamıyor-dum.

Belki de ölmekten korkuyordum. Ama şimdi, Ams-terdam'daki bu pis kokulu odada oturmuş tanıklığımy yazarken ve Koos'un bana Jacqueline'in anahtarını getirmesini beklerken, ölümden korkmuyorum. Ona kibrim yüzünden yaklaşmadım herhalde.

Beni o perişan halimle görmesini istemedim. Ona tertemiz gitmek istedim, hayalindeki âşık olarak.

Ben beklerken, başkaları geldi.

Kimdi bilmiyorum. Sade giyimli iki adam. Polis olduklarını sanmıyorum. Fazla rahat, hatta kibardılar. Jac-queline direnmedi. Gülerek gitti, operaya gidercesine.

İlk fırsatta kılığıma çeki düzen verip o binaya döndüm. Kapıcıdan Jacqueline'in dairesini öğrenip içeri girdim. Sade bir hayat sürüyordu. Odanın bir köşesine masa koymuş, anılarını yazıyordu. Oturup okudum. Kendimi o sayfalara kaptırdım.

Hayatının yalnızca ilk yedi yılını yazmıştı. Yine kibrim harekete geçti. Benden söz edip bahsetmeyeceğini merak ettim. Söz etmezdi herhalde.

Bazı giysilerini aldım. Yalnızca üstünde gördüğüm kıyafetleri. Ayrıca iç çamaşırlarına dokunmadım. Fetişist değilim. Eve gidip iç çamaşırlarını koklamak gibi bir niyetim yoktu. Ama onu hatırlatacak bir şeyler istiyordum. Onu içinde hayal etmemi sağlayacak bir şeyler. Gerçi düşünüyordum da, çıplakken hayatımda gördüğüm en güzel vücuda sahipti.

Onu bir kez daha yitirmiştim, koşullardan çok korkaklığım yüzünden.

Pettifer, Bayan Ess'in hapis tutulduğu eve dört hafta gitmedi. Kadına istediği hemen her şey veriliyordu, özgürlüğu dışında. Zaten bunu çok üstü kapalı imalarla istiyordu ancak. Niyeti kaçmak değildi. İstese kolayca yapardı bunu. Titus'ın evdeki iki erkekle bir kadına, neler yapabildiğinden söz edip etmediğini merak etti bir iki kez. Herhalde söz etmemişti. Ona Titus'ın görüp beğendiği bir kadın gibi davranıyorlardı o kadar.

Onu Ti-tus'la yatması için kaçırmışlardı o kadar.

Kendine ait bir odası ve istediği kadar kâğıdı olduğundan, anılarını yazmaya tekrar başladı, en baştan.

Yaz sonuydu. Geceler soğuyordu. Bazen kendini ısıtmak için yerde yatıp (onlara yatağı götürmelerini söylüyordu) iradesiyle vücudunu bir göl yüzeyi gibi dalgalandırıyordu. Hayatında seks olmayınca vücudu tekrar bir gizeme dönüşmüştü.

Cinselliğin, varlığının en mahrem ama en bilinmeyen kısmının, yani etinin keşfi olduğunu ilk kez fark etti. Kendini en iyi kavradığı zamanlar başkalarına sarıldığı anlardı. Kendi özünü ancak başkaları tarafından tapılarak ve şefkatle öpüldüğunde netçe görebiliyordu. Tekrar Vassi'yi düşündü. Onu düşününce göl hareketlendi.

Kasırga koptu sanki. Titreyen göğüsleri yuvarlak dağlara dönüştü, midesinde tuhaf dalgalar belirdi, titreşen yüzünden akıntılar geçti, ağzına çarpıp, kuma vuran dalgalar gibi iz bırakarak. Nasıl Vassi'nin hafızasında akışkan haldeyse, kendisi de onu anımsarken sıvı-laşmıştı.

Hayatında huzurlu olduğu nadir anları düşündü. O geçici anları hep seksten sonra yaşamıştı, hırslarını ve kibrini tükettikten soma. Huzur duymanın başka yolları da vardı herhalde. Ama onun deneyimleri sınırlı kalmıştı. Annesi kadınların erkeklere kıyasla kendileriyle daha fazla barışık olduklarını, bu yüzden de acılarını unutmaya daha az ihtiyaç duyduklarını söylerdi hep. Ama o tam tersini yaşamıştı. Hayatı acı dolu geçmişti ama acılarını dindirecek pek az şey bulabilmişti.

Dokuzuncu yaşına ulaşınca anılarını yazmayı bıraktı. Ergenliğe varışını ilk fark edişinden sonra olanları yazmak istemiyordu. Yazdıklarını odanın ortasında yaktığı bir ateşe attı, Pettifer'in geldiğı gün.

Tanrı'm, diye düşündü, güç bu olamaz.

Pettifer hasta görünüyordu. Kanserden ölen bir arkadaşı gibi, fiziksel olarak çökmüşü. Bir ay önce sağlıklı görünüyordu oysa. Şimdiyse bitmiş bir adamdı. Derisi gri ve benekliydı. Yalnızca gözleri parlıyordu. Kuduz bir köpeğın gözleri gibiydiler.

Mükemmel giyinmişti, damat gibi.

"J."

"Titus."

Pettifer onu tepeden tırnağı süzdü.

"İyi misin?"

"İyiyim, sağol."

"istediğın her şeyi verdiler mi?"

"Çok iyi davrandılar."

"Direnmemişsin."

"Direnmek?"

"Buraya getirilirken. Hapsedilirken. Lyndon'dan sonra, yine masumları katletmeni bekliyordum."

"Lyndon masum değildi Titus. Bu insanlarsa masum. Onlara söylememişsin."

"Gerekli görmedim. Kapıyı kapatabilir miyim?"

Jacqueline onun tutsağıydı, oysa karşısında daha güçlü tarafın ordugâhına gönderilmiş bir ulak gibi davranıyordu. Jacqueline adamın kendisine davranış

tarzından hoşlanıyordu... ürkek ama sevinçli. Pettifer kapıyı kapayıp kilitledi.

"Seni seviyorum J... Ve senden korkuyorum. Aslında senden korktuğum için seni seviyorum galiba. Hastalıklı mı bu?"

"Öyle sanırım."

"Evet, bence de."

"Neden bu kadar geciktin?"

"Halletmem gereken işler vardı. Yoksa kaos çıkardı. Gittiğimde."

"Gidiyor musun?"

Titus ona baktı, hevesle.

"Umarım."-

"Nereye?"

Titus'un bu eve geliş sebebini hâlâ kestirememişti. Adam işlerini halletmiş, karısından kadın uykudayken özür dilemiş, bütün kaçış yollarını kapamış, bütün çelişkilere son vermişti.

Oysa Jacqueline hâlâ onun ölmeye geldiğini anlayamamıştı.

"Beni bitirdin J. Bir hiçe dönüştürdün. Gidebileceğim hiçbir yer yok. Anlıyor musun?"

"Hayır."

"Sensiz yaşayamam" dedi Pettifer. Bağışlanmaz bir klişeydi. Bunu söylemenin daha iyi bir yolunu bulama-135

ıııı mıydı? Öyle bayağı bir laftı ki, Jacqueline az kalsın gülecekti.

Ama Pettifer'in söyleyecekleri bitmemişti.

"Seninle de yaşayamayacağım kesin." Ses tonu birden değişti. "Çünkü senden tiksiniyorum kadın. Bütün varlığıyla midemi bulandırırıyorsun."

"Yani?" diye sordu Jacqueline usulca.

"Yani..." Pettifer'in sesi yine yumuşamıştı. Jacqueli-ne durumu kavramaya başladı.

"...Öldür beni."

Tuhaftı bu. O parlak gözler Jacqueline'e dikilmişti.

"İstediğim bu" dedi Pettifer. "İnan dünyada tek istediğim bu. Nasıl istersen öldür beni.

Direnmeyeceğim, sızlanmayacağım."

Jacqueline eski bir fıkrayı anımsadı: Mazoşist sadı-ke canımı yak, n'olur canımı yak der. Sadık de şöyle karşılık verir: Hayır.

"Ya reddedersem?" dedi.

"Reddedemezsin. İğrencim."

"Ama senden nefret etmiyorum Titus."

"Etmelisin. Zayıfım. İşine yaramam. Sana hiçbir şey öğretmedim."

"Bana çok şey öğrettin. Artık kendimi kontrol edebiliyorum."

"Lyndon'ı kontrollü mü öldürdün?"

"Kesinlikle."

"Biraz abartmışsın gibi geldi de."

"Hak etmişti."

"Öyleyse bana da hak ettiğimi ver. Sıra bende. Seni hapsettim. Bana ihtiyacın varken seni reddettim. Cezamı ver."

"Yıkılmadım."

"J!"

Böyle bir anda bile ona tam adıyla hitap edemiyordu.

"Lütfen. Lütfen. Senden tek bir şey istiyorum. Hangi nedenle olursa olsun yap. İster sevgiyle, ister horgö-rüyle ya da aşkla. Yeter ki yap. Lütfen yap."

"Hayır" dedi Jacqueline.

Pettiifer birden üstüne yürüyüp ona okkalı bir tokat indirdi.

"Lyndon orospunun teki olduğunu söylemişti. Haklıymış. Öylesin. Sokak fahişesinden başka bir şey değilsin."

Sırtını döndü, yürüdü, tekrar döndü, geldi, daha hızlı ve sert tokatlar indirdi. Altı yedi kez, sağlı sollu.

Sonra durdu. Soluk soluğaydı.

"Para mı istiyorsun?" Pazarlığa başlamıştı. Önce darbeler, sonra pazarlık.

Şoka giren Jacqueline, kendini tutamayıp ağlamaya başlamıştı.

"Para mı istiyorsun?" dedi Pettiifer tekrar.

"Sence?"

Sesindeki alaycı tonu fark etmeyen Pettiifer, ayaklarının dibine para tomarları fırlatmaya başladı. Kilisede Meryem Ana Heykeli'nin dibine bağış bırakıyordu sanki.

"Ne istersen yaparım" dedi Pettiifer. "Jacqueline."

Jacqueline midesinde acıya benzer bir his duydu. Pettifer'i öldürme arzusuydu içinde doğan. Adamın lehineydi bu, iradesiyle kullandığı bir araçtı, Jacqueline'i aciz kılan.

Jacqueline yine kullanılıyordu. İnsanlardan başka bir şey görmemişti zaten. Bir inek gibi yetiştiril-137

mişti, süt versin diye. Kocasına baksın diye, bebekleri emzirsin diye, yaşlı adamları öldürsün diye. Kendisinden her isteneni inek gibi yerine getirmesi bekleniyordu. Ama bu kez yapmayacaktı.

Kapıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Jacqueline elini anahtara uzattı.

"Ölümün seni ilgilendirir, beni değil" dedi.

Kapıyı açmasına fırsat kalmadan, Pettifer üstüne atladı. İndirdiği yumruk (gücüyle, fesatlığıyla) tamamen beklenmedikti.

"Orospu!" diye haykırdı Pettifer, peşpeşe darbeler indirirken.

Jacqueline'in midesindeki, Pettifer'i öldürmek isteyen şey biraz büyüdü.

Pettifer onu saçından tutup odanın ortasına sürükledi. Durmadan küfürler haykırıyordu. Jacqueline'in üstüne bir baraj dolusu lağım suyu boşaltıyordu sanki.

İstedliğini elde etmenin başka bir yolu bu o kadar, diye düşündü Jacqueline. Buna boyun eğersen bitersin. Seni kendi amacına uygun olarak kullanıyor, o kadar. Ama küfürlerin ardı arkası kesilmiyordu. Kuşaklar boyu asi kadınlara edilen küfürlerin aynısıydı. Kaltak, kâfir, amcık, orospu, canavar.

Evet, o buydu işte.

Evet, diye düşündü: Ben bir canavarım.

Bunu düşünmek işini kolaylaştırdı. Döndü. Daha Pettifer'e bakmadan, adam niyetini anladı. Ellerini Jac-queline'in başından çekti. Jacqueline'in öfkesi boğazına kadar yükselmiş, dışarı çıkıyor, Pettifer'e gidiyordu.

Bana canavar dedi: Canavarım.

Bunu kendim için yapıyorum, onun için değil. Onun için asla yapmam. Kendim için!

İradesinin dokunuşu Pettifer'i inletti. Adamın gözlerindeki ısıltı bir an söndü. Ölme arzusu sağ kalma arzusuna dönüştü. Ama çok geçti tabii. Haykırdı. Jacqueli-ne dışarıdan gelen seslenişler, ayak sesleri, tehditler işitti. Birkaç dakika içinde odaya dalarlardı.

"Hayvansın sen" dedi Jacqueline.

"Hayır" dedi Pettifer. Şimdi bile denetimin kendisinde olduğuna emindi.

"Sen yoksun" dedi Jacqueline, adamın üstüne yürüyerek. "Titus'ı asla bulamayacaklar. Titus gitti. Geride yalnızca..."

Pettifer öyle korkunç bir acı hissetti ki, bir ses bile çıkaramadı. Yoksa Jacqueline'in işi miydi bu? Onun boğazını, damağını, kafasını mı değiştiriyordu? Kafatası kemiklerini yerinden oynatıyor, yeni bir düzenleme yapıyordu.

Hayır, demek istedi Pettifer. Planladığım bu değildi. Karmaşık bir ayindi. Katlanıp senin içine sokularak ölmek istemiştim. Ağzım ağzında ölmek istemiştim. Son nefesimi verirken içinde soğumak istemiştim. Böyle olmasını istemedim.

Hayır. Hayır. Hayır.

Jacqueline'i burada hapis tutan adamlar kapıdaydı şimdi. Kapıyı yumrukluyorlardı.

Jacqueline onlardan korkmuyordu tabii. Ama eserinin son rötuşlarına mani olmalarından korkuyordu.

Biri kapıya omuz vurmaya başlamıştı. Ahşap kapı

kırılarak açıldı. Adamların ikisi de silahlıydı. Silahlarını Jacqueline'e doğrulttular. Elleri titremiyordu.

"Bay Pettifer?" dedi genç olanı. Odanın köşesinde, masanın altında Pettifer'in gözleri parlıyordu.

"Bay Pettifer?" dedi tekrar, kadını unutarak.

Pettifer ağız kısmı hayvan burnu gibi uzamış olan kafasını salladı. Yaklaşmayın, n'olur, diye düşündü.

Adam eğilip masanın altına baktı, oraya çömelmiş duran iğrenç hayvana. Dönüşümü sırasında kan içinde kalmıştı ama hâlâ canlıydı. Jacqueline adamın sinirlerini öldürmüştü. Pettifer acı çekmiyordu. Hayatla ölüm arasındaki çizgideydi. Elleri düğümlenip pençelere dönüşmüş, bacakları sırtının üstünden geçirilmiş, dizleri kırılmıştı. Dört ayaklı bir yengece benziyordu bu haliyle. Beyni açıktaydı. Gözleri kapaksızdı. Kırık alt çenesi üst çenesine bastırıldığından, ağzı bir buldoğunkine benze-mişti. Kulakları koparılmış, omurgası kırılmıştı. Bir sihirle insanlıktan çıkarılmıştı.

"Hayvansın sen" demişti Jacqueline. Onu hayvan biçimine sokmayı epey becermişti doğrusu.

Tabancalı adam patronunu tanıyınca öğürdü. Ayağa kalktı. Çenesi ıslanmıştı. Dönüp kadına baktı.

Jacqueline omuz silkti.

"Bunu sen mi yaptın?" Hayranlıkla tiksinti karışımı.

Jacqueline başıyla evetledi.

"Gel Titus" dedi parmak şıklatarak.

Hayvan başını salladı, hıçkırarak.

"Gel Titus" dedi Jacqueline daha sertçe. Titus Pettifer badi badi yürüyerek saklandığı yerden çıktı, ardında kanlı izler bırakarak.

Adam içgüdüsel olarak Pettifer'den geriye kalanlara ateş etti. O iğrenç yaratık kendisine yaklaşmasındı da, ne olursa olsun.

Titus kanlı pençeleri üstünde sarsılarak iki adım geriledi. İçindeki ölümü dışarı atmak istercesine silkelendi, başaramadı ve öldü.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Jacqueline.

Tabancalı adam gözlerini idam ettiği kişiden ayırıp başını kaldırdı. O güçlü kadın kendisiyle mi konuşuyordu? Hayır. Jacqueline, Pettifer'in cesedine bakıyordu. Soruyu ona sormuştu.

Tatmin oldun mu?

Tabancalı adam silahını indirdi. Diğeri de aynı şeyi yaptı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu kapıdaki adam. Basit bir soruydu: Bir çocuğun sorusu.

"Kendi istedi" dedi Jacqueline. "Ona verebileceğim tek şey buydu."

Tabancalı adam başıyla evetledi ve diz çöktü.

*

Vassi'nin Tanıklığı (Son Bölüm) Jacqueline Ess'le yaşadığım romantik ilişkide tesadüflerin rolü kaygılandırıcı ölçüde büyük oldu. Bazen dünyadaki her akıntıya kapılmışım, rastlantının en hafif fiske-siyle savrulmuşum gibi geliyor. Bazense Jacqueline'in hayatımı yönettiği hissine kapılıyorum. Tıpkı yüzlerce, binlerce insaninkini yönettiği gibi. Karşılaşmalarımızı hep onun ayarladığını, zaferlerimle yenilgilerimin koreografisini yaptığını, beni bu son görüşmeye yönlendirdiğini hissediyorum.

Onu bulduğumu bilmeden buldum. îronik olan buydu, izini sürerek, önce Surrey'deki bir eve gittim. Geçen yıl Titus Pettifer adlı bir trilyonerin öldüğü evdi orası. Kendi korumaları tarafından vurulmuştu. Cinayetin işlendiği üst kat dingindi. Jacqueline oraya gelmişse bile, varlığına dair bütün izler silinmişti. Ama artık harabeye dönmüş

olan evde türlü türlü grafitiler vardı. O odanın lekeli duvarına bir kadın resmi çizilmişti.

Kadının cinsel organı abartılı çizilmişti ve içinde şimşek çakıyor gibiydi. Ayaklarının dibindeyse türü belirsiz bir yaratık vardı. Yengeç ya da köpek olabilirdi... Hatta insan.

Her ne idiyse acizdi. O ürkütücü kadının yanında otururken, kendini şanslı sayıyordu.

Gözlerini yukarıya, yanındaki yanan Madonna'ya çevirmiş olan o akıllanmış yaratığa bakarken, o kadının Jacqueline olduğunu anladım.

O grafitiye ne kadar süre baktım bilmiyorum ama benden bile perişan görünen bir adam çıkageldi. Sakalı hiç kesilmemiş ve yıkannıamıştı. Gövdesi öyle çökmüştü ki, ayakta durabilmesine şaşırdım. Kokarca gibi kokuyordu.

Adını hiç öğrenemedim. Ama bana duvardaki resmi yapan kişi olduğunu söyledi.

Buna inanmak kolaydı. Pe-rişanlığıyla, açlığıyla, şaşkınlığıyla Jacqueline'i görmüş

birine benziyordu.

Onu sorgularken biraz kaba davrandıysam beni bağışlamıştır eminim. Pettifer'in öldürüldüğü gün gördüğü her şeyi anlatmak, içini dökmek ve hepsine inandığımı bilmek rahatlatıcıydı onun için. Arkadaşı olan

korumanın, Pettifer'i tabancayla öldüren adamın, hapishanede intihar ettiğini söyledi.

Kendi hayatının anlamsız olduğunu söyledi. Jacqu-eline hayatını mahvetmişti. Onu elimden geldiğince avuttum. Jacqueline'in kötü biri olmadığını, geri döneceğinden korkmasına gerek olmadığını söyledim. Bunu duyunca ağladı. Sanırım sevinçten çok üzüntüden.

Sonunda ona Jacqueline'in yerini bilip bilmediğini sordum. Bu soruyu sona saklamıştım, cevabını en merak ettiğim soru olsa da. Cevabını bildiğini ummaya cesaret edemediğimden olsa gerek. Ama biliyordu. Tanrı'm, biliyordu. Pettifer'in ölümünden sonra Jacqueline evi hemen terk etmemiş. Bu adamla oturup ona çocuklarından, terzisinden, arabasından bahsettirmiş. Annesinin nasıl biri olduğunu sormuş. Adam ona annesinin bir fahişe olduğunu söylemiş. Mutlu muydu? diye sormuş Jacqueli-ne. Adam bilmediğini söylemiş. Ağlar mıydı? diye sormuş

Jacqueline. Adam annesinin güldüğünü ya da ağladığını hiç görmediğini söylemiş.

Jacqueline başıyla pekileyip ona teşekkür etmiş.

Daha sonra diğer koruma, intiharından önce bu adama Jacqueline'in Amsterdam'a gittiğini söylemiş. Bunu Koos diye birinden duymuş. Çember kapanmak üzere, değil mi?

Amsterdam'da yedi hafta boyunca Jacqueline'i aradım. Nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu bulamadım, dün akşama dek. Yedi haftalık cinsel perhizden rahatsız olmuştum. Kadın bulmak için kerhane semtine gittim. Orada fahişeler pembe lambalı pencerelerde manken gibi otururlar. Bazılarının kucağında minik köpekler olur.

Bazılarıysa kitap okur. Çoğuysa sokağa bakar, hipnotize edilmişçesine.

Orada ilgimi çeken bir yüz bulamadım. Hepsi de keyifsiz, ışıksız gibiydiler.

Jacqueline'e hiç benzemiyorlar-dı. Ama çekip gidemedim. Tatlıcı dükkanındaki şişman bir çocuk gibiydim. Satın alamayacak kadar tiksiniyordum ama gidemeyecek kadar oburdum.

Gece yarısına doğru, kalabalığın içinde genç bir adam benimle konuştu. Yakından bakınca genç olmadığını gördüm. Abartılı makyaj yapmıştı o kadar. Kaşları yoktu.

Parlak derisine kaş çizilmişti. Sol kulağında altın küpeler, beyaz eldivenli elinde yarım bir şeftali, ayaklarında sandaletler vardı. Ayak başparmakları ojeliydi. Yenimden tutup çekti.

İğrenç görünüşü yüzümü ekşitmeme yol açmış olmalı. Ama onu küçümsememe alınmış gibi görünmedi. Akıllı birine benziyorsun, dedi. Hiç öyle bir halim yoktu oysa.

Yanılıyor olmalısın, dedim. Hayır, diye karşılık verdi, yanılmıyorum. Sen Oliver Vassi'sin.

Nedense aklıma gelen ilk düşünce, beni öldürmek istediğiydi. Geri çekilmeye çalıştım ama kolumu bırakmadı.

Bir kadın istiyorsun, dedi. Hayır dedim ama evet demek istediğimi belli edecek kadar duraksadım mı acaba? Elimde eşsiz bir kadın var, dedi. Bir mucize. Onunla tanışmak isteyeceğine eminim.

Jacqueline'den söz ettiğini nereden anladım? Belki de beni o kalabalıkta tanımasından. Sanki Jacqueline yukarıda bir pencereden bakarken beni görmüş ve kendisine getirilmemi emretmişti, lokantada ıstakoz sipariş eden bir müşteri gibi.

Gözlerime bakan parlak gözlerinin korkusuzluğu da etkili olmuştur belki. Çünkü korkuyu

da vecdi de Tanrı'nın bu zalim dünyasındaki tek bir yaratığın yanında hissediyordu ancak. Ayrıca o tehlikeli bakışlarda kendimi görmüyor muydum? Jacqueline'i tanıyordu. Buna emindim.

Zokayı yuttuğumu anlamış olmalı. Çünkü duraksa-dığımı görünce çıtkırıldım bir edayla omuz silkip sırtını döndü, şansını kaybettin dercesine. Nerede o? dedim, incecik kolunu kavrayarak. Başıyla sokağı gösterdi. Peşine düştüm. Kalabalıktan çıkınca kendimi sersem gibi hissettim birden. Yürüdükçe yol tenhalaştı. Kızıl ışıkların yerini loşluk, ardından karanlık aldı. Ona nereye gittiğimizi belki on kez sordum.

Cevap vermemeyi yeğledi. Daracık bir sokakta, daracık bir evin daracık kapısının eşiğinde durduk. İşte geldik, dedi, o harap ev Versailles Sarayı'ymış gibi bir edayla.

Bina, ikinci kattaki siyah kapılı bir oda dışında boştu. Adam beni kapıya doğru itti.

Kapı kilitliydi.

"Bakın" dedi, "o içeride."

"Kapı kilitli" diye karşılık verdim. Kalbim patlamak üzereydi. Jacqueline yakındaydı, kesinlikle yakındaydı, biliyordum bunu.

"Bakın" diye davet etti tekrar, kapının panelindeki küçük bir deliği göstererek. O

küçük deliğe gözümü dayayıp ışığı yutarak Jacqueline'e baktım.

O küçük, pis oda boştu. Bir şilteyle Jacqueline dışında. Kolları bacakları gerilmiş, el ve ayak bilekleri döşemeye, şiltenin dört köşesine saplanmış kazıklara bağlı halde uzanmıştı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordum sert bir sesle, gözlerimi Jacqueline'in çıplaklığından ayırmadan.

_____ _ 145

"Kendi istiyor" diye karşılık verdi adam. "Onun arzusu. Kendi istiyor."

Jacqueline sesimi işitmişti. Başını güçlükle kaldırıp dosdoğru kapıya baktı. Bana bakınca yemin ederim ki bütün saçlarım onu selamlamak için diken diken oldular ve onun emriyle sallandılar.

"Oliver" dedi.

"Jacqueline." Bunu söylerken ahşap kapıyı öptüm.

Vücudu kıpır kıpırdı. Tıraşlı vajinası zarif bir bitki gibi açılıp kapanıyordu. Mor, menekşe ve gül rengiydi.

"İçeri girmek istiyorum" dedim Koos'a.

"Onunla bir gece geçirmeye dayanamazsınız."

"Beni içeri sok."

"Pahalıdır" diye uyardı.

"Ne kadar istiyorsun?"

"Her şeyinizi. Sırtınızdaki gömleği, paranızı, mücevherlerinizi. Ancak o zaman sizin olur."

Kapıyı kırmak ya da anahtarı alana dek o herifin nikotin lekeli parmaklarını teker-teker kırmak istiyordum. Ne düşündüğümü anladı.

"Anahtar saklı" dedi. "Kapı da sağlamdır. Ödeme yapmalısınız Bay Vassi. Ödeme yapmak istiyorsunuz."

Haklıydı. Ödeme yapmak istiyordum.

"Bana sahip olduğunuz her şeyi, olduğunuz her şeyi vermek istiyorsunuz. Ona gittiğinizde, sizi geri çağırarak hiçbir şey olmasın istiyorsunuz. Bunu biliyorum. Ona herkes öyle gider."

"Herkes mi? Çok mu var?"

"Doymak bilmez" dedi keyifsizce. Bir pezevengin övünmesi değildi bu. Acı çektiği belliydi. "Ona hep birilerini buluyorum. Sonra da gömüyorum."

Gömiyordu.

Koos'un işi bu sanırım: Cesetlerden kurtulmak. Bu geceden sonra ojeli parmaklarıyla beni kavrayacak. İçim kurduğunda, Jacqueline'in işine yaramaz hale geldiğimde beni onun üstünden çekip alacak. Bir çukur, kanal ya da fırın bulup beni içine atacak.

Cazip bir düşünce değil bu.

Yine de buradayım işte. Geride kalan her şeyimi satarak topladığım para, önümdeki sehpa duruyor. Saygınlığımdan eser kalmadı. Hayatım pamuk ipliğine bağlı. Bir pezevengi ve bir anahtarı bekliyorum.

Hava iyice karardı. Koos gecikti. Ama gelmek zorunda sanırım. Para için değil, eroinle rimelden başka masrafı olduğunu sanmıyorum. Benimle iş yapmaya gelecek, çünkü Jacqueline öyle istiyor ve o Jacqueline'in kölesi, en az benim kadar. Kesinlikle gelecek. Tıpış tıpış gelecek.

Neyse, bu kadar yeter sanırım.

İşte tanıklığım. Tekrar okumaya zamanım yok. Koos'un merdiveni çıktığını duyuyorum (topallıyor). Onunla gitmeliyim. Bunu burada bırakıyorum. Her kim bulursa istediğini yapsın. Sabahleyin ölü olacağım... ve mutlu. Buna inanın.

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, Koos beni kandırdı.

Vassi kapının arkasına gelmişti. Jacqueline zihniyle onun etini hissetmiş, ona sarılmıştı. Ama Koos, Vassi'yi içeri almamıştı, aldığı kesin talimatlara karşın. Bütün erkekler içinde yalnızca Vassi'nin bedava girmesine izin vardı. Koos biliyordu bunu.

Ama onu kandırmıştı, hepsi

gibi, belki Vassi hariç hepsi gibi. Vassi'yle yaşadığı aşktı (belki).

Jacqueline bütün gece yatağında uzanmıştı, gözünü kırpmadan. Artık birkaç dakikadan fazla uyuduğu nadirdi... o da ancak Koos'un gözetiminde. Uykusunda kendine zarar verdiği olmuştu. Farkında olmadan kendini yaralamıştı. Çığlık çığlığa, üstü başı kan içinde uyanıyor, her uzvundan kendi teniyle kaslarından yaptığı iğneler fırlayıp, onu etten bir kaktüse dönüştürüyordu.

Hava yine kararmış olmalıydı. Ama emin olmak güçtü. Tek bir çıplak ampulle aydınlanan, bütün perdeleri çekili bu odada, duyular için daimi gündüz, ruh içinse daimi gece hüküm sürmekteydi. Yatmaktan sırtıy-la kalçaları yara olmuştu. Uzanıp uzaktan gelen sokak seslerini dinler, bazen uyuklar, bazen Koos'un elinden yemek yer, onun tarafından yıkanır, tuvaleti yaptırılır, kullanılırdı.

Kilitte bir anahtar döndü. Jacqueline kimin geldiğini anlamak için başını şilteden kaldırdı. Kapı açılıyordu... Açılıyordu... Açıldı.

Vassi. Ah, Tanrı'm. Vassi'ydi, nihayet. Odaya girip ona doğru yürümeye başlamıştı.

Bunun da bir anı olmaması için dua etti. N'olur bu kez gerçekten o olsun: Asıl ve gerçek.

"Jacqueline."

Jacqueline'in bedeninin adını söylemişti, tam adını.

"Jacqueline." Oydu.

Vassi'nin arkasındaki Koos, gözlerini Jacqueline'in bacaklarının arasına dikmişti.

Vajina dudaklarının dansını büyülenmişçesine izliyordu.

"Koo..." dedi Jacqueline, gülümsemeye çalışarak.

"Onu getirdim" diye sırttı Koos, gözlerini Jacqueli-ne'in vajinasından ayırmadan.

"Bir gün" diye fısıldadı. "Tam bir gün bekledim Koos. Beni beklettin..."

"Bir günden ne çıkar?" dedi Koos sırtımayı sürdürerek.

Jacqueline'in pezevenge ihtiyacı yoktu artık. Koos bundan habersizdi. Öyle masumdu ki, Vassi'nin Jacqu-eline tarafından baştan çıkarılmış adamlardan biri olduğunu sanmıştı... Diğerleri gibi kurutulup atılacak biri. Koos yarın kendisine ihtiyaç duyulacağını sanıyordu. Bu ölümcül oyunu böyle dangıl dungul oynamasının nedeni.

"Kapıyı kapasana" dedi Jacqueline ona. "İstersen kal."

"Kalayım mı?" dedi Koos pis pis sırtarak. "Seyredegim mi yani?"

Zaten seyrediyordu. Jacqueline, Koos'un kapıya açtığı delikten bakarak röntgencilik yaptığını biliyordu. Bazen hızlı soluklarını işitiyordu. Ama bu kez onun kalmasına izin verecekti, sonsuza dek kalmasına.

Koos anahtarı kilidin diğer tarafından dikkatle çıkardı, kapıyı kapadı, anahtarı kilidin ön tarafına sokup kapıyı kilitledi. Kapı kilitlenir kilitlenmez Jacqueline onu öldürdü.

Adamın dönüp ona bakmasına fırsat bile vermeden. Bu idamda ilginç bir taraf yoktu.

Jacqueline adamın güvercini andıran göğsündeki ciğerlerini ezdi o kadar. Koos kapıya yaslanıp yere yığıldı, yüzü tahtaya sürtünerek.

Vassi dönüp onun ölüşünü izlemedi bile. Artık görmek istediği tek şey Jacqueline'di.

Şilteye yaklaştı, çömeldi ve Jacqueline'in ayak bileklerini çözmeye başladı.

Jacqueline'in derisi kızarmış-tı. İpte kurumuş kan lekeleri vardı. Vassi düğümleri artık sahip olmadığını sandığı bir sabırla, sistematik bir biçimde çözdü. Nihayet burada bulunmanın, geri dönemeyecek oluşunun ve önündeki yolun Jacqueline'in içinin derinliklerine götüreceğini bilmenin verdiği bir huzura kapılmıştı.

Jacqueline'in ayak bileklerinden sonra ellerini çözmeye başladı. Tavana bakan Jacqueline, üstüne eğilen Vassi'nin yüzünü gördü. Vassi'nin sesi yumuşaktı: "Sana bunu yapmasına neden izin verdin?"

"Korkuyordum."

"Neden?"

"Kımıldamaktan. Hatta yaşamaktan. Her gün acı çekmekten."

"Evet."

Vassi bu mutlak var olma beceriksizliğini öyle iyi anlıyordu ki.

Jacqueline onun yanında durduğunu, soyunduğunu, sonra sahip olduğu bedenin karnının soluk derisine bir öpücük kondurduğunu hissetti. Deride Jacqueline'in açtığı izler vardı. Derisini öyle germişt ki, üstünde kalıcı, çapraz izler oluşmuştu.

Vassi onun yanına uzandı. Vücudunu vücuduna yaslamaktan zevk aldı.

Jacqueline onun başına dokundu. Eklemleri katılaşmıştı. Hareket etmek acı vericiydi.

Ama Vassi'nin yüzü-

nü kendisinininkine çekmek istiyordu. Vassi görüş alanına gülümseyerek girdi.

Öpüştüler.

Tanrı'm, diye düşündü Jacqueline, birlikteyiz.

Birlikte olduklarını düşününce, iradesi etini harekete geçirdi. Vassi'nin dudaklarının altındaki yüz hatları eridi, Vassi'nin hayalini kurduğu kızıl denize dönüştü ve onun yüzüne dalga dalga yayıldı. Vassi'nin yüzü de eriyordu. Düşünceden ve kemikten yapılmış benzer sulardılar şimdi.

Jacqueline'in sertleşen göğüsleri Vassi'yi ok gibi deldi. Buna karşılık Vassi'nin onu düşününce sertleşen aleti, Jacqueline'i tek hamlede öldürdü. Bir aşk dalgası içinde iç içe geçmiş haldeyken, öldüklerini düşündüler ve öldüler.

Dışarıdaki acımasız dünya yas tutmayı sürdürdü. Alıcılarla satıcıların gevezelikleri gece boyunca devam etti. Sonunda en hırslı tacirler bile kayıtsızlığa ve bitkinliğe kapıldı. İçeriye ve dışarıyı şifa verici bir sessizlik kapladı: Kayıpların ve kazançların sonu.

Babaların Derileri

Motor öksürdü, boğuldu ve öldü. Davidson çöl yolunda esen, Mustang'ının camlarına vuran rüzgârın farkına vardı birden. Motoru diriltmeyi denedi ama araç canlanmayı reddediyordu. Davidson sonunda vazgeçerek terli ellerini direksiyondan indirip civarı inceledi. Her tarafta sıcak hava, sıcak kayalar, sıcak kumlar vardı. Burası Arizona'ydı.

Kapıyı açıp dışarı, sıcak güneşin altında uzanan tozlu otoyola çıktı. Otoyol her iki yönde de soluk ufka doğru dümdüz uzanıyordu. Davidson gözlerini kısıncı dağları belli belirsiz seçebiliyordu. Ama daha dikkatli bakmaya çalıştığında, sıcaktan dalgalanan havada gözden kayboluyorlardı. Güneş kafasının tepesini yakmaya başlamıştı bile, sarı saçının seyreilmeye

başladığı yeri. Motor kapağını açıp motora umutsuz gözlerle baktı. Otomobillerden anlamazdı ne yazık ki. Tanrı'm, diye düşündü, bu kahrolası şeyleri neden sağlam yapmazlar ki?

Sonra müzik sesi işitti.

Öyle uzaktan geliyordu ki, önce ıslık sandı. Ama ses giderek yükseldi.

Bir tür müzikti.

Nasıldı? Telefon kablolarının arasından esen rüzgâr gibiydi. Ense tüylerini çekiştirip onlara dikelmelerini emreden, kaynaksız, ritimsiz, kalpsiz bir esinti. Davidson müziği duymazdan gelmeye çalıştı ama başaramadı.

Müzisyenleri görmek için kaputun gölgesindeki başını kaldırıp baktı, yol her iki yönde de bomboştu. Ama güneydoğuya bakınca çölde minicik figürler gördü. Çok uzakta yürüyor, sıçırıyor ya da dans ediyorlardı. Yerden yükselen ısı yüzünden dalgalanıyor gibiydiler. O alay (öyle idiyse) uzundu ve çölde otoyola paralel yürümekteydi. Yolları kesişmeyecekti.

Davidson aracının soğumakta olan iç organlarına bir kez daha baktıktan sonra gözlerini tekrar uzaktaki o dansçılara çevirdi.

Yardıma ihtiyacı olduğu kesindi.

Çölde onlara doğru yürümeye başladı.

Otoyolun dışındaki tozlar gevşekti. Gelip geçen araçlar tarafından ezilip sıkıştırılmamıştı. Her adımda Davidson'ın yüzüne doğru havalanıyorlardı. Yürüyüşü yavaştı. Koşar adım yürümeye başladı. Ama yine de ondan uzaklaşıyorlardı.

Koşmaya başladı.

Kulaklarında uğuldayan kanının sesi iyice yükselse de, müziği giderek daha net işitiyordu. Melodik değildi. Sürekli yükselip alçalan enstrüman sesleri vardı: Ulumalar, uğultular, ısıklar, davullar ve gürlemeler.

Alayın başı gözden kaybolmuştu ama şenlikçiler (öyle idiyse) hâlâ görünürdeydi.

Davidson onları yakalamak için biraz yön değiştirirken, bir an geriye bakıp dönüş

yolunu kontrol etti. Arkasındaki yolda duran ara-

_____ _ 153

c:1, kaynayan göğün ağırlığı altında ezilmiş bir böcek gibiydi. Midesini kasan bir yalnızlık hissine kapıldı.

Koşmayı sürdürdü. On beş dakika kadar sonra o alayı daha net görebilmeye başladı, liderleri tamamen gözden kaybolmuş olsa da. Bunun bir tür karnaval olduğuna inanmaya başlamıştı, her ne kadar bu ıssız yerde bir karnaval tuhaf gelse de.

Alaydaki son dansçıların kostümlü oldukları kesindi. Boylarını normalden çok uzun gösteren başlıkları ve maskeleri vardı. Arkalarında parlak kuş tüyleri ve flamalar titreşiyordu. Neyi kutladıkları belli değildi. Sarhoş gibi yalpalıyor, adımlarını hızlandırıyor, sonra sıçırıyor, kıvranıyorlardı. Bazıları yere, sıcak kuma yüzükoyun uzanıyordu.

Davidson'ın ciğerleri yorgunluktan patlayacak gibiydi. Onları yakalama umudu giderek azalıyordu. Arayı biraz kapatmıştı ama alay onun gücünü ve iradesini aşacak kadar hızlanmıştı şimdi.

Durdu, sızlayan gövdesini rahatlatmak için ellerini dizlerine dayadı ve ter içinde kalmış alının altındaki gözlerini, gözden kaybolmakta olan kurtarıcılarına çevirdi.

Sonra bütün gücünü toplayarak haykırdı:

Durun!

Önce karşılık gelmedi. Sonra, kısık gözlerle bakarken, şenlikçilerden bir iki tanesinin durduğunu görür gibi oldu. Doğruldu. Evet, bir ikisi ona bakıyordu. Kendisine çevrilmiş gözlerini görmekten çok hissediyordu.

Onlara doğru yürümeye başladı.

Enstrümanlardan bazılarının sesleri kesilmişti. Varlığının haberi aralarında yayılmaktaydı sanki. Onu gördükleri kesindi.

Adımlarını hızlandırdıkça, alayın ayrıntıları netleşti 154

Adımları biraz yavaşladı. Bitkinlikten zaten küt küt atmakta olan kalbi göğsünde gürlemeye başladı.

Tanrı'm, diye düşündü. Otuz altı yıllık tanrısız yaşamında bu söz gerçek bir duaydı.

Onlara yarım mil kala durdu ama gördüklerinde yanılması imkânsızdı. Ağrıyan gözleri krapon kâğıdıyla et, illüzyonla çarpık gerçeklik arasındaki farkı ayırt edebiliyordu.

Alayın sonundaki yaratıklar, en değersizleri, dalkavuklar, delilerin kâbuslarında bile görülmeyecek türden canavarlardı.

Birinin boyu beş-altı metreydi. Kaslarının üstünden kat kat sarkan derisi iri dikenlerle kaplıydı. Koni biçimli kafasında, kızıl diş etlerinin altındaki dişleri görülüyordu. Bir başkasının üç kanadı vardı. Üç çatallı kuyruğu tozları bir sürüngenin hevesiyle dövmekteydi. Üçüncü ve dördüncü yaratıklar öyle korkunç bir biçimde birleşmişlerdi ki, ortaya çıkan bütünüün iğrençliği, öğelerinin iğrençliğinin toplamından fazlaydı. Bu sembiyotik dehşetin üstünden sıvılar sızıyordu. Yaratıklardan birinin organları, partnerinin etindeki yaralara dalmıştı. Kafalarındaki diller birbirine dolanmış olsa da, yaratık kakofoni bir biçimde ulumayı becerdi.

Davidson bir adım gerileyip başını çevirerek, otoyoldaki arabasına baktı. Tam o anda kırmızılı siyahlı bir yaratık ısıltık çalarcasına haykırmaya başladı. Bu ses yarım mil öteden bile Davidson'ın kulaklarını acıttı. Tekrar alaya baktı.

Isıltık çalan yaratık alaydaki yerini terk edip, pençeli ayaklarıyla tozları kaldırarak ona doğru koşmaya başlamıştı. Davidson paniğe kapıldı. Altına yaptığını hissetti.

_____ 155

Yaratık bir çitanın hızıyla yaklaşmaktaydı. Her an büyüyordu. Her adımında Davidson o yabancı anatomisinin ayrıntılarını biraz daha iyi seçebiliyordu.

Başpar-maksız ellerini, dişlerle kaplı avuçlarını, üstünde yalnızca üç renkli bir göz bulunan kafasını, omuzlarındaki ve göğsündeki kasları, hatta cinsel organını, öfke ya da şehvetten (Tanrı'm yardım et bana) kalkmış, çatallı ve karnına çarpan cinsel organını.

Davidson yaratığınkine benzer bir çığlık atıp, geldiği yoldan kaçmaya başladı.

Araç bir-iki mil uzaktaydı. Oraya ulaşsa bile, kendini canavardan koruyamayacağını biliyordu. O an ölümün ne kadar yakında olduğunu, hep yakın olduğunu fark etti. Bu salakça dehşeti bir an olsun kavrayabilmek istedi.

Davidson'ın Doklu bacakları kıvrılarak düşmesine sebep olurken, yaratık çok yakınındaydı. Otomobiline doğru sürünmeye başladı. Yaratığın ayak seslerini hemen arkasında duyunca, içgüdüsel olarak kıvrılıp inlemeye başladı. Ölümcül darbeyi bekledi.

iki nabız süresince bekledi.

Üç. Dört. Darbe hâlâ gelmemişti.

Islık sesi dayanılmayacak kadar tizleştikten sonra, uzaklaşmaya başlamıştı şimdi.

Yaratığın dişli avuçları Davidson'ın bedeniyle temas etmemişti. Davidson ihtiyatla, kafasının her an koparılmasını bekleyerek, parmaklarını aralayıp baktı.

Yaratık onu geçmişti.

Belki de onun narinliğini hor görerek, yanındar hızla geçip gitmiş, otoyola doğru koşmaktaydı.

/

Davidson kendi dışkısının ve korkusunun kokusunu aldı. Kendini tuhaf bir biçimde ihmal edilmiş hissediyordu. Arkasındaki alay tekrar harekete geçmişti. Tozların içinde gözden kaybolurlarken, yalnızca bir-iki meraklı canavar dönüp ona baktı.

Islık sesi iyice tizleşti. Davidson başını ihtiyatla yerden kaldırdı. Ses artık duyma eşiğinden çıkmak üzereydi. Ağrıyan kafasının arka tarafındaki tiz bir iniltiden ibaretti.

Ayağa kalktı.

Yaratık otomobilinin üstüne sıçramıştı. Kafasını hazla geriye atmıştı. Ereksiyonu daha da iriydi. Dev kafasındaki gözü parlıyordu. Işığı iyice tizleşip duyulmaz hale gelirken, yaratık arabaya eğilip ön camı kırdı ve ağızlı ellerini aracın üstüne dayadı.

Sonra çeliği kâğıt gibi yırtmaya başladı. Vücudu neşeyle titriyor, kafası sallanıp duruyordu. Tepesini tamamen yırtınca, otoyola atlayıp elindeki metal parçasını havaya fırlattı. Metal parçası havada döne döne çöle düştü. Davidson sigorta formuna ne yazabileceğini merak etti bir an. Yaratık şimdi aracı parçalamaya girişmişti. Kapılarını fırlatıp attı. Motoru söktü. Tekerlekleri parçalayıp çıkardı.

Davidson'ın burnuna benzin kokusu geldi. Kokuyu alır almaz, sürtünen iki metal parçasından çıkan kıvılcım bir patlamaya yol açtı. Yaratıkla araba, döne döne yükselen bir alev sütunuyla kara dumanların içinde kaldılar.

Yaratık ses çıkarmadı... Ya da attığı ıstırap çığlıkları duyulamayacak kadar tizdi. O

cehennemden sendeleyerek çıkarken vücudunun her tarafı yanıyordu. Ateşi söndürmek için kollarını çılgınca sallıyordu ama boşuna.

(Moyolda koşmaya başladı, ıstırabının kaynağından uzağı, dağılara doğıru. Sırtından alevler yükseliyordu. Havaya yanan etinin kokusu yayılmıştı.

Ama düşmedi, alev alev yanmasına karşı. Koşmayı sürdürdü, ta ki alevler mavi ufukta gözden kaybolana dek.

Davidson dizlerinin üstüne çöktü. Bacaklarındaki boklar sıcak havada kurumuştu bile.

Araç yanmayı sürdürüyordu. Müzik sesi tamamen kaybolmuştu, tıpkı o alay gibi.

Parçalanmış otomobiline doğıru ilerlemeyi sürdürmesine yol açan şey güneş oldu.

Otoyoldan geçen bir sonraki araç onu almak için durduğunda gözleri donuktu.

Şerif Josh Packard ayaklarının dibindeki, yerdeki pençe izlerine hayretle baktı. İzlerin içinde yavaşça katılaşmakta olan yağlar vardı... Birkaç dakika önce YVelco-me'ın ana caddesinden (tek sokağından) koşarak geçmiş olan canavarın sıvı eti. Canavar sonra yere yığılmış, son nefesini vermiş ve bankadan üç kamyon boyu ötede kıvranarak ölmüşü. Welcome'daki gündelik hayat (alışverişler, tartışmalar, hatır sormalar) durmuştu. Kasabanın temiz çöl havasına yanık et kokusu yayılırken, midesi kalkan bir-iki kişi otelin lobisine alınmıştı.

O pis koku, yanık balık kokusuyla mezardan çıkarılmış ceset kokusu karışımı bir şeydi. Packard'ı sinirlendirmişti. Burası onun kasabasıydı. Onun himayesinde, gözetimindeydi. Bu ateş topunun çıkagelişinden hiç hoşlanmamıştı.

Packard tabancasını çıkarıp cesede doğru yürümeye başladı. Alevler sönmeye yüz tutmuştu. Yaratığın vücudu neredeyse tamamen yanmıştı çünkü. Ama cüssesi hâlâ çok iriydi. Organa benzer şeyler, kafaya benzer bir şeyin etrafında toplanmıştı. Geri kalanıysa tanınmaz haldeydi. Packard en azından buna sevindi. Ama karşısındaki şeyin, eti tamamen yanmış ve kemikleri kararmış olsa da, insanlıkla ilgisi olmadığı belliydi.

Bu bir canavardı... Kesinlikle.

Bir yeryüzü yaratığı. Hatta yerin içinden çıkmış bir yaratık. Bir kutlama gecesi için yer altı dünyasından çıkıp gelmiş bir yaratık. Babası ona her nesilde bir kez, çölden iblislerin çıkıp bir süre ortalıkta gezindiğini söylemişti. Akıllı bir çocuk olan Packard, babasının masallarına hiç kanmamıştı. Ama karşısında sahiden bir iblis durmuyor muydu şimdi?

Bu yanan canavarın ölmek için kasabasına gelmesine nasıl bir talihsizlik yol açmıştı bilmiyordu ama ölebildiklerini görmek hoştu. Babası bu olasılıktan hiç bahsetmemişti.

Böyle iğrenç yaratıkların üstesinden gelebilme düşüncesi hafifçe gülümsemesine yol açtı. O dumanı tüten cesede yaklaşıp tekmeledi. Hâlâ kapıların ardında gizlenen insanlar, cesareti karşısında hayret nidaları attılar. Packard'ın gülümseyişi genişledi.

Sırf o tekme bile bir gece boyunca kafayı çekmeye, hatta belki bir kadınla yatmaya bedeldi.

Yaratık sırt üstü yatmaktaydı. Packard, yaratığın kafasının üstünde duran uzuvlarını, profesyonel bir iblis tekmeleyicinin donuk gözleriyle inceledi. Yaratığın öl-_____ _ 159

müş olduğu belliydi. Tabancasını kılıfına sokup cesedin yanına çömeldi.

"Fotoğraf makinesi getir Jedediah" dedi, kendisini bile kendine hayran bırakarak.

Yardımcısı ofise koştı.

"Bu dilberin resmini çekmeliyiz" dedi.

Packard eğilip ellerini yaratığın kararmış organlarına uzattı. Eldivenleri kirlenecekti ama olsun. Halkın gözünde iyice yücelecekti. Yaratığın etine dokunurken ve bir uzvunu kafasından çekip almaya çalışırken, hayran bakışları şimdiden hissedebiliyordu.

Alevler yaratığın parçalarını birbirine yapıştırmıştı. Packard organı daha güçlü çekti.

Sonunda koparıp kaldırmayı başardı. Altta beliren yüzdeki göz yanmıştı.

Packard organı eski yerine tiksintiyle bıraktı.

Bir kalp atışı.

Sonra iblisin kolu usulca, ansızın, Packard'ın kımıldamasına fırsat vermeyecek kadar ani bir biçimde harekete geçti. Müthiş bir dehşete kapılan Şerif, yaratığın ön ayağındaki ağzın açılıp, kendi elini içine aldığını gördü.

İnleyerek dengesini yitirip yağların üstüne düştü. Eldivenli eli çiğnenirken, parmakları koparılırken ve yenirken gerilemeye çalıştı.

Packard'ın kıcı ıslak zeminde kaydı. Packard kıvrandı, ulumaya başladı, kurtulmaya çabaladı. Yer altından gelen bu yaratık hâlâ canlıydı. Packard merhamet dilenerek güçlkle ayağa kalkarken, yaratığın kararmış cüssesini de yerden kaldırdı.

Kulağının dibinde bir tabanca patladı. Yaratığın organı omzundan koparken Packard'ın üstüne sıvılar, kan

vs irin saçıldı. Uzun ağzı gevşedi. Packard'ın elini ye-roiş olan kas yığını yere düştü.

Packard'ın eli, daha doğusu elinden geriye kalanlar, tekrar açık havadaydı şimdi. Sağ

elinde baş parmağının yarısı kalmıştı o kadar. Diğer bütün parmakları gitmişti.

Kısmen kemirilmiş avcından, kırık kemikler fırlamıştı.

Eleanor Kooker, ateşlemiş olduğu av tüfeğinin namusunu indirip tatminle homurdandı.

"Elin gitmiş" dedi zalimce bir açıksözlülükle.

Packard babasının canavarlar asla ölmez dediğini hatırladı. Artık çok geçti. Elini kurban etmişti, içki içtiği, seks yaptığı elini. O parmaklarla geçirdiği kayıp yılların nostaljisi kapladı içini, gözlerinin önünde patlayan kabarıklar karanlığa dönüşürken.

Bayılıp yere yığılırken gördüğü son şey, vazifeşinas yardımcısının bütün o sahneyi Çekmek üzere getirdiği fotoğraf makinesini kaldırışı oldu.

Evin arkasındaki baraka Lucy'nin sığınağıydı. Hep öyle °l*nuştı. Eugene, Welcome'dan zil zurna sarhoş döndüğünde ya da yahni soğuk diye küplere bindiğinde, Lucy barakaya çekilirdi, huzur içinde ağlayabilmek için. Lucy'nin hayatında merhamete yer yoktu. Eugene'den merhamet görmediği kesindi. Kendine acımayaysa pek vakit bulamazdı.

Bugün Eugene'i kızdıran şey olağan sinirlenme nedenlerinden biriydi: Çocuk. Aşklarının meyvesi olan, besledikleri ve özenle büyüttükleri çocuk. Musa'nın ağabeyi Aaron'un adını almıştı. Bu ad "yüce kişi" anlamına geliyordu. Hoş

—

— —

161

1.ocuktu. Civardaki en sevimli oğlandı. Daha beş yaşında olmasına karşın, Doğu Kıyısı'nda ondan daha tatlı ve kibar bir çocuk bulunamazdı.

Aaron.

Lucy'nin gurur ve neşe kaynağı. Resimli bir kitapta kabarcıklar lifleyecek, dans edecek, Şeytan'ı bile büyüleyecek kadar tatlı bir çocuk.

Eugene'in karşı çıktığı buydu.

"Bu kahrolası çocuk senden daha fazla erkek değil" dedi Lucy'ye. "Yarım erkek bile sayılmaz. Ancak cicili bicili ayakkabılar giyip parfüm satar o kadar. Ya da vaiz olur.

Tam vaiz olacak çocuk."

Tırnakları kemirilmiş. başparmağı çarpık eliyle çocuğu gösterdi.

"Babanın utanç kaynağısın sen."

Aaron babasının bakışlarına karşılık verdi.

"Duydun mu beni çocuk?"

Eugene başını çevirdi. Çocuğun iri gözleri midesini bulandırıyor. İnsandan çok köpek gözüne benziyorlardı.

"Onu bu evde istemiyorum."

"Ne yaptı ki?"

"Bir şey yapmasına gerek yok. Var olması yeterli. Bana gülüyorlar biliyor musun?"

Onun yüzünden bana gülüyorlar."

"Sana kimsenin güldüğü yok Eugene."

"Gülüyorlar..."

"Çocuk yüzünden değil."

"Ne?"

"Gülüyorlarsa çocuk yüzünden gülmüyorlardır. Sana gülüyorlardır."

"Kapa çeneni."

"Ne olduğunu biliyorlar Eugene. Seni olduğun gibi görüyorlar, benim gördüğüm gibi."

"Bana bak kadın..."

"Hasta sokak köpekleri gibisin. Neler gördüğünden, nelerden korktuğundan bahsedip..."

Eugene ona vurdu, daha önce defalarca yaptığı gibi. Darbesi kan çıkardı, son beş

senedir indirdiği benzer darbeler gibi. Ama Lucy sendelese de, önce çocuğu düşündü.

"Aaron" dedi can acısından ağlarken. "Benimle gel."

"O piç kurusunu rahat bırak." Eugene titriyordu.

"Aaron."

Çocuk annesiyle babasının arasında durmuş, hangisinin sözünü dinleyeceğini bilemiyordu. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi Lucy'nin gözyaşlarını artırdı.

"Anne" dedi çocuk çok usulca. Gözlerinde şaşkınlığı aşan bir ciddiyet vardı. Lucy ortamı sakinleştirmenin yolunu bulamadan, Eugene çocuğu saçından tutup kendine çekti.

"Babanın sözünü dinle evlat."

"Peki..."

"Babaya peki efendim denir, değil mi? Peki efendim denir."

Aaron'un yüzünü pis kokulu kasığına bastırdı.

"Peki efendim."

"O benimle kalacak kadın. Onu bir daha o kahrolası barakaya götürmeyeceksin.

Babasıyla kalacak."

Lucy savaşı kaybettiğini biliyordu. Daha fazla ısrar ederse çocuğun başına kötü bir şey gelebilirdi.

_____ _ 163

"Ona zarar verirsen..."

"Ben onun babasıyım kadın" diye sırttı Eugene. "Ne yani, öz oğluma zarar veririm mi sandın?"

Çocuğun yüzü babasının kasığına müstehcen denebilecek bir biçimde bastırılmıştı.

Ama Lucy kocasını tanırdı: Adam bir öfke nöbeti geçirmeye çok yakındı. Lucy artık kendini düşünmüyordu (hayatın hazlarını zamanında tatmıştı) ama çocuk öyle narindi ki.

"Defol karşımdan kadın. Gitsene. Çocukla ben yalnız kalmak istiyoruz, değil mi?"

Eugene, Aaron'un soluk yüzünü kasığından çekip ona bakarak sırttı.

"Değil mi?"

"Evet babacığım."

"Evet babacığım. Evet babacığım tabii."

Lucy evden çıkıp barakanın serin karanlığına çekilerek orada Musa'nın ağabeyinin adını almış olan Aaron için dua etti. Adı "yüce kişi" demek olan

Aaron için. Aaron'un hayatın zalimliklerine ne kadar dayanabileceğini uıarak etti.

Çocuk çırılçıplak soyulmuştu. Babasının karşısında bembeyaz teniyle duruyordu.

Korkmuyordu. Kırbaçlanacak ve canı acıyacaktı ama korkmuyordu.

"iğrençsin evlat" dedi Eugene, elini oğlunun karnında gezdirerek. "Cılız bir domuz gibi zayıf ve iğrençsin. Ben çiftçi olsam, sen de domuz olsan, ne yapardım biliyor musun?"

Çocuğu yine saçından tuttu. Diğer eliniyse çocuğun bacaklarının arasına götürdü.

"Ne yapardım biliyor musun evlat?"

"Hayır babacığım. Ne yapardın?"

Babası elini Aaron'un gövdesinden yukarı kaydırırken ağzıyla kesme sesi çıkardı.

"Seni kesip diğer yavrulara yedirirdim. Domuzlar en çok domuz eti sever. Bu hoşuna gider miydi?"

"Hayır babacığım."

"Hoşuna gitmez miydi?"

"Gitmezdi babacığım, sağol."

Eugene'in yüzü sertleşti.

"Bunu görmek isterdim Aaron. İçini açıp baksam ne yaparsın, görmek isterdim."

Babasının oyunlarında Aaron'un anlayamadığı yeni bir şiddet vardı: Yeni tehditler, yeni bir mahremlik. Çocuk rahatsızlık duysa da, asıl korkanın babası olduğunu biliyordu. Korku, Eugene'in doğuştan kazanılmış hakkıydı. Aaron'unkiyse izlemek, beklemek ve acı çekmekti, o an gelene dek. Babasının mahvolmasına neden olacağını biliyordu (nedenini ve nasıl olacağını anlamasa da). Belki de yalnızca sebep olmaktan fazlasını yapacaktı.

Eugene öfkeye kapıldı. Çocuğa bakarken yumruklarını öyle sıktı ki, parmak eklemleri beyazlaştı. Bu çocuk onu mahvetmişti, bir biçimde. O doğmadan önceki güzel hayatlarını yok etmişti. Ebeveynini vurarak öldürmüştü sanki. Eugene ne yaptığını bilmeden ellerini çocuğun ince boynuna doladı.

Aaron ses çıkarmadı.

"Seni öldürebilirim evlat."

"Evet efendim."

"Buna ne dersin?"

"Hiçbir şey efendim."

"Sağoluu efendim, demelisin." "Neden?"

"Neden mi? Çünkü hayatın domuz bokundan bile değersiz. Sana iyilik yapmış

olurum, seni seven baban olarak."

"Evet efendim."

Evin arkasındaki barakada Lucy ağlamayı kesmişti. Ağlamak anlamsızdı. Hem çatıdaki deliklerden gördüğü gökyüzündeki bir şeyler ona gözyaşlarını dindiren anılar hatırlatmıştı. Masmavi, apaçık bir gökyüzü. Eugene çocuğa zarar vermezdi. O

çocuğa zarar vermeye asla cesaret edemezdi. Çocuğun ne olduğunu biliyordu, asla itiraf etmese de.

Altı yıl öncesini hatırladı. Gökyüzü bugünkü gibi parlaktı. Hava sıcaktı. Eugene'le o da hava gibi kızışmışlardı. Gözlerini birbirlerinden ayırmamışlardı bütün gün. Eugene o zamanlar güçlüydü. Dinçti. Yiğit, muhteşem bir erkekti. Çalışmak vücudunu kaslı yapmıştı. Bacakları öyle sertti ki, Lucy ellerini onlarda gezdirdiğinde kaya gibiydiler.

Lucy de fena sayılmazdı hani. Welco-me'daki en güzel kıça sahipti. Vücudu diriydi.

Çeyizi vardı. Vajinasının tüyleri öyle yumuşaktı ki, gizli buluşma yerlerinde Eugene orasını bile öpmekten alamazdı kendini. Ona bütün gün, bazen de bütün gece haz verirdi Eugene. İnşa ettikleri evde ya da akşama doğru çölde. Çöl güzel bir yataktı.

Hem engin göğün altına uzandıklarında onları rahatsız edecek hiç kimse olmazdı.

Altı yıl önce o gün gökyüzü fazla erken kararmıştı.

Çok erken. Ortalığa bir anda karanlık çökmüştü sanki. Alelacele soyunmuş olan sevgililer üşümüştlerdi. Eugne-ne'nin omzunun üstünden bakan Lucy, gökyüzünün bii-riindüğü biçimleri görmüştü: Onları izleyen devasa yaratıkları. Zevkten kendinden geçmiş olan Eugene gidip gelmeyi sürdürüyordu. Lucy'nin sevdiği gibi, köküne kadar sokup sonra tamamen çıkarıyordu. Sonra pancar renginde ve insan boyunda bir el onu ensesinden tuttuğu gibi karısının kucağından çekip almıştı. Lucy, Eugene'in havada tavşan gibi çırpınırken iki ağzından birden tükürdüğünü görmüştü. Kuzeyden ve güneyden. Eugene'in kalça hamleleri havada dinmişti. Sonra bir an gözlerini açınca, karısının altı metre aşağıda yattığını görmüştü. Hâlâ çıplak, hâlâ bacakları açık ve etrafı canavarlarla çevrili halde. Eugene'i uzağa fırlatıvermişlerdi, hayranlık çemberlerinin ve Lucy'nin görüş alanının dışına, önem vermeden ve fesatlık sergilemeden.

Lucy canavarların kendisiyle seviştiği bir sonraki saati çok iyi anımsıyordu. Kesinlikle habıs, iğrenç ya da zarar verici değillerdi. Sevgi doluydular. Onu art arda delmekte kullandıkları üreme organları bile canını acıt-mamıştı. Bazıları Eugene'in kolu kadar büyük ve kemik gibi serttiler oysa. O ikinci vakti o yaratıklardan kaç girmişti içine?

Üç, dört, beş? Vücudunda yaratıkların menileri birbirine karışmıştı. Sabırlı darbeleriyle ona zevk vermişlerdi. Gittiklerinde ve tenine tekrar gün ışığı değdiğinde, Lucy onları yitirdiği hissine kapılmıştı, her ne kadar şimdi düşününce bu utanç verici gelse de. Sanki hayatının doruğu geçip gitmişti ve geri kalanı ölüme doğru yapacağı soğuk bir inişten ibaret olacaktı.

Nihayet ayağa kalkıp kumlar üstünde baygın yatan Kugene'in yanına gitmişti. Eugene düşerken bacaklarından biri kırılmıştı. Lucy onu öptükten sonra çömelip işe-ııııı. O

günkü sevişmeden hamile kalacağını ummuştu. Evet, umuttu içindeki. Yaşadığı hazzın bir hatırası olsun istemişti.

Evde Eugene çocuğa vurdu. Aaron bumu kanasa da ses çıkarmadı.

"Konuşsana çocuk."

"Ne diyeyim?"

"Baban mıyım değil miyim?"

"Evet, babamsın."

"Yalancı!"

Ona yine vurdu, ansızın. Bu kez Aaron yere düştü. Ayağa kalkmak için minik, nasırsız ellerini mutfak fayanslarına dayarken, yer altında bir şey hissetti... bir müzik.

"Yalancı!" diyordu babası hâlâ. Başka darbeler de olacak, diye düşündü çocuk. Acılar da, kanlar da. Ama bunlara katlanabilirdi. Hem o müzik bir vaatti, uzun bir bekleyişten sonra gelen, yumrukların tekrarlanmamacasma kesileceği vaadi.

Davidson sendeleyerek Velcome'in ana caddesine girdi. İkinci saatinde olduğunu tahmin ediyordu (saati durmuştu, belki de ona sempati beslediğinden) ama kasaba bomboş gibiydi. Sonunda yüz metre kadar ötede, sokağın ortasında duran kara, dumanı tüten tümseği gördü.

Yalnızca görmekle kanının donması mümkün olsa, donardı.

Aradaki mesafeye karşın o yanık et yığınının tanıyınca dehşetten başı döndü.

Yaşadıkları gerçekte demek. Güçlkle birkaç adım daha attı. Baş dönmesiyle mücadele etti ve kaybetti. Güçlü eller tarafından tutulduğunu hissetti ve kafasının içindeki seslerin yanı sıra, onu avutan insan sesleri duydu. Ne dediklerini anlamasa da en azından yumuşaktılar ve insan sesiydiler. Artık kendin-deymiş gibi yapmayı kesebilirdi. Bayıldı ama huzuru yalnızca bir an sürdü sanki. Sonra dünya geri geldi.

Her zamanki gibi iğrenç bir yerdi.

Bir odaya taşınmış, rahatsız bir kanepede yatıyordu. Bir kadın yüzü, Eleanor Kooker'ın yüzü, tepeden ona bakmaktaydı. Davidson kendine gelince kadın gülümsedi.

"Yaşayacak" dedi. Sesi rendelenen lahana sesi gibiydi.

Biraz daha eğildi.

"O yaratığı gördün, değil mi?"

Davidson başıyla evetledi.

"Gördüklerini anlat bakalım."

Davidson'ın eline bir bardak tutuşturuldu. Eleanor bardağı cömertçe viskiyle doldurdu.

"İç" diye emretti. "Sonra da bize gördüklerini anlat..."

Davidson viskiyi iki yudumda mideye indirdi. Bardağı tekrar dolduruldu hemen. İkinci bardağı daha yavaş içti. Kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Oda insan doluydu: Bütün Welcome ahalisi, Kooker'ın oturma odasına doluşmuştu sanki. İlginç bir top-_____ _ 169

luluktı: Ama Davidson'ın anlattıkları da ilginçti. Viski çeşmesini açtı. Olanları elinden geldiğince anlattı, süslemeden, kelimeleri seçmeden. Karşılığında Eleanor, Şerif Packard'ın o araba parçalayıcısı yüzünden yaşadığı "kazayı" anlattı. Packard da odadaydı. Viskilere ve ağır kesicilere karşın giderek daha kötü görünüyordu.

Parçalanmış eli öyle iyi sarılmıştı ki, bir organdan çok sopaya benziyordu.

"Dışarıdaki tek iblis o değil" dedi Packard, öyküler sona erince.

"O senin fikrin" dedi Eleanor. Ama fıldır fıldır gözlerinde sakinlik yoktu.

"Babam öyle demişti" diye karşılık verdi Packard, sargılı eline bakarak. "Ona inanıyorum, kesinlikle inanıyorum."

"Öyleyse bir şeyler yapmalıyız."

"Ne gibi?" dedi şömineye yaslanmış asık suratlı biri. "Otomobil yiyen yaratıklara karşı ne yapılır ki?"

Eleanor doğrulup soruyu soran kişiye hesaplı bir hor görüyle gülümsedi.

"Madem o kadar akıllısın sen söyle Lou" dedi. "Sence ne yapmalıyız?"

"Bence saklanalım ve geçip gitmelerini bekleyelim."

"Ben devekuşu değilim" dedi Eleanor. "Ama kafanı kuma gömmek istiyorsan küreğimi ödünç verebilirim Lou. Hatta çukurunu bile kazarım."

Gülüştürmeler oldu. Kinik Lou huzursuz olup susarak tırnaklarını kemirdi.

"Burada oturup gelmelerini bekleyemeyiz" dedi Packard'ın yardımcısı, sakızını balon yapıp patlatmaya bir an ara vererek.

"Dağlara doğru gidiyorlardı" dedi Davidson. "Wel-come'dan uzağa."

"İyi de ya fikir değiştirirlerse?" diye karşılık verdi Eleanor. "O zaman ne olacak?"

Cevap gelmedi. Birkaç kişi kafa salladı.

"Jedediah" dedi Eleanor. "Şerif yardımcısı sensin. Ne diyorsun?"

Rozetli ve sakızlı delikanlı biraz kızardı. İnce bıyığını sıvazladı. Hiçbir fikri olmadığı belliydi.

"Anlıyorum" dedi kadın, onun cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Her şey ortada.

Hepiniz o iblislerin peşine düşmeye korkuyorsunuz. Ödünüz bokunuza karışıyor, değil mi?"

Odadakiler bahaneler mırıldandı. Kafa sallayanların sayısı arttı.

"Oturup kadınlarınızı parçalamalarını beklemeyi planlıyorsunuz."

İyi bir sözcüktü bu: Parçalamak. Yemek sözcüğünden çok daha etkiliydi. Eleanor sözlerinin etkisini artırmak için bir an duraksadıktan sonra devam etti: "Ya da daha kötüsünü yapmalarını."

Parçalanmaktan daha kötü ne olabilirdi ki?

"İblişler kılınıza bile dokunamayacak" dedi Packard, güçlkle ayağa kalkarak.

Odakilere konuşurken ayakta sallanıyordu.

"O bok yiyicileri bulup linç edeceğiz."

Bu gaza getirici savaş çığlığı, odadaki erkekleri gaza getirmedi. şerif, Ana Cadde'de başına gelenlerden sonra saygınlığını epey yitirmişti.

"Erkekliğin onda dokuzu kaşmaktır" diye mırıldandı Davidson.

_____ _ 171

"Saçma" dedi Eleanor.

Davidson omuz silkerek bardağındaki viskiyi bitirdi. Bardağı tekrar doldurulmadı. Hâlâ hayatta olduğuna şükretmesi gerektiğini düşündü acı acı. Ama işi aksamıştı. Bir telefon bulup otomobil kiralamalıydı. Gerekirse gelip onu alacak birini çağırmalıydı. O

"iblişler", her ne iseler, onun problemi değildi. Belki doğuya döndüğünde, Barbara'nın yanında dinlenirken, Newsweek'de bu konuyla ilgili birkaç satır okumak hoşuna gidebilirdi. Ama şimdi tek istediği Arizona'daki işini halledip bir an önce evine dönmekti.

Oysa Packard'ın niyeti başkaydı.

"Sen bir şahitsin" dedi Davidson'ı göstererek. "Bu topluluğun şerifi olarak, bütün sorularımı tatminkâr bir biçimde cevaplayana dek Welcome'da kalmanı emrediyorum."

O hödüğün ağzından bu resmi dili duymak tuhaftı.

"İşlerim var..." diyecek oldu Davidson.

"Öyleyse telgraf çekip işlerini iptal et, şehirli çocuk."

Adam saygınlığını geri kazanmak için bu Doğulu'ya sert davranıyordu. Davidson bunun farkındaydı. Ama Packard kanun adamıydı. Yapılacak bir şey yoktu.

Bozulduğunu belli etmemeye çalışarak başıyla onayladı. Sağ salim evine vardığında, bu taşralı Mussolini'ye dava açabilirdi. şimdilik telgraf çekip işini ertelemesi en iyisiydi.

"Eee, planın ne?" diye sordu Eleanor, Packard'a.

Şerif içkiden kızarmış yanaklarını şişirdi.

"İblişleri haklayacağız" dedi.

"Nasıl?"

"Silahlarla, kadın."

"Silah yetmez. Bu adamın söylediği kadar inlerse..."

"Öyleler..." dedi Davidson. "inanın bana öyleler."

Packard ona hor görüyle baktı.

"Cephanelikte ne varsa alacağız" dedi, tek kalan baş parmağını Jedediah'a sallayarak. "Gidip ağır silahları getir evlat. Tanksavarları. Bazukaları."

Herkes şaşırdı.

"Sizde bazuka mı var?" diye sordu kinik Lou.

Packard sırtımayı başardı.

"Ordu malı" dedi. "2. Dünya Savaşı'ndan kalma."

Davidson hafifçe iç geçirdi. Bu herif psikopattı. O hurda silahlar kurbandan çok kullananlara zarar verirdi herhalde. Hepsi ölecekti. Tamı yardımcısı olsun, hepsi ölecekti.

"Parmaklarını kaybetmiş olabilirsin" dedi bu cesaret gösterisine bayılan Eleanor Kooker. "Ama bu odadaki tek adam gibi adam sensin Josh Packard."

Packard sırtarak dalgın dalgın kasığını ovuşturdu. Davidson odaya hâkim olan maçoluk havasına daha fazla katlanamayacaktı.

"Bakın" dedi. "Size bildiğim her şeyi anlattım. Bırakın gideyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun" dedi Packard.

"Tek söylediğim..."

"Ne söylediğini biliyoruz evlat... Seni dinlemiyorum. Gitmeye kalktığını görürsem taşaklarından tavana asarım seni. Taşakların varsa tabii."

_____ _ 173

Davidson adamın dediğini gerçekten yapacağını düşündü, tek elli olsa bile. Kendini akışa bırak, diye düşündü, dudak bükmemeye çalışarak. Packard canavarları aramaya çıkarsa ve o kahrolası bazukası geri teperse, bu onun sorunuydu. Kendisini ilgilendirmezdi.

"Onlardan bir sürü var" dedi Lou dışarıyı göstererek. "Bu adamın dediğine göre.

Hepsini nasıl haklayacağız?"

"Stratejiyle" dedi Packard.

"Konumlarını bilmiyoruz."

"Bulacağız" diye karşılık verdi Packard.

"Canımıza okuyabilirler Şerif" dedi Jedediah, patlayınca bıyığına yapışan sakızını çekiştirerek.

"Burası bizim bölgemiz" dedi Eleanor. "Bizim ve koruyacağız."

Jedediah başıyla onayladı.

"Evet anne" dedi.

"Ya gittilerse? Ya onları bulamazsak?" diyordu Lou. "Bırakalım yer altına dönsünler, olmaz mı?"

"Tabii" dedi. "Sonra da geri dönüp kadınlarımızı parçalasınlar."

"Belki niyetleri kötü değildir..." diye karşılık verdi Lou.

Packard yanıt niyetine sargılı elini kaldırdı.

"Bana kötölük ettiler."

Buna itiraz edilemezdi.

Packard konuşmayı sürdürdü. Boğuk sesi duygu yüklüydü.

"O meni torbalarını haklamayı öyle istiyorum ki, gerekirse tek başıma giderim. Ama onlardan zeki olmalıyız. Planlı olmalıyız. Kimsenin kılma zarar gelmemeli."

Herif mantıklı konuşuyor, diye düşündü Davidson. Odadaki herkes etkilenmiş gibiydi.

Mırıldanarak ona hak verdiklerini söylüyorlardı... şöminenin başındaki Lou bile.

Packard yardımcısını yine göreve çağırdı.

"Kaldır kıcını evlat. Caution'daki o kahrolası Crumb'ı ara. Söyle, adamlarıyla buraya gelsin. Bulabildikleri bütün silahları ve el bombalarını getirsinler. Nedenini sorarsa Şerif Packard acil durum ilan etti dersin. Elli mil içindeki bütün silahlara el koyuyorum.

Silahların sahiplerine de. Hadi, çabuk ol evlat."

Odadakilerin hayranlığı iyice artmıştı. Packard bunun farkındaydı.

"O orospu çocuklarını paramparça edeceğiz" dedi.

Davidson bu sihirli sözlerle bir an inanır gibi oldu. Bunun yapılabileceğine neredeyse ikna aldı. Ama sonra gördüğü o alayın ayrıntılarını, kuyrukları, dişleri hatırlayınca cesareti sönüverdi, hiç iz bırakmadan.

Eve usulca geldiler. Amaçları gizlenmek değildi. Yalnızca adımları o kadar hafifti ki, kimse işitmedi.

Evin içinde, Eugene'in öfkesi dinmişti. Bacaklarını masaya atmış oturuyordu. Önünde boş bir viski şişesi duruyordu. Odadaki gergin sessizlik boğucuydu.

Yüzü babasının darbelerinden şişmiş olan Aaron pencerenin yanında oturuyordu.

Onların kumlarda yürüyerek yaklaştıklarını anlamak için dışarı bakmasına gerek yoktu. Seslerini damarlarında hissediyordu. Yaralı yüzüyle onları

ağırlamak için gülümsemek istedi ama bu _ _ _175

güdüsunü bastırıp bekledi, ta ki onlar eve girmek üzere olana dek. Yediği dayaktan sinmişti. Ancak devasa gövdeleri pencereyi kararttığına ayağa kalktı. Çocuğun hareketi Eugene'i transtan çıkardı. "Ne var çocuk?"

Çocuk pencereden gerilemiş, odanın ortasında duruyor, hevesle ve usulca hıçkırıyordu. Minik ellerini yelpaze şeklinde açmıştı. Parmakları heyecandan titriyordu.

"Pencerede ne var çocuk?"

Aaron gerçek babalarından birinin sesinin, Euge-

ne'in mırıltılarını bastırdığını işitti. Uzun bir ayrılıktan

«

sonra sahibine kavuşmak için sabırsızlanan bir köpek gibi, kapıya koştu ve tırmalayarak açmaya çalıştı. Kapı kilitli ve sürgülüydü. "O ses ne çocuk?"

Eugene oğlunu kenara itip anahtardaki kilidi çevirmeye uğraşırken, Aaron'un babası kapının ardından çocuğuna seslendi. Sesi borulardan akan sular gibiydi. Hevesli bir sest, sevgi dolu bir ses.

Eugene birden durumu anlar gibi oldu. Çocuğu saçından çekerek kapıdan uzaklaştırdı. Aaron acıyla haykırdı. "Baba!" diye seslendi.

Eugene bunun kendisine söylendiğini sandı. Oysa Aaron'un gerçek babası da çocuğun sesini duymuştu. Kaygıyla seslendi.

Bu sesleri Lucy de işitmişti. Güvenli barakasından çıkarken, parlak göğün altında ne göreceğini bilmesine karşın, evin etrafını sarmış dev yaratıklar başını döndür-176

dü. İçine bir ıstırap yayıldı. Altı yıl önceki o günün yitik hazlarını anımsamıştı. Hepsi oradaydı, o unutulmaz yaratıklar, o inanılmaz biçimler...

Pembe ve kusursuz gövdelerin üstünde yükselen piramit biçimli kafalardan dantelimsi, etten örtüler sarkıyordu. Başsız, gümüşü, güzel bir yaratığın altı sedef kolu, mırlayan ve nabız gibi atan ağzının etrafında halka şeklinde dizilmişti. Hızlı bir deredeki dalgacıkları andıran, sabit ama hareketli bir yaratık, tatlı bir tonda sesler çıkarıyordu. Gerçek olamayacak kadar fantastik, inanmazlık edilemeyecek kadar gerçek yaratıklar: Aile ocaklarının ve kapı eşiklerinin melekleri. Birinin kafası incecik boynunun üstünde öne arkaya salınıyordu. Akşam göğü gibi maviydi ve üstünde güneşi andırır bir düzine göz vardı. Bir diğer babanın yelpazeyi andırır gövdesiyse heyecanla açılıp kapanıyor, çocuğun sesini duydukça turuncu teni kararıyordu.

"Baba!"

Evin kapısında Lucy'nin en sevgiyle hatırladığı yaratık durmaktaydı. Ona ilk dokunmuş olan, kaygılarını ilk dindirmiş olan, içine şefkatle girmiş olan yaratık. Dik durduğunda boyu altı metre kadardı. Şimdiyse kapıya eğilmişti. Bir şizofren tarafından çizilmiş bir kuş kafasını andıran sağlam, saçsız başını eve uzatmış, çocukla konuşuyordu. Çıplaktı. Geniş, kara sırtı terlemişti.

Evin içinde, Eugene çocuğu kendine siper etti.

"Ne biliyorsun evlat?"

"Baba?"

"Ne biliyorsun dedim."

"Babal"

_____ _ 177

Aaron'un sesi sevinçliydi. Bekleyiş sona ermişti.

Evin ön cephesi içeri göçtü. Etten bir kancayı andıran bir organ lentodan uzanıp kapıyı menteşelerinden söktü. Etrafa tuğlalar, tahta parçaları ve toz

yağdı. Güvenli karanlığın içine şelale gibi akan ışık huzmeleri, harabedeki şimdi küçük görünen insanları aydınlattı.

Eugene o toz bulutundan bakınca, çatının dev eller tarafından çekilip alındığını, kirışlerin yerini gökyüzünün aldığını gördü. Her tarafta inanılmaz canavarların devasa organları, gövdeleri ve yüzleri vardı. Kalan duvarları da yıkıyorlardı. Evini yerle bir ediyorlardı, şişe kırar gibi kolayca. Farkında olmadan çocuğu bıraktı.

Aaron eşikteki yaratığa koştu.

"Baba!"

Yaratık onu okul çıkışına gelmiş bir baba gibi kucaklarken başını hazla geriye attı.

Gövdesinden uzun, tarifsiz bir zevk çığlığı yükseldi. Bu sese diğer yaratıklar da katıldı. Hep birlikte kutlama yaptılar. Eugene kulaklarını kapayıp diz çöktü. O

canavarın müziğinin daha ilk notalarında burnu kanamaya başlamıştı. Yanan gözlerine yaşlar dolmuştu. Korkmuyordu. Kendisine zarar veremeyeceklerini biliyordu. Ağlıyordu, çünkü bu ihtimali tam altı yıl gözardı etmişti. Şimdiyse karşısına gelmiş bu gizemli ve görkemli yaratıklarla yüzleşecek, onları tanıyacak cesareti yoktu.

Bu yüzden ağlıyordu. Artık çok geçti. Çocuğu zorla almış, evini yıkmış, hayatını mahvetmişlerdi. Onun acılarına aldırmadan gidiyorlardı, neşeyle şarkı söyleyerek, çocuğu sonsuza dek kucaklarında taşımak üzere.

VWelcome şehrinde herkes organize olmakla meşguldü. Davidson bu aptal, sert insanların başa çıkamayacakları yaratıklarla çatışmaya hazırlanmalarını izlerken hayranlık duymaktan alamıyordu kendini. Gördükleri, tuhaf bir biçimde dermansızlaştırıyordu onu. Sanki bir filmdeki, yetersiz silahlarını ve imanlarını kuşanarak, pagan vahşilerle savaşa hazırlanan göçmenleri izler gibiydi. Ama bu bir film değildi. Davidson yenilginin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. O yaratıkları görmüştü. Heybetliydiler. Göçmenler istedikleri kadar haklı ve imanlı olsunlar, vahşilere yenildikleri sık görülmüştü. Ama yalnızca zaferlerinin filmi çekilirdi.

Eugene'in burun kanaması yarım saat kadar soma durdu ama bunu fark etmedi.

Lucy'yi sürükleyerek VWelcome'a götürüyordu. O kaltaktan açıklama filan duymak istemiyordu, kadın durmadan saçmalasa da. Eugene'in kulaklarından o canavarların akıcı sesleri ve evinin yıkılmasına yol açan, Aaron'un sürekli "Baba" diye seslenişleri gitmiyordu.

Eugene kendisine karşı kumpas kurulduğunu biliyordu, her ne kadar gerçeği tamamen kavrayamasa da.

Aaron deliydi. Bu kadarını biliyordu. Her nasılsa dünya güzeli ve uysal karısı Lucy, çocuğun deliliğine ve kendisinin ıstırabına katkıda bulunmuştu Lucy çocuğu satmıştı. Eugene buna inanır gibiydi. Lucy yer altından gelen o yaratıklarla korkunç bir pazarlık yapmış, bir armağan karşılığında Eugene'in tek oğlu-_____ _ 179

ıuuu canını ve akıl sağlığını vermişti. Karşılığında ne kazanmıştı peki? Barakasına gömdüğü incik boncuklar filan mı? Tanrı'm, Lucy cezasını çekecekti. Ama Eugene onu cezalandırmadan önce, saçlarını yolmadan ve parlak göğüslerine zift sürmeden önce, suçunu itiraf ettirecekti. Kendisine değil, YWelcome ahalisine itiraf ettirecekti...

Eugene'in sarhoşken söylediklerine inanmayan, bira içerken ağladığında gülen o erkeklerle kadınlara. Katlandığı kâbusların ardındaki gerçeği Lucy'nin ağzından duyacak, Eugene'in bahsettiği iblislerin gerçek olduğunu öğrenince dehşete kapılacaklardı. Böylece Eugene tamamen temize çıkacaktı. Kasabalılar onu tekrar bağırmasına basıp özür dileyeceklerdi. Kaltak karısının kuş tüyleriyle kaplı cesediyse, kasabanın dışındaki bir telefon direğinden sallanacaktı.

Welcome'a iki mil kala Eugene durdu.

"Bir şey geliyor."

Dönen bir doz bulutunun ortasında bir sürü yanan göz.

Eugene en kötü ihtimalden korktu.

"Tanrı'm!"

Karısını tutan elleri gevşedi. Yoksa karısını da mı almaya gelmişlerdi? Evet, Lucy'nin yaptığı pazarlığa bu da dahildi herhalde.

"Kasabayı ele geçirmişler" dedi. Seslerini duyuyordu. Dayanılmazdı.

Uğuldayarak, ordu halinde üstüne geliyorlardı. Yoldan yaklaşıyorlardı. Eugene kaltağı bırakarak, kaçmak üzere döndü. Onu alabilirlerdi, yeter ki kendisini rahat bıraksınlardı. Lucy toz bulutuna gülümseyerek bakıyordu.

"Gelen Packard" dedi Lucy.

Eugene tekrar dönüp gözlerini kısarak yola baktı, ibliş bulutu dağılıyordu. Ortasında far ışıkları vardı. O seslerse siren sesiydi. VVelcome yolunda bir otomobil ve motosiklet ordusu ilerlemekteydi. Başlarını Packard'ın uluyan aracı çekiyordu.

Eugene şaşırmıştı. Bu da nesiydi? Kitlese bir göç mü?

Lucy o muhteşem günde ilk kez şüpheyeye kapıldı.

Konvoy yaklaşırken yavaşladı ve sonunda durdu. Tozlar dağılınca, Packard'ın kamikaze müfrezesi tamamen ortaya çıktı. Bir düzine kadar otomobil ve yarım düzine motosiklet vardı. Hepsi de polislerle ve silahlarla doluydu. VVelcome ahalisinden oluşma bu orduda Eleanor Kooker da vardı. Saldırgan, tepeden tırnağa silahlı insanlardan oluşma, etkileyici bir topluluktuk bu.

Packard aracından başını çıkarıp tükürdü.

"Bir sorun mu var Eugene?" dedi.

"Ben salak değilim Packard" dedi Eugene.

"Salaksın demedim ki."

"O yaratıkları gördüm. Lucy anlatacak."

"Gördüğünü biliyorum Eugene. Gördüğünü biliyorum. Tepelerde o iblişlerin bulunduğuk kesin. Buna şüphe yok. Milleti niye topladım sanıyorsun? Tabii ki ibliş-ler için."

Packard dönüp direksiyonun başındaki Jedediah'a sırtıttı.

"Buna şüphe yok" dedi tekrar. "Hepsinin canına okuyacağız."

Arka koltuktaki Bayan Kooker başını pencereden çıkardı. Puro içiyordu.

181

"Anlaşılan sana bir özür borçluyuz Gene" dedi, özür niyetine bir gülümseme sunarak.

Yine de ayyaşın teki, diye düşündü. O koca kışlı orospuyla evlenmek onu bitirdi.

Zavallı heba oldu.

Eugene'in yüzü gerildi. Tatmin olmuştu.

"Evet, öyle" dedi.

"Arkadaki otomobillerden birine bin" dedi Packard. "İkiniz de binin. O yaratıkları deliklerinde avlayacağız, yılan avlar gibi..."

"Tepelere doğru gittiler" dedi Eugene.

"Öyle mi?"

"Oğlumu aldılar. Evimi yıktılar."

"Sayıları çok muydu?"

"Bir düzine kadar."

"Tamam Eugene, sen en iyisi bizim otomobile bin." Packard arka koltuktaki bir polise inmesini emretti. "O piç kurularını haklamak istersin ha?"

Eugene, Lucy'ye bakmak üzere döndü.

"Ayrıca onun yargılanmasını istiyorum..." dedi.

Ama Lucy gitmişti. Çölde koşuyordu. Şimdiden epey uzaklaşmıştı.

"Çöle kaçıyor" dedi Eleanor. "Kendini öldürecek."

"Ölüm onun için fazla iyi olur" dedi Eugene otomobile girerken. "Şeytan'a bile pabucunu ters giydirir o."

"Niye ki Gene?"

"O kadın var ya... Tek oğlumu Cehennem'e sattı..."

Lucy sıcaktan dalgalanan havada gözden kayboldu.

"...Cehennem'e."

"Öyleyse ne hali varsa görsün" dedi Packard. "Cehennem onu alır, eninde sonunda."

Lucy peşinden gelmekle uğraşmayacaklarını biliyordu. O toz bulutundaki far ışıklarını, tabancaları ve kasketleri görür görmez, olacıklarda pek söz sahibi olamayacağını anlamıştı. En iyi ihtimalle, izleyici olabilecekti. En kötü ihtimalleyse, çölü geçerken kalp krizinden ölecek ve birazdan yapılacak savaşı göremeyecekti.

Aaron'un babaları olan o yaratıklar hakkında sık sık düşünmüştü. Nerede yaşıyorlardı, niye sevişmek için kendisini seçmişlerdi? Ayrıca Welcome'da onların varlığını bilen başkaları olmuş muydu? Yıllar boyunca o gizli anatomilerini kendisinden başka kaç kişi görmüştü? Günün birinde iki farklı tür arasında bir savaş

çıkıp çıkmayacağını da merak etmişti tabii. Şimdi o gün ansızın gelivermişti anlaşılan.

Böyle bir savaş karşısında kendi canı değersizdi.

Otomobillerle motosikletler gözden kaybolunca Lucy geri dönüp kumdaki ayak izlerini takip ederek yola çıktı. Aaron'u geri alması imkânsızdı. Bunu anlamıştı. Çocuğu doğuran kendisiydi ama ona yalnızca karnında taşımıştı bir bakıma. Aaron'u yaratmak için tohumlarını Lucy'nin içine akıtan o yaratıklara aitti çocuk, tuhaf bir biçimde. Belki de onun üstünde bir doğurganlık deneyi yapmışlardı. Şimdiyse doktorlar deney ürünü çocuğu incelemek için dönmüşlerdi. Belki de onu sırf sevdikleri için alıp götürmüşlerdi. Neden her ne olursa olsun, Lucy savaşın sonucunu görebilmeyi umuyordu, içinde bir yerlerde, yalnızca canavarlar tarafından dokunulmuş bir yerde, onların kazanacağı umudu vardı, o zaman kendi türü yeryüzünden silinecek olsa da.

Tepelerin dibinde sessizlik hâkimdi. Aaron kayaların arasına oturtulmuştu. Etrafına hevesle toplanmış, giysilerini, saçını, gözlerini, gülümseyişini inceliyorlardı.

Akşam oluyordu ama Aaron üşümüyordu. Babalarının nefesleri sıcaktı ve Velcome'daki market gibi kokuyordu... O karamela, kenevir, taze peynir ve demir kokusu karışımına benziyordu kokuları. Aaron'un derisi, batmakta olan güneşin ışığında sarımsı kahverengi görünüyordu. Tepesinde yıldızlar belirliyordu. O iblis halkasının ortasında mutluydu... annesinin memesini emerken bile bu kadar mutlu olmamıştı.

Packard konvoyu tepelerin dibinde durdurdu. Napoieon Bonaparte'ın kim olduğunu bilse, kendini o fatih gibi hissederdı kuşkusuz. O fatihin hayat öyküsünü bilse, buranın kendi VWaterloo'su olduğunu hissedebilirdi: Ama Josh Packard kahramanlardan habersiz yaşayıp ölmüştü.

Adamlarına araçlardan inmelerini söyleyip aralarında gezindi. Parçalanmış elini gömleğinin içine sokmuştu, destek alsın diye. Karşısında askeri tarihin en muhteşem ordusu yoktu. Askerlerinin çoğunun yüzleri bembeyazdı. Emir verirken çoğu gözlerini kaçırıyordu.

"Beni dinleyin" diye haykırdı.

(Kooker ve Davidson, bunun çok sessiz bir baskın taarruzu olmayacağını düşündüler aynı anda.)

"Geldik, organize olduk ve Tanrı bizim tarafımızda. O hayvanların en güçlüsünü hakladık bile. Anladınız mı?"

Sessizlik. Habis bakışlar. Terleyen insanlar.

"Birinizin bile tavşan gibi kaçtığını görmek istemiyorum. Kaçanı kışından vururum, ona göre!"

Eleanor alkışlamayı düşündü ama konuşma henüz bitmemişti.

"Şunu da unutmayın beyler" dedi Packard, sesini bir sır verircesine alçaltarak, "o iblişler daha dört saat önce Eugene'in oğlu Aaron'u kaçırdı. Anasının kucağından alıp götürdüler. Görünüşleri ne olursa olsun, yabaniden başka bir şey değiller. Ne analara saygıları var ne çocuklara. Hiçbir şey umurlarında değil. Yani onlardan birine yaklaşacak olursanız şunu düşünün: Sizi ananızın memesinden süt emerken kaçırırsalardı ne hissederdiniz?"

"Ana memesi" lafını beğenmişti. Basit olmasına karşın öyle çok şey ifade ediyordu ki.

Bu adamlar için analarının memeleri, analarının elmalı turtalarından çok daha önemliydi.

"Siz erkeksiniz. Korkacağınız tek şey var: Erkek gibi görünmemek."

Lafı iyi bağlamıştı.

"Hadi bakalım, gidiyoruz."

Arabaya geri döndü. Birisi onu alkışlamaya başlayınca diğerleri de katıldı. Packard'ın geniş, kırmızı suratına sert, sarı bir gülümseme yayıldı.

"ileri!" diyerek sııttı. Konvoy tepelere doğru hareket etti.

Aaron havadaki değişimi hissetti. Üşüdüğünden değil, onu ısıtan nefesler hâlâ sıcaktı. Ama havada bir değişim

vardı: Bir tür müdahale. Babalarının bu değişime tepki vermelerini ilgiyle izledi: Vücutları yeni, daha ciddi ve bezgin renklere büründü. Hatta bir iki tanesi havayı koklamak istercesine başını kaldırdı.

Bir terslik vardı. Bir şeyler, birileri bu festival gecesine plansızca, davetsizce geliyordu. Belirtileri tanıyan iblisler, bu ihtimale hazırlıksız değillerdi. Y'Welcome'ın kahramanlarının çocuğun peşine düşmesi kaçınılmaz değil miydi? O zavallı insanlar yeryüzünün kendini tanıma ihtiyacı yüzünden yaratıldıklarına, memeliler olarak evrim geçirip nihayet insana dönüştüklerine inanmıyorlar mıydı?

Bu durumda babaları düşman olarak görmeleri, köklerini kazıyıp yok etmek istemeleri doğaldı. Bu bir trajediydi aslında: Babaların aklında yalnızca evlilik yoluyla birleşmek varken, çocuklarının gelip kutlamayı berbat etmeleri.

Ama sonuçta insanlar insandı. Belki Aaron farklı olurdu. Ama belki o da zamanla insanların dünyasına geri dönecek ve burada öğrendiklerini unutacaktı. Babası olan yaratıklar, insanların da babalarıydı: Lucy'nin bedenine akan meniler, ilk erkekleri yaratan menilerle aynıydı. Kadınlar hep var olmuştu: Ayrı bir tür olarak iblislerle birlikte yaşamışlardı. Ama oyun arkadaşları istemişlerdi. Böylece birlikte erkekleri yaratmışlardı.

Ne büyük bir hesap hatasıydı bu. Yalnızca birkaç çağ içinde, en kötüler en iyilerin canına okumuştı. Kadınlar köleleştirilmiş, iblisler öldürülmüş ya da yer altına sürülmüş, geride yalnızca o ilk deneyi tekrarlamayı ve Aaron gibi, geçmiş bilecek erkekler yaratmayı dene-186

.

yecek bir avuç iblis kalabilmişti. Egemen ırkı zayıflatmanın tek yolu, insanların arasına yeni erkek çocuklar sokmaktır. Bu zaten küçük bir

İhtimalken, beyaz ve tombul ellerinde silahlar taşıyan öfkeli çocukların müdahalesi her şeyin üstüne tuz biber ekmişti.

Aaron, Packard ile üvey babasının kokularını aldı. O zaman onların yabancı olduklarını anladı. Bu geceden sonra onları farklı bir türden hayvanlar gibi görecekti.

Kendini en çok, etrafını sarmış o muhteşem ibislere yakın hissediyordu. Onları gerekirse canı pahasına koruyacağını biliyordu.

Saldırının başını Packard'ın otomobili çekiyordu. Siren çalarak karanlıktan çıkan ve dosdoğru kutlama grubunun üstüne giden araçların farları yanıktı. Bir iki arabadan, ibisleri görünce dehşete kapılan polislerin çığlıkları yükselse de, artık geri dönmek için çok geçti. Silahlar ateşlendi. Aaron babalarının onu korumak için etrafında toplandıklarını hissetti. Tenleri öfkeden ve korkudan kararmıştı şimdi.

Packard bu yaratıkların korku duyabileceklerini sezdi. Korkularının kokusunu alıyordu. Korkuyu tanımak, korkuyu kötülerin üstünde kullanmak işinin bir parçasıydı.

Mikrofonuyla emirler vererek, arabaları iblis çemberinin üstüne sürdü. Arkadaki araçlardan birinde oturan Davidson gözlerini kapayarak Yehova'ya, Bu-da'ya ve Groucho Marx'a dualar okudu. Bana güç ver, kayıtsızlık ver, mizah duygusu ver. Ama yardımına koşan olmadı: Mesanesi hâlâ patlayacak gibiydi ve boğazı hâlâ zonkluyordu.

İleriden fren sesleri geldi. Davidson gözlerini arala-187

yırıcı (çok az), yaratıklardan birinin koyu mor kolunu Packard'ın arabasına dolayarak arabayı havaya kaldırdığını gördü. Arabanın arka kapılarından biri açıldı ve Eleanor Kooker, hemen ardından da Eugene yere düştüler. Lidersiz kalan araçlar birbirleriyle çarpışmaya başladı. Toz ve duman bulutları, sahnenin net görülmesini engelliyordu.

Polisler hemen dışarı çıkmak için otomobillerin ön camlarını kırıyorlardı. Tavanları göçüyor, kapıları kopartıyordu. Ezilen bir sirenin ölüm çığlığı, ezilen bir polisin son yakarışı duyuldu.

Ama Packard, otomobili havaya kaldırılırken bile emirler yağdırmayı sürdürüyordu.

Motor çalışıyor, tekerlekler havada salakça dönüyordu. İblis arabayı sallıyordu, oyuncağını sallayan bir çocuk gibi. Nihayet sürücü kapısı açıldı ve Jedediah yaratığın ayakları dibine düştü. Davidson yaratığın sarkan derisinin, belkemiği kırılmış şerif yardımcısını sarıp yuttuğunu gördü. Eleanor'un, oğlunu yiyen o dev iblise meydan okuduğunu da gördü.

"Jedediah, çık oradan!" diye haykırdı kadın, oğlunu yiyen canavarın hatsız, silindir şeklindeki kafasına peş peşe ateş ederken.

Davidson olanları daha iyi görebilmek için arabadan çıktı. Çarpışmış, üstleri kanla kaplanmış arabalar gördü. İblisler savaştan kaçarken geride düşmanı oyalaması için bu ilginç canavarı bırakmışlardı. Davidson çeşitli tanrılara dualar mırıldandı. İblisler gidiyordu. Büyük bir savaş olmayacaktı. Eller dokunaçlarla mücadele etmeyecekti. O

zavallı çocuğu ya diri diri yiyecek, ya da başka şeyler yapacaklardı. Aslında, durduğu yerden Aa-188

ron'u göremiyor muydu? Geri çekilen iblislerin bir kupa gibi havada tuttukları minik beden ona ait değil miydi?

Saklanan polisler, Eleanor'un küfürleriyle suçlamalarını duyunca gizlendikleri yerden çıkıp, yalnız kalan iblisin etrafını sarmaya başladılar. Sonuçta yalnızca bu kalmıştı geride ve Napoleon'larını pençesine almıştı. Yaratığın deri katmanlarına ve tuhaf kafasına peş peşe ateş ettiler ama iblişin umrunda değil gibiydi. Packard'ın otomobilini sarsmayı sürdürdü. Ta ki Şerif teneke bir kutunun içindeki ölü bir kurbağa gibi takırdamaya başlayana dek. O zaman yaratık ilgisini yitirip arabayı bıraktı.

Havaya yayılan benzin kokusu Davidson'ın midesini kaldırdı.

Sonra biri seslendi: "Yere yatın!"

El bombası mı? Olamaz. Ortalıkta bu kadar benzin...

Davidson kendini yere attı. Ani bir sessizlik. O kaosu içinde bir yerlerden, yaralı bir adamın iniltisi duyuldu. Sonra patlayan el bombasının yeri sarsan, boğuk sesi.

Birisi İsa'nın adını söyledi... Zaferle.

İsa. İsa adına... İsa'nın şanı için...

İblis yanıyordu. Benzine bulanmış ince, sarkık derisi tutuşmuştu. Patlama sırasında organlarından biri tamamen, bir diğeryse kısmen kopmuştu. Yaralarından renksiz, koyu kan fışkırıyordu. Havada yanık şeker kokusuna benzer bir koku vardı. Yaratığın yanarken acı çektiği belliydi. Alevler boş suratına yayılırken titreyerek sendeledi.

Acısını dillendirmeden, işkencecilerinden sendeleyerek uzaklaştı. Davidson onun yanışını görmekten hoşlanmıştı. Deniz analarını topuğuyla ezerken _

_ _ _ _ 189

aldığı basit hazzın aynısıydı bu. Çocukken yazları hobi-siydi deniz anası ezmek.

Main'de: Sıcak ikindilerde: O büyük savaş gemilerini ezerdi.

Packard hurdaya dönmüş otomobilinden çıkarılıyordu. Tanrı'm, herif çelikten yapılmıştı sanki. Ayağa kalkmış, adamlarına düşmana saldırmalarını emrediyordu.

Packard hayatının en görkemli anını yaşarken, yanan iblisten düşen bir alev, Packard'ın üstünde durduğu benzin gölcüğünü tutuşturdu. Bir an sonra o, arabası ve kurtarıcılarından ikisi, göğe yükselen beyaz bir alev bulutunun ortasında kaldılar.

Kurtulma şansları yoktu. Alevlere kapıldılar. Davidson o cehennemin ortasında iki büklüm olarak yandıklarını, karardıklarını gördü.

Daha Packard'ın vücudu yere düşmeden, Davidson alevlerin ardından Eugene'in sesinin geldiğini işitti.

"Gördünüz mü neler yaptılar? Gördünüz mü neler yaptılar?"

Polisler bu suçlamaya vahşi çılgınlarla katıldı.

"Gebertin onları!" diye haykırdı Eugene. "Gebertin onları!"

Lucy savaş seslerini işitebiliyordu ama tepe eteklerine gitmeye çalışmadı. Ayın gökyüzünde duruş biçimi ve rüzgârın kokusu, hareket etme arzusunu söndürmüştü.

Çölün ortasında bitkin ve büyülenmiş bir halde durup, gökyüzünü izledi.

Çok uzun bir süre sonra gözlerini indirip ufka baktığında, biraz olsun ilgisini çeken iki şey gördü. Tepelerden kara dumanlar yükseliyordu. Ayrıca göz ucuyla, ge-190

ceının loşluğunda, tepelerden kaçan bir dizi yaratık gördü. Birden koşmaya başladı.

Koşarken genç bir kız gibi seke seke koştuğunu fark etti. Koşma nedeni de genç kızsıydı: Sevgilisini takip ediyordu.

İblisler açık çölde gözden kayboldu. Lucy ıssızlığın ortasında tek başına kalakaldı.

Soluk soluğaydı. Yer yarılmış da içine girmişlerdi sanki. Tekrar koşmaya başladı.

Oğluyla babalarını son bir kez olsun görebilirdi herhalde? Yoksa, yıllarca bekledikten sonra, bu bile çok mu görülecekti ona?

Davidson, Eugene'in emriyle en öndeki aracı kullanıyordu. Eugene şu anda tartışılacak biri değildi. Tüfeğini taşıma biçimi, önce ateş edip sonra soru soracağını gösteriyordu. Peşindeki dağınık orduya verdiği emirlerin üçte ikisi anlaşılabilir küfürlerden, üçte biriyse mantıklı sözlerden oluşuyordu. Gözleri isterikçe parlıyor, ağzından biraz salya akıyordu. Çılgın biriydi.

Davidson'ın ödünü kopanyordu. Ama artık geri dönmek için çok geçti. O herifin işbirlikçisiydi, bu son takipte.

"Gördün mü? O kara gözlü orospu çocuklarının kafaları yok" diye haykırıyordu Eugene, motor sesini bastırarak. "Niye yavaş gidiyorsun evlat?"

Namlunun ucuyla Davidson'ın kasığını dürttü.

"Hızlan yoksa beynini dağıtırım."

"Ne tarafa gittiler bilmiyorum ki" diye haykırdı Davidson.

"Ne demek istiyorsun? Göster bana."

191

"Neyi göstereyim? Ortadan kayboldular."

Eugene ona hak verdi.

"Yavaşla evlat." Kolunu otomobilin penceresinden dışarı uzatıp sallayarak ordunun geri kalanını yavaşlattı.

"Araçları durdur... araçları durdur!"

Davidson otomobili durdurdu.

"Şu.kahrolası ışıkları söndür. Hepiniz söndürün!"

Farlar söndü. Arkadakilerin de farları söndürüldü.

Ani bir karanlık. Ani bir sessizlik. Ortalıkta görülecek bir şey, duyulacak bir ses yoktu.

O gürültücü iblisler buhar olup uçmuştu sanki.

Gözleri ay ışığına alıştıkça, çölü daha iyi seçer oldular. Eugene elinde tüfeğiyle arabadan çıkıp kumlara baktı, onlardan bir açıklama beklercesine.

"Orospu çocukları" dedi usulca.

Lucy koşmayı kesmişti. Şimdi araçlara doğru yürüyordu. Her şey bitmişti artık. Hepsi kandırılmıştı: İblislerin ortadan kaybolacağını kestirememişlerdi.

Sonra Aaron'un sesini duydu.

Onu göremiyordu ama sesi çan sesi gibi netti. Çan sesi gibi çağırıyordu. Çan sesi gibi çınılıyordu: Şenlik zamanı, hadi bizimle kutla, diye.

Sesi Eugene de duydu ve gülümsedi. Fazla uzakta değillerdi.

"Hey!" dedi çocuğun sesi.

"Nerede o? Görüyor musun Davidson?"

Davidson hayır anlamında kafa salladı. Sonra...

"Dur! Dur! Işık görüyorum... Bak, gözlerini ileriye dikip bak."

"Görüyorum."

192_____

Eugene abartılı bir ihtiyatlılıkla Davidson'a sürücü koltuğuna geri dönmesini işaret etti.

"Sür evlat. Ama yavaş. Farları yakma."

Davidson başıyla pekiledi. Ezilecek başka deniz anaları var, diye düşündü. O piç kurularını nihayet hak-layacaklardı. Bunun için biraz riske girmeye değmez miydi?

Konvoy tekrar harekete geçip ağır ağır ilerledi.

Lucy yine koşmaya başladı. Minik Aaron'u görebiliyordu şimdi. Çocuk bir kum yamacının tepesinde duruyordu. Araçlar ona doğru ilerliyordu.

Aaron onları görünce seslenmeyi kesip yamaçtan aşağı yürümeye başladı. Artık beklemesine gerek kalmamıştı. Takipte oldukları kesindi. Ayakları, kendisini dünyanın salaklıklarından uzaklaştıran kum yamacında iz bırakmıyordu. Yamacın dibindeki karanlıkta, ailesinin kımıldandığını ve ona gülümsediğini görüyordu.

"İçeri giriyor" dedi Davidson.

"Öyleyse o piç kurusunu takip et" dedi Eugene. "Çocuk ne yaptığını bilmiyor olabilir.

Üstüne ışık tut."

Farlar Aaron'u aydınlattı. Giysileri parçalanmıştı. Yürürken çok bitkin olduğu belliydi.

Yamacın birkaç metre solundaki Lucy, en öndeki otomobilin çocuğu takip ederek yamacın dibindeki deliğe girişini izledi...

"Hayır" dedi kendi kendine, "yapmayın."

Davidson birden korkuya kapıldı. Aracı yavaşlatmaya başladı.

"Devam et evlat." Eugene tüfeğinin namlusuyla yine Davidson'ın kasığını dürttü.

"Kapana kısırdık onları. Yuvalarını bulduk. Çocuk bizi onlara götürüyor."

_____193

Şimdi bütün araçlar yamaçtaydı. Liderlerini takip ederlerken, tekerlekleri kuma gömülüyordu.

Aaron döndü. Arkasında duran iblisler yalnızca kendi fosfor ışıklarıyla aydınlanıyordu: İnanılmaz bir geometrik figürler topluluğu. Lucifer'a atfedilen bütün nitelikler, babaların vücutlarına paylaştırılmıştı. Tuhaf anatomileri, sivri kafaları, pulları, deriden etekleri, pençeleri, kıskaçları.

Eugene konvoyu durdurdu, arabadan çıktı ve Aa-ron'a doğru yürümeye başladı.

"Sağol evlat" dedi. "Buraya gel. Artık seni koruyacağız. Onları yakaladık.

Güvendesin."

Aaron babasına baktı. Bir şey anlamamıştı.

Eugene'in arkasında duran araçlardan inen ordu, silahlarını hazırlıyordu. Bir bazuka alelacele kuruldu, tüfekler hazırlandı, el bombaları çıkarıldı.

"Babana gel evlat" dedi Eugene tatlı bir sesle.

Aaron kımıldamayınca Eugene ona doğru yürüdü. Yerin içine birkaç metre daha girdi.

Davidson otomobilden çıkmış, zangır zangır titriyordu.

"Tüfeğini indir istersen. Çocuk korkuyor olabilir" diye öneride bulundu.

Eugene homurdanarak tüfeğin namlusunu biraz indirdi.

"Güvendesin" dedi Davidson. "Her şey yolunda."

"Bize gel evlat. Yavaşça."

Aaron'un yüzü kızarmaya başladı. Farların yanıtıcı ışığında bile, renk değiştirdiği açıkça görülüyordu. Yanakları balon gibi şişiyordu. Alın derisi kımıldıyordu, altı kurtçuk doluymuş gibi. Başı sıvılaşmıştı sanki. Bir 194

şekiller çorbasına dönmüş, bulut gibi değişiyordu. Çocuk yüzü parçalanırken, oğulun içindeki babanın devasa ve akla hayale sığmaz yüzü açığa çıktı.

Aaron babasının oğluna dönüşürken, yamaç yumuşamaya başladı. Bunu ilk fark eden Davidson oldu. Kumlar hafifçe gevşemişti. Sanki usulca ama çok etkili bir emir verilmişti onlara.

Eugene, Aaron'un dönüşümüne ağzı açık bakakalmıştı. Aaron'un bütün vücudu değişiyordu şimdi. Göbeği şişiyor, içinden koniler yükseliyordu. Konilerden düzinelerce, boğumlu bacaklar çıkıyordu. Çocuğun özünün beşiğinden görkemli yenilikler çıkarken, karmaşıklığıyla muhteşem bir dönüşüm gerçekleşiyordu.

Eugene birden tüfeğini kaldırıp oğluna ateş etti.

Mermi çocuk iblisin yüzünün ortasına sapladı. Aaron geriye düştü. Yarasından fışkıran kırmızı-gümüşü kan, sıvılaşan toprağa akarken, dönüşümü hâlâ sürüyordu.

Karanlıktaki geometrik şekiller çocuğa yardım etmek için saklandıkları yerden çıktılar.

Formlarının karmaşıklığı farlar yüzünden sadeleşse de, tekrar değişiyor gibiydiler.

Kederleri vücutlarını inceltiyordu. Yüreklerinden kopan matem iniltileri, katı bir ses duvarı gibiydi.

Eugene kazandığı zaferin sevinciyle tüfeğini tekrar kaldırdı. Onları ele geçirmişti...

Tanrı'm, onları ele geçirmişti. O pis, leş kokulu, suratsız piç kurularını.

Ama ayaklarının dibindeki çamur yükselerek ayak bileklerini pekmez gibi sarınca, ateş ederken dengesini yitirdi. Haykırarak yardım istedi. Ama Davidson düşe kalka yamacı tırmanmaya çalışmakla meşguldü. Çamura

dönüşmüş olan kumlara karşı verdiği mücadeleyi kaybediyordu. Ordunun geri kalanı da aynı tuzağa düşmüştü. Altlarındaki çöl sıvılaşıyor, karanlık bir çamur yamacı tırmanıyordu.

İblisler gitmişti. Karanlığa çekilmişlerdi. Matemleri duyulmuyordu artık.

Kuma sırt üstü gömülmekte olan Eugene, Aaron'un cesedinin ardındaki karanlığa öfkeyle iki el ateş etti. Atışları faydasızdı. Boğazı kesilmiş bir domuz gibi debeleniyor, debelendikçe daha çok batıyordu. Yüzü çamurun altında kaybolurken, yamacın kenarında durmuş aşağıya, Aaron'un cesedine bakan Lucy'yi gördü. Sonra yüzünü kaplayan çamur, dünyasını kararttı.

Çöl onları şimşek hızıyla yuttu.

Araçlardan bir iki tanesi şimdiden batmıştı. Yamacı tırmanan kum dalgası, kaçmaya çalışanları acımasızca yutuyordu. Zayıf yardım çığlıkları, ağızlara çölün dolmasıyla kesiliyordu. Birileri yere isterikçe ateş ediyordu ama kum dalgası hızla ilerleyip hepsini yuttu. Eleanor Kooker bile kurtulamadı: Küfürler ederek, çırpınarak kurtulmaya çalışırken, bir polisin sarsılan bedenini kumlara iyice gömdü.

Artık her taraftan ulumalar yükseliyordu. Paniğe kapılmış insanlar birbirlerine tutunuyor, başlarını o kum denizinin üstünde tutmak için umutsuzca mücadele veriyorlardı.

Davidson beline kadar gömülmüştü. Bedeninin alt kısmını kaplamış olan hareketli toprak sıcak ve tuhaf bir biçimde davetkârdı. Toprağın baskısı ereksiyona geçmesine yol açmıştı. Birkaç metre arkasında, çöl tarafından

yenen bir polis haykırıyordu. Daha da ötede, hareketli topraktan çıkmış bir suratın yere atılmış bir maske gibi durduğunu fark etti. Yanında bir kol gördü, batarken hâlâ sallanıyordu. Çamur denizinden bir kalça çıkmıştı, bir çift kavun gibi. Bir polisin vedası.

Çamur, çukurdan dışarı taşar gibi olunca Lucy bir adım geriledi. Ama çamur ayaklarına ulaşmadı. Tuhaf bir biçimde, dağılmadı da, bir su dalgasının dağılacağı gibi.

Beton gibi sertleşti, canlı ganimetlerini kehribardaki sinekler gibi hapsederek. Hâlâ yaşayan her surattan yeni dehşet çılgınlıkları yükseldi, çırpınan organlarının etrafındaki çöl zemininin katılaştığını hissettiklerinde.

Davidson, Eleanor Kooker'ı gördü. Göğsüne dek gömülmüştü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Küçük bir kız gibi ağlıyordu. Davidson kendini pek düşünmedi. Hele doğuyu, Barbara'yı, çocukları hiç düşünmedi.

Yüzleri çamura gömülmüş ama organları ya da gövdelerinin bazı kısımları yüzeyde kalmış olan insanlar havasızlıktan boğulmuştu. Yalnızca Eleanor Kooker, Davidson ve iki adam daha hayattaydı. Bir tanesi çenesine dek toprağa gömülmüştü. Eleanor öyle bir biçimde gömülmüştü ki, göğüsleri yere dayalı duruyordu ve kendisini sıkıca tutmuş toprağı serbest kollarıyla acizce dövebiliyordu. Davidson'insa belden aşağısı sıkışmıştı. En korkuncuysa, zavallı bir kurbanın yalnızca burnuyla ağzının görünmesiydi. Geriye eğik başı toprakta kaybolmuştu. Taşlar gözlerini köreltmmişti.

Hâlâ nefes alıyor, hâlâ haykırıyordu.

Eleanor Kooker kırık tırnaklarıyla toprağı eşeliyordu. Ama gevşek kum değildi bu.

Kaskatıydı.

"Yardım çağır" dedi Lucy'ye. Elleri kanıyordu.

İki kadın bakıştılar.

"Tanrı'm!" diye haykırdı ağız.

Kafa ise sessizdi. Delirmiş olduğu donuk gözlerinden anlaşılıyordu.

"N'olur bize yardım et..." diye yalvardı Davidson'ın gövdesi. "Yardım getir."

Lucy başıyla onayladı.

"Git!" diye bağırdı Eleanor Kooker. "Git!"

Lucy sersemlemiş bir halde emre uydu. Doğuda şafak sökmeye başlamıştı bile. Hava birazdan fırın gibi olurdu. Lucy üç saatlik yürüyüş mesafesindeki YVelco-me'da yalnızca yaşlı adamlar, isterik kadınlar ve çocuklar bulabilirdi. Yardım çağırmaya gideceği yer belki elli mil uzaktaydı. Geri dönüş yolunu bulabileceği de kesin değildi.

Ayrıca yolda bitkinlikten bayılıp çölde ölebilirdi.

Kadına, Gövde'ye, Kafa'ya, Ağız'a öğleden önce yardım getiremezdi. O zamana kadarsa çölde ölürlendi. Güneş beyinlerini pişirir, yılanlar saçlarına yuva yapar, akbabalar aciz gözlerini yerd.

Kan kırmızısı şafak göğünün altında cüceleşmiş olan o önemsiz şekillere bir kez daha baktı... Boş bir kum sayfasındaki, noktacıklar ve virgüller şeklindeki insan acılarına. Onları oraya yazmış olan kalemi tanımak istemiyordu. Bunu yarın yapabilirdi.

Bir süre sonra koşmaya başladı.

Yeni Morgue Sokağı Cinayetleri

Levvis kış mevsiminin yaşlılara göre olmadığına karar verdi. Paris sokaklarını kaplayan on beş santimlik kar tabakası, iliklerini donduruyordu. Çocukken sevdiği kar, bir lanete dönüşmüştü. Ondan bütün kalbiyle nefret ediyordu. Kartopu oynayan çocuklardan nefret ediyordu (çıgıllıklarından, ulumalarından, gözyaşlarından), birlikte kar fırtınasına yakalanmaya hevesli genç sevgililerden de nefret ediyordu (inlemelerinden, öpüşmelerinden, gözyaşlarından). Kar rahatsız edici ve can sıkıcıydı. Fort Lauderdale'de olsaydı keşke. Orada güneş parlıyordu mutlaka.

Ama Catherine'in telgrafı muğlak da olsa acildi. Aralarında elli yıldır süren bir dostluk vardı. Buraya onun için gelmişti.... Ve Catherine'in erkek kardeşi Phil-lip için de. Bu buz diyarında kemiklerini incecik his-setse de, sızlanmak salakçaydı. Buraya geçmişten yapılan bir çağrı yüzünden gelmişti ve Paris yanıyor olsa bile aynı tez canlılıkla gelirdi.

Hem burası annesinin şehriydi. Annesi Diderot Bul-varı'nda doğmuştu. O zamanlar şehir serbest fikirli mi-199

marlarla toplum mühendislerinin istilasına uğramamıştı henüz. Şimdiyse Lewis, her Paris'e dönüşünde yeni bir zıppıktılığa katlanmaya hazırlıyordu kendini. Neyse ki bunların sayısı azalmıştı. Avrupa'daki ekonomik kriz, hükümetleri buldozerlerini daha az kullanmaya sevk-et-mişti. Yine de her yıl canım evler moloza dönüştürülüyordu.

Bazen koca sokaklar yerle bir ediliyordu.

Morgue Sokağı bile.

O meşhursokağın varlığından şüphe duyanlar vardı tabii. Ama Lewis yaşı ilerledikçe, gerçeğe kurgu arasında ayırım yapmaya giderek daha az neden bulur olmuştu. O

büyük ayırım, henüz hayatla uğraşmak zorunda olan gençler içindi. Yaşlılar içinse (Lewis 73 yaşındaydı), bu ayırım önemsizdi. Neyin gerçek neyin sahte, neyin doğru neyin yalan olduğu ne fark ederdi ki? Levvis'in kafasında hepsi, blitün beyaz yalanlar ve gerçekler, kişisel tarihinin öğeleriydi.

Morgue Sokağı var olmuş olabilirdi, Edgar Allan Poe'nun ölümsüz hikâyesinde tasvir edildiğı biçimiyle ya da belki de yalnızca kurguydu. Her halükârda, o meşhur sokak artık Paris haritalarında yoktu.

Levvis, Morgue Sokağı'nı bulamayınca biraz hayal kırıklığına uğramıştı belki.

Sonuçta aile geçmişinin bir parçasıydı orası. Çocukken kendisine söylenenler doğruysa, Morgue Sokağı Cinayeti'nde sözü edilen olaylar, Poe'ya Lewis'in dedesi tarafından anlatılmıştı. Annesi kendi babasının Amerika'da seyahatleyken Poe'yla konuşmuş olmasından gurur duyardı. Levvis'in dedesi, her hafta yeni bir şehir göremezse mutsuz olan gezgin ruhlu biriydi anlaşılan. 1835 kışında Richmond, Virginia'ya

gitmişti. Sert bir kıştı, belki şu anda Lewis'in canını sıkan kadar sert. Dedesi bir gece Richmond'da bir bara sığınmıştı. Dışarıda tipi vardı. Barda, Eddie adında ufak tefek, esmer, melankolik bir delikanlıyla tanışmıştı. Adam oralarda meşhur biriydi anlaşılan.

Baltimore Sa-turday Visitof m yarışmasını kazanan bir hikâye yazmıştı. Hikâyenin adı

"Şişede Bulunan El Yazması" idi. O dalgın ve hüzünlü genç adamsa Edgar Allan Poe'ydu.

O akşamı birlikte içerek geçirmişlerdi. (Söylentiye göre) Poe, Levvis'in dedesinden iuhaf, gizemli, acayip hikâyeler anlatmasını istemişti. O görmüş geçirmiş gezgin bu isteği seve seve yerine getirmişti. Anlattığı "ister inan ister inanma" tarzı hikâyeler sonradan yazar tarafından Marie Roget'nin Sırrı ile Morgue Sokağı Cinayetleri adlı hikâyelere dönüştürülmüştü. O iki hikâyede de, cinayetlerin arasında C. Auguste Dupin'in sıra dışı dehası parlıyordu.

C. Auguste Dupin. Poe'nun kusursuz detektif anlayışı: Sakin, mantıklı ve müthiş

dikkatli. İçinde yer aldığı hikâyeler kısa sürede ünlendi. O hikâyeler sayesinde Dupin kurgusal bir şöhret oldu. Oysa Amerika'da hiç kimse Dupin'in gerçek biri olduğunu bilmiyordu.

Dupin, Levvis'in dedesinin erkek kardeşiydi. Levvis'in büyük amcası, C. Auguste Dupin'di.

Ele aldığı en büyük vaka da (Morgue Sokağı Cinayetleri) gerçeklere dayalıydı.

Hikâyede sözü edilen cinayetler gerçekten olmuştu. Morgue Sokağı'nda iki kadın gerçekten, vahşice öldürülmüştü. Adları, Poe'nun yazdığı gibi,

Madam L'Espanaye ile kızı Matmazel Camille L'Espanaye idi. İkisi de sessiz sakin yaşayan, saygın ka-201

dullardı. Bu yüzden hayatlarına zalimce son verilmesi iyice dehşet uyandırmıştı. Kızın cesedi baca deliğine alttan tıkılmıştı. Annenin cesediyse arka bahçede bulunmuştu.

Boğazı öyle vahşice kesilmişti ki, kafasının kopmasına ramak kalmıştı. Cinayetlerin belirgin bir nedeni yok gibiydi. Ev ahalisinin, katilin yabancı bir dilde konuştuğunu iddia etmeleri gizemi iyice derinleştirmişti. Fransız adam, katilin ispanyolca konuştuğuna emindi. İngiliz adam, Almanca konuşulduğunu işitmişti. Hollandalı ise katilin Fransızca konuştuğunu düşünüyordu. Dupin sorgulamaları sırasında, tanıklardan hiçbirinin o görünmez katilin konuştuğunu iddia ettikleri dili bilmediğini fark etmişti. O dilin aslında bir dil değil, vahşi bir hayvanın çıkardığı sesler olduğu sonucuna varmıştı.

Bir maymun. Doğu Hint Adaları'ndan gelme canavar bir orangutan. Sarımsı kahverengi tüyleri, katledilen Madam L'Espanave'nin avcımında bulunmuştu. Matmazel L'Espanaye'nin korkunç ölümü, ancak o canavarın gücü ve çevikliğiyle açıklanabilirdi.

Maltalı bir denizciye ait olan hayvan kaçıp Morgue Sokağı'ndaki o kanlı dairede dehşet saçmıştı.

Hikâyenin temeli buydu.

Gerçek olsa da olmasa da, Levvis için duygusal anlamı büyüktü. Büyük amcasının etrafındakilerin isterikli-ğine ve korkusuna aldırmadan, o sırrı mantığıyla adım adım çözmüş olması fikrinden hoşlanıyordu. O sakinliğin Avrupalılık'ın temel bir niteliği olduğunu düşünüyordu. Mantığın saçtığı ışığa hâlâ değer verilen, akla gelebilecek en büyük dehşetin, elinde usturayla gezen bir hayvan olduğu bir çağa ait bir sakinlik.

Şimdiyse, 20. yüzyılın son çeyreğinde, çok daha korkunç katliamlar oluyordu ve hepsi de insanların marifetiydi. O zavallı orangutan, antropologlar tarafından incelenmiş ve sessiz sedasız, felsefeye düşkün, yalnız yaşayan bir otobur olduğu anlaşılmıştı.

Gerçek canavar-larsa çok daha gizli ve güçlüydü. Silahlarının yanında neşterin lafı bile olmazdı. İşledikleri suçlar çok fazlaydı. Levvis yaşlı olduğuna ve bu yüzyılın bitişinden önce dünyadan ayrılacağına memnundu bir bakıma. Evet, kar iliklerini donduruyordu. Evet, tanrıça gibi bir genç kız yüzü gördüğünde, arzu duyması hiçbir işe yaramıyordu. Evet, kendini artık bir katılımcıdan çok izleyici gibi hissediyordu.

Ama eskiden böyle değildi.

1937'de, şimdi içinde oturmakta olduğu, Quai de Bourbon'daki bu odada yeterince deneyim yaşamıştı. Paris o zamanlar hâlâ bir hazlar kentiydi. Savaş söylentilerine ısrarla kulak tıkıyor ve o gergin dönemde tatlı bir naiflik havasını koruyordu. O

zamanlar ne fütursuzdular. Rahat, kusursuz hayatlarının sonsuza dek süreceğini sanmışlardı.

Öyle olmamıştı tabii. Hayatları ne kusursuz olmuştu ne de sonsuz. Ama bir süreliğine (bir yaz, bir ay, bir gün), dünya hep aynı kalacakmış gibi görünmüştü.

Beş yıl sonra Paris yanacaktı. Muzipçe suçluluğu (ki aslında gerçek masumiyetti), sonsuza kadar lekelenenecekti. Levvis'in şimdi içinde bulunduğu dairede muhteşem günler (ve geceler) geçirmişlerdi. Onları düşününce öyle bir hüzne kapılıyordu ki, midesi sancıyordu.

Daha güncel olayları düşündü. Nevv York'taki sergi-

sini. Avrupa'nın lanetleniş tarihçesini sergileyen resim dizisi, eleştirmenlerce çok beğenilmişti. Levvis Fox 73 yaşında bir şöhretti. Hakkında bütün sanat dergilerinde yazılar çıkıyordu. Bir gecede bir sürü hayranı ve tablolarını satın almak isteyen kişiler türemişti. Eserlerini satın almak, onunla konuşmak, ona dokunmak istiyorlardı. Ama hepsi de çok geç kalmıştı elbette. Yaratma sancıları geçeli çok olmuştu. Beş yıldır elini fırçaya sürmemişti. Şimdi, yalnızca bir izleyiciyken şöhrete kavuşması, bir parodi gibi geliyordu. O sirki uzaktan izlerken, hoşnutsuzluğa benzer bir his içindeydi.

Paris'ten gelen ve yardıma koşması için yalvaran o telgrafı alınca, etrafına doluşup kendisini öven o salaklardan kurtulma fırsatı çıktığına sevinmişti.

Şimdi, giderek kararan dairede bekliyordu. Pont Lo-uis-Phillipe'ten durmadan geçen arabaları izliyordu. Yorgun Parisliler karların içinden evlerine dönüyorlardı. Kornaları çalıyor, motorları öksürüp tıksırıyor, sarı sis lambaları köprü boyunca uzanan bir ışık kurdelası teşkil ediyordu.

Catherine hâlâ gelmemişti.

Gün boyu yağmamış olan kar şimdi tekrar başlamış camın ardından fısıldıyordu.

Seine'in üstünden trafik, trafiğin altmdansa nehir akıyordu. Gece çöktü. Nihayet holden ayak sesleri geldi. Ev sahibiyle fısıldaşmalar oldu.

Gelen Catherine'di. Nihayet gelmişti.

Levvis ayağa kalkıp kapıya baktı. Açılışından önce açıldığını, eşikte Catherine'in belirlediğini hayal etti.

"Levvis, hayatım..."

Catherine ona gülümsedi. Soluk bir gülümseyiş, daha da soluk bir yüz. Levvis'in beklediğinden daha yaşlı görünüyordu. Onu en son görelî ne kadar olmuştu? Dört-beş yıl? Parfümü hâlâ aynıydı. Kalıcılığı Levvis'in içini rahatlatmıştı. Catherine'in soğuk yanaklarını hafifçe öptü.

"iyi görünüyorsun" diye yalan söyledi.

"Hiç de değil" dedi Catherine. "iyi görünmem Phil-lipe'e hakaret olur. Onun başı dertteyken nasıl iyi olabilirim?"

Her zamanki gibi açıksözlü ve sertti.

Lewis'ten üç yaş büyüktü ama ona inatçı bir öğren-ciymişçesine, öğretmen edasıyla davranırdı. Hep böyle yapmıştı: Sevme tarzıydı bu.

Selamlaşma faslı bitince Catherine pencerenin yanına oturup dışarıya, Seine'e baktı.

Köprü'nün altından küçük, gri buz parçaları geçiyordu. Akıntıda sallanıyor, dönüyorlardı. Su ölümcül görünüyordu, içine düşenlerin soğuktan nefesini kesecek gibiydi.

"Phillipe'in başı ne gibi bir dertte?"

"Şeyle suçlanıyor..."

Kısa bir tereddüt. Titreşen bir göz kapağı.

"...Cinayetle."

Levvis gülmek istedi. Düşüncesi bile saçmaydı. Phil-lipe altmış dokuz yaşında, kuzu gibi bir adamdı.

"Maalesef öyle Levvis. Telgrafta söyleyemedim tabii. Bizzat söylemem gerekiyordu.

Cinayet. Cinayetle suçlanıyor."

"Ölen kim?"

"Bir kız tabii ki. Sevgililerinden biri."

"Hâlâ çapkınlık peşinde ha?"

"Eskiden nasıl şakalaşırdık, hatırladın mı? Eceli bir kadının üstüneyken gelecek derdik."

Levvis başıyla onayladı usulca.

"Kız on dokuzundaydı. Natalie Percec. Okumuş kızmış galiba. Çok da güzelmiş. Uzun, kızıl saçları varmış. Phillipe kızıl saçlılara bayılırdı, hatırladın mı?"

"On dokuz yaşında ha? On dokuz yaşında kızlarla mı çıkıyor?"

Catherine cevap vermedi. Levvis oturdu. Odada dolanmasının Catherine'in sinirini bozduğunu biliyordu. Profilden bakınca hâlâ güzel görünüyordu Catherine.

Pencereden giren sarımsı mavi ışık, yüz hatlarını yumuşatmış, hayatından elli yılı silip götürmüştü sihir gibi.

"Şimdi nerede?"

"Hapiste. Tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Tekrar cinayet işleyebilirmiş."

Levvis başını salladı. Şakakları ağrıyordu. Gözlerini kapayabilse ağrılar geçerdi belki.

"Seni görmeye ihtiyacı var. Acilen."

Ama uyku yalnızca bir kaçış olurdu belki de. Kendisinin bile yalnızca izleyici olarak kalamayacağı bir durumla karşı karşıyaydı.

Phillipe Laborteaux, çıplak ve lekeli masanın diğer tarafındaki Levvis'e baktı. Yüzü bitkin ve perişandı. Yalnızca el sıkışarak selamlaşabilmişlerdi. Diğer her türlü fiziksel temas kesinlikle yasaktı.

"Umutsuzluk içindeyim" dedi Phillipe. "Öldü. Na-talie'im öldü."

"Olanları anlat."

"Montmartre'da ufak bir dairem var. Martyrs Soka-ğı'nda. Tek oda aslında.

Arkadaşları ağırlamak için. Cat-herine 11 numarayı fazla düzenli tutuyor. Biz erkekler fazla tertipli evlerde rahat edemeyiz bilirsin. Natalie eskiden orada benimle sık vakit geçirirdi. Binadaki herkes onu tanırdı. Öyle iyi huylu, öyle güzeldi ki. Tıp okumak istiyordu. Zeki kızdı. Üstelik beni seviyordu."

Phillipe hâlâ yakışıklıydı. Aslında zarafeti, neredeyse cüretkâr yüzü ve sakın çekiciliğı, dönemin yakışıklılık modasına cuk oturuyordu. Yitik bir çağdan kalma bir esintiydi belki de.

"Pazar sabahı pastaneye gitmek için evden çıktım. Döndüğümde..."

Bir an konuşamadı.

"Levvis..."

Gözleri acizlikten ve üzüntüden yaşarmıştı. Bunu söylemesi öyle zordu ki, ağzı gerekli sesleri çıkarmayı reddediyordu.

"Anlatma" diyecek oldu Levvis.

"Sana anlatmak istiyorum Levvis. Bilmeni istiyorum. Onu benim gördüğüm gibi görmeni istiyorum. Böylece... böylece... Dünyada neler olduğunu anlarsın."

Gözyaşları yüzünden aşağı iki zarif derecik halinde süzüldü. Levvis'in elini öyle sıkı kavradı ki, canını acıttı.

"Her tarafı kan içindeydi. Yara içindeydi. Derisi yüzülmüş... Saçları yolunmuştu. Dili yastığın üstündeydi Levvis. Düşünebiliyor musun? Korkudan dilini ısırp koparmış.

Yastıkta öylece duruyordu. Gözleri kan çanağıydı, kanlı gözyaşları dökmüş gibi.

Yeryüzündeki en güzel varlıktı Levvis. Çok güzeldi."

"Yeter."

"Ölmek istiyorum Levvis."

"Hayır."

"Artık yaşamak istemiyorum. Anlamı yok."

"Suçsuz bulunacaksın."

"Umrunda değil Levvis. Artık Catherine'e sen göz kulak olmalısın. Sergin hakkında yazılanları okudum..."

Levvis gülümser gibi oldu.

"...Senin adına çok sevindim. Hep söylemez miydik? Savaştan önce. Sen ünlü olacaktın. Bense..."

Gülümsemesi kayboldu.

"...Kötü bir şöhret kazanacaktım. Şimdi gazetelerde korkunç şeyler söyleniyor hakkımda. Genç kızlarla çıkan bir ihtiyar. Şık durmuyor. Onunla yatamadığım için sinirlendiğimi filan samyorlardır herhalde. Eminim böyle düşünüyorlardır." Dalgınlaştı, duraksadı. devam etti. "Catherine'e göz kulak olmalısın. Parası var ama dostu yok.

Biraz soğuktur, bilirsin. İçi fazla yaralıdır. Bu yüzden insanlar ondan çekiniyor. Onunla kalmalısın."

"Kalacağım."

"Biliyorum. Biliyorum. Bu yüzden mutluyum, cidden..."

"Yapma Phillipe."

"Öleceğim için. Artık yaşayacağımız bir şey kalmadı Levvis. Dünya çok acımasız."

Levvis karı ve buz parçalarını düşününce, ölmenin anlamlı olduğunu fark etti.

Soruşturmayla ilgilenen memur hiç yardımcı olmadı.

Oysa Lewis kendini meşhur Detektif Dupin'in akrabası olarak tanıtmıştı. Küçük, dağınık ofisinde oturan o kılıksız çakalın aşağılıklığı karşısında, görüşme boyunca öfkesini zor zaptetti.

"Arkadaşınız" dedi Müfettiş, başparmağından bir şeytan tırnağı kopararak, "bir katil, Mösyö Fox. Bu kadar basit. Aleyhindeki kanıtlar çok güçlü."

"Buna inanmam mümkün değil."

"Neye isterseniz inanın. O sizin bileceğiniz iş. Elimizde Phillipe Labortaux'yu birinci derecede cinayetten suçlu buldurmaya yetecek kanıtlar var. Soğukkanlı bir cinayet işledi ve kanunlar çerçevesinde en ağır biçimde cezalandırılacak. Buna yemin ediyorum."

"Aleyhindeki kanıtlar neler?"

"Mösyö Fox, size gönül borcum yok. Kanıtlarımızın ne olduğu bizi ilgilendirir. Şu kadarını söyleyeyim ki, zanlının pastanede olduğunu iddia ettiği süre içinde, binaya başkasının girdiğini gören olmamış. Müteveffanın bulunduğu odaya yalnızca merdivenlerden çıkılabildiği-ne göre..."

"Ya pencereden girilmişse?"

"Dümdüz bir duvar. Üçüncü kat. Belki bir akrobatın işidir ha?"

"Ceset ne durumdaydı peki?"

Müfettiş yüzünü buruşturdu. Tiksinti.

"Korkunçtu. Derisi ve etleri kemiklerinden sıyrılmıştı. Belkemiği açıktaydı. Tepeden tırnağa kanla kaplıydı."

"Phillipe yetmiş yaşında."

"Yani?"

"O kadar yaşlı bir adamın bunları yapabilmesi..."

"Ama başka şeyleri pekâlâ yapabiliyor, oul" diye sözünü kesti Müfettiş.
"Sevişebiliyor ha? Tutkulu bir âşık olmayı becerebiliyormuş."

"Peki, cinayeti neden işlemiş olabilir sizce?"

Müfettiş ağzını büzdü, gözlerini devirdi ve göğsüne pat pat vurdu.

"Le coeur humain" dedi, insan yüreğini anlamaktan ümidi kesmişçesine.
"Le coeur humain, quel mystere, n'est-ce pas?" Sonra ülserinin pis kokusunu taşıyan nefesini Levvis'e göndererek, açık kapıyı gösterdi.

"Merci, Mösyö Fox. Şaşkınlığınızı anlıyorum, oui? Ama zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Suç suçtur. Gerçektir. Resimlerinize benzemez."

Lewis'in yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Sizi tanımayacak kadar hödük değilim, Mösyö Fox. Ama sizden bir ricam var.

Sanatınızı elinizden geldiğince kurgulayın. Ne de olsa dehanız bu, oul Benim-kiyse gerçeği araştırmak."

Levvis o çakala daha fazla kazanamayacaktı.

"Gerçek mi?" dedi Müfettiş'e öfkeyle. "Siz gerçeği ne bileceksiniz? Burnunuzun ucunu görmekten âcizsiniz."

Çakal, suratına ıslak bir balıkla vurulmuşçasına ir-kildi.

Levvis çok tatmin olmasa da, en az beş dakika kendini daha iyi hissetti.

Martyrs Sokağı'ndaki bina iyi durumda değildi. Levvis 210

üçüncü kattaki odaya çıkarken rutubet kokusu aldı. O geçerken kapılar açılıyor, fısıltıyla sorular soruluyordu. Ama kimse onu durdurmaya çalışmadı. Cinayetin işlendiği oda kilitliydi. Odanın içini görmesinin Phillipe'in ne işine yarayacağını bilemese de, canı sıkılmıştı. Aşağı dönüp soğuk, rüzgârlı havaya çıktı.

Catherine, Quai de Bourbon'a geri dönmüştü. Levvis onu görür görmez yeni bir haber olduğunu anladı. Catherine'in gri saç, çok sevdiği topuzundan çıkıp omzuna dökülmüştü. Lamba ışığında yüzü hastalıklı, kirli sarıydı. Merkezi ısıtma sistemli dairenin sıcak havasında bile titriyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Phillipe.

"Phillipe'in evine gittim."

"Ben de. Kapısı kilitliydi."

"Bende anahtar var. Phillipe'in yedek anahtarı. Ona birkaç giysi almak için gitmiştim."

Levvis başıyla onayladı.

"Ve?"

"Orada biri vardı."

"Polis mi?"

"Hayır."

"Kim?"

"Göremedim. Bilmiyorum. Uzun bir paltosu vardı. Yüzünü atkıyla kapamıştı.

Şapkalıydı. Eldivenliydi." Duraksadı. Sonra: "Usturası vardı Levvis."

"Ustura mı?"

"Berber usturası."

Levvis Fox'un aklına bir fikir gelir gibi oldu. Berber usturası. Tanınmayacak biçimde giyinmiş bir adam.

_____ _ 211

"Çok korktum."

"Canını yaktı mı?"

Catherine hayır anlamında kafa salladı.

"Çılgılık atınca kaçtı."

"Sana bir şey demedi mi?"

"Hayır."

"Belki Phillipe'in arkadaşıdır."

"Phillipe'in arkadaşlarını tanırım."

"Öyleyse kızın arkadaşıdır. Ya da abisidir belki."

"Olabilir. Ama..."

"Ne?"

"Tuhaftı. Parfüm kokuyordu, çok yoğun. Sonra çok iri olmasına karşın minicik adımlar atıyordu."

Lewis bir kolunu Catherine'in omzuna attı.

"Her kimse onu korkutmuşsun. Oraya bir daha gitme. Phillipe'in giysilerini ben alırım."

"Sağol. Kendimi salak gibi hissediyorum. Belki öylesine gelmişti. Cinayet mekânını görmek için. İnsanlar böyle şeyler yapar, değil mi? Böyle şeylere

garip bir ilgi duyar..."

"Yarın Çakal'la konuşurum."

"Çakal?"

"Müfettiş Marais. Phillipe'in evini aramasını söylerim."

"Phillipe'le görüştün mü?"

"Evet."

"iyi miymiş?"

Levvis upuzun bir an boyunca konuşmadı.

"Ölmek istiyor Catherine. Daha mahkemeye çıkmadan pes etmiş."

"Ama o bir şey yapmadı ki."

"Bunu ispatlayamayız."

"Hep atalarınla övünüp durursun. Dupin'le. Şimdi kanıtlamanın tam sırası..."

"Nereden başlayayım?"

"Phillipe'in arkadaşlarıyla konuş Levvis. Lütfen. Belki de o kadının düşmanları vardı."

Jacques Solal, yuvarlak gözlüğünün arkasından Levvis'e baktı. Gözlük camları, irislerini devasa ve çarpık gösteriyordu. Epey konyak içtiği belliydi.

"Kızın düşmanı filan yoktu" dedi. "Güzelliğini kıskanan birkaç kadın olabilir..."

Levvis kahvesinin yanında gelen, kâğıda sarılı küp şekerlerle oynadı. Solal sarhoştı ve hiç bilgi vermiyordu. Ama tuhaf bir biçimde Catherine, masanın diğer tarafındaki o cücenin Phillipe'in en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti.

"Sence onu Phillipe mi öldürdü?"

Solal dudaklarını büzdü.

"Kim bilir?"

"Sezilerin ne diyor?"

"Ah, Phillipe dostumdu. Kızı kimin öldürdüğünü bilsem söylerdim."

Gerçeği söyler gibiydi. Belki de o ufak tefek adam, ıstırabından kaçmak için konyağa sığınmıştı.

"Phillipe tam bir beyefendiydi" dedi Solal, gözlerini sokağa çevirerek. Birahanenin buğulu pencere camının ardında, yiğit Parisliler yeni bir tipiyle mücadele %

L

ediyor, azgın rüzgârlar karşısında vakarlarını ve duruşlarını boş yere korumaya çalışıyorlardı.

"Tam bir beyefendiydi" dedi tekrar.

"Peki ya kız?"

"Güzel kızdı. Phillipe ona âşıktı. Kızdan hoşlanan başkaları da vardı tabii. Onun gibi bir kadın..."

"Kıskanç hayranlar mı?"

"Kim bilir?"

Yine: Kim bilir? Bu soru bir omuz silkiş gibiydi. Kim bilir? Kim bilir? Levvis, Müfettiş'in gerçeği öğrenme tutkusunu anlamaya başladı. On yıldır belki ilk kez bir amaca sahipti. Kayıtsızca söylenen bu "Kim bilir" laflarından kurtulmak istiyordu. Martyrs Sokağı'ndaki odada olanları öğrenmek istiyordu. Aşağı yukarı değil, çarpıtılmış halini de değil, gerçeği, mutlak ve sorgulanamaz gerçeği öğrenmek istiyordu.

"Ondan hoşlanan kimlerdi mesela, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Solal sıırıttı. Alt çenesinde yalnızca iki dişi vardı.

"Evet. Birini hatırlıyorum."

"Kim?"

"Adını bilmiyorum. İri yarı bir adamdı. Onu birkaç kez evin önünde gördüm. Gerçi kokusuna bakılırsa..."

Yüzünü yanlış anlaşılmağa mahal vermeyecek biçimde buruşturdu. Adamın eşcinsel olduğunu ima ediyordu. Kalkık kaşlarıyla büzülmüş dudakları, gözlüklü suratını iyice komikleştirdi.

"Kokusu mu?"

"Evet."

"Nasıl kokuyordu ki?"

"Parfümlüydü Levvis. Parfümlü."

Paris'te bir yerlerde, Phillipe'in sevdiği kızı tanıyan bir adam vardı. Kıskançlığa kapılmıştı. Öfkeden kendini kaybederek Phillipe'in evine girip kızı öldürmüştü. Her şey açıkça ortadaydı.

Paris'te bir yerlerde.

"Bir konyak daha alır mısın?"

Solal hayır anlamında kafa salladı.

"Midem bulanmaya başladı bile" dedi.

Levvis garsonu çağırırken, gözü barın arkasındaki duvara iliştirilmiş gazete kupürlerine takıldı.

Solal onun baktığı yere baktı.

"Phillipe o resimleri severdi" dedi.

Levvis ayağa kalktı.

"Bazen sırf onlara bakmak için buraya gelirdi."

Kupürler eski, lekeli ve soluktu. Bazıları yalnızca yerel haberlerdi herhalde. Civardaki bir sokakta görülmüş bir ateş topu. Bebek karyolasında yanarak ölmüş bir iki çocuk.

Kaçmış bir puma. Rimbaud'nun yayımlanmamış bir el yazması. Orleans havaalanındaki bir uçak kazasında ölenlerin listesi (bu haber fotoğraflıydı). Ama başka kupürler de vardı, ki bunlardan bazıları diğerlerinden çok eskiydi. Katliamlar, tuhaf cinayetler, ayinlerde ' yapılan tecavüzler, bir "Fantoma" reklamı, Cocteau'nun "La Belle et La Bete"inin reklamı. Bu tuhafliklar panoramasının altına neredeyse gömülmüş halde olan bir sepya

fotoğrafsa öyle absiirttü ki, Max Ernst tarafından çekilmiş gibiydi sanki. Yarım daire şeklinde dizilmiş bir grup şık adam (çoğunda 1890'larda moda olan gür sakallar vardı), ayaklarından bir sokak lambasına asılmış

iri, kan-

lı bir maymunun etrafında duruyordu. Fotoğraftakilerin yüzlerinden sessiz bir gurur ve ölü hayvan üstünde (Levvis hayvanın bir goril olduğunu fark etti) mutlak bir otorite hissi okunuyordu. Ölü hayvanın ters duran kafasında neredeyse soylu bir eda vardı.

Alnı geniş ve kırışıklıydı. Çenesinde (korkunç bir darbe almış olsa da) kısa ve soylu bir sakal vardı. Aşağı dönmüş gözleri, bu acımasız dünya için kaygılanıyordu sanki.

O ters dönmüş gözler Lewis'e Çakal'ın boğucu ofisinde kendi göğsüne pat pat vuruşunu anımsattı.

"Le coeur humain."

Zavallı hayvan.

"Bu nedir?" diye sordu sivilceli barmene, ölü gorilin resmini göstererek.

Adam omuz silkti. İnsanlarla da, gorillerle de ilgilenmiyordu.

"Kim bilir?" dedi Solal arkadan. "Kim bilir?"

Poe'nun hikâyesindeki maymun olmadığı kesindi. O hikâye 1835'te yazılmıştı.

Fotoğrafsa çok daha sonra çekilmişti. Hem resimdeki maymunun goril olduğu kesindi.

Tarih tekerrür mü etmişti? Başka bir maymun, farklı bir cinsten olsa da yine bir maymun, geçen yüzyılın sonunda Paris sokaklarında serbestçe gezinmiş miydi?

Eğer öyleyse, maymun hikâyesi bir kez tekrarlan-mışsa... Neden ikinci kez tekrarlanmasındı ki?

Levvis gecenin dondurucu havasında Quai de Bour-bon'daki daireye dönerken, olayların tekrarlanması fikrine giderek ısındı. Şimdi başka paralellikleri de görmeye 216

başlamıştı. C. Auguste Dupin'in akrabası olarak, onunkine benzer bir davaya karışmış olması mümkün müydü?

Phillipe'in Martyrs Sokağı'ndaki odasının anahtarı Levvis'in elinde buz gibiydi. Vakit geceyarısını çoktan geçmişti. Ama köprünün başına gelince dayanamayıp dönerek Sebastopol Bulvarı'na yürüdü ve oradan batıya, Bonne-Nouvelle Bulvarı'na, ardından da tekrar kuzeye yönelerek Place Pigalle'e gitti. Uzun ve yorucu bir yolculuktu bu ama soğuk hava iyi geliyor, duygusallıktan kurtulmasını sağlıyordu. Martyrs Sokağı'na varması bir buçuk saat sürdü.

Cumartesi gecesi idi. Bazı odalardan sesler geliyordu hâlâ. Levvis karanlıkta iki katı olabildiğince sessiz çıktı. Anahtar kolayca döndü ve kapı açıldı.

Sokak ışıkları odayı aydınlatıyordu. Odadaki en büyük eşya olan yatak örtüsüzdü.

Çarşafı yorgan, adli tıp incelemesi için götürülmüş olmalıydı. Şiltedeki kan lekeleri, loşlukta dut rengi görünüyordu. Bunun dışında, odada cinayet işlendiğine dair bir belirti yoktu.

Levvis ışık düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. Odanın içine yürüyüp tavana baktı.

Ampul çatlamıştı.

Bu karanlık odadan çıkmayı, sabah ortalık aydınlanınca dönmeyi düşündü. Ama kırık ampulün altında dururken gözleri karanlığa alışmaya başladı. Karşı duvarın dibinde tik ahşabından yapılma büyük bir çekmeceli dolap gördü. Phillipe'in giysilerini bulması en fazla birkaç dakika sürerdi. Aksi takdirde ertesi gün tekrar gelmek zorunda kalacaktı. Karlarda yürümesi gerekecekti. Kemiklerine eziyet çektirmektense işi hemen halletmesi daha iyiydi.

Oda büyüktü ve polis tarafından dağıtılmıştı. Lewis dolaba yürürken tökezleyince küfretti. Ayağı önce düşmüş bir abajura, soma da çatlamış bir vazoya takıldı. Alt katta verilen bir partinin gürültüsü, çıkardığı sesleri bastırıyordu. Aşağıdakiler grup seksi mi yapıyordu, yoksa dövüşüyorlar mıydı? Çıkardıkları seslere bakılırsa her ikisi de olabilirdi.

Tik dolabın en üst çekmecesini açmaya çabaladı. Nihayet başardı. Phillipe için temiz bir fanila, bir çift çorap ve adının baş harfleri yazılı, güzelce katlanmış bir mendil aldı.

Hapşırdı. Soğuk hava nezlesini azdırmış, burnunun sümükle dolmasına yol açmıştı.

Elinde bir mendil olduğundan, ona sümükürüp burnunu temizledi. Odadaki kokuları ilk kez aldı.

Rutubetin ve çürümüş sebzelerin kokusunu bastıran bir koku vardı. Parfüm kokusu.

Karanlık odaya dönerken kemiklerinin çıtırdadığını işitti. Gözleri yatağın yanındaki, gölgeye takıldı. Büyük bir gölgeydi. Yükseldikçe büyüyen bir gölde.

Lewis karşısındakinin usturalı yabancı olduğunu anladı. O buradaydı: Bekliyordu.

Lewis tuhaf bir biçimde hiç korkmadı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu gür, sert bir sesle.

Yabancı gizlendiği yerden çıkınca, sokaktan gelen ışık yüzünü aydınlattı. Yüzü geniş, basık ve kırmızıydı. Gözleri çukura kaçmıştı ama içlerinde kötülük yoktu.

Gülümsüyordu, sevgiyle gülümsüyordu Levvis'e.

"Kimsin sen?" diye sordu Lewis tekrar.

Adam başını salladı. Gövdesi titredi. Eldivenli elleriyle ağzını gösterdi. Dilsiz miydi?

Başını iyice sallamaya başladı, kriz geçirmek üzereymişçesine.

"İyi misin?"

Titremeler ansızın kesildi. Levvis yabancıнын gözlerinin yaşardığını, sert yanaklarından süzülen gözyaşlarının gür sakalına karıştığını görünce şaşırdı.

Adam bu duygu gösterisinden rahatsız olmuşçasına sırtını ışığa dönüp boğuk bir sesle hıçkırdıktan sonra çıkıp gitti. Levvis peşinden gitti. Bu yabancıdan korkmuyor, onu merak ediyordu.

"Bekle!"

Adam ilk merdivenin yarısını inmişti bile. Cüs-sesine karşın çevikti.

"Lütfen dur. Seninle konuşmak istiyorum." Levvis adamın peşinden merdiveni inmeye başladı. Ama takibi daha başlamadan onu kaybetmişti. Levvis'in eklemleri yaşlılık ve soğuk yüzünden kaskatı kesilmişti. Ayrıca saat epey geçti. Buz ve karla kaplı ölümcül sokaklarda, kendisinden çok daha genç bir adamın peşine düşmenin hiç sırası değildi. Yabancıyı apartman kapısına kadar takip ettikten sonra, sokakta koşarak uzaklaşmasını izledi. Catherine'in dediği gibi kısa adımlar atıyordu. Badi badi yürür gibiydi. Öylesine iri bir adamda komik görünüyordu bu yürüyüş.

Kuzeydoğudan esen rüzgâr, parfüm kokusunu alıp götürdü. Levvis merdivenleri tekrar çıktı, soluk soluğa, parti verilen evin kapısından geçerek, Phillipe'e giysi almak için.

Ertesi sabah Paris'te eşı benzeri görülmemiş bir tipi vardı. Kiliseye gelme çağrıları cevapsız kaldı, sıcak ay çörekleri ve gazeteler satılamadı. Dışarıya, o uluyan r zg ra çıkmaya pek az kişi cesaret edebildi, insanlar ş minelerinin başında oturup kollarını kıvrık dizlerine sararak ilkbahar hayalleri kurdular.

Catherine hapishaneye gidip Phillipe'i görmek istiyordu ama Levvis yalnız gitmekte diretti. Catherine için kaygılanmasının tek nedeni havanın soğukluğu değildi.

Phillipe'e söylemesi gereken zor sözler, sorması gereken zor sorular vardı. Dün gece onun odasında birini görmüştü. Phillipe'in bir rakibi olduğuna emindi artık.

Muhtemelen katil o adamdı. Görünüşe göre, Phillipe'in hayatını kurtarmanın tek yolu o adamı bulmaktı. Bunu yapmak için Phillipe'in seks hayatını kurcalamak zorun-daysa, öyle olsundu. Ama böyle bir konuşmayı Catherine'in yanında yapmayı ne kendisi, ne de Phillipe isterdi.

Levvis'in getirdiği giysiler arandıktan sonra Phillipe'e verildi. Phillipe giysileri başını sallayarak teşekkür edip aldı.

"Dün gece bunları almak için evine gittim."

"Ya?"

"Odada biri vardı."

Phillipe dişlerini gıcırdatmaya başladı. Çene kasları kabardı. Gözlerini Levvis'inkilerden kaçırıyordu.

"Uzun boylu, sakallı bir adam. Tanıyor musun? Ya da ondan söz edildiğini duydun mu?"

"Hayır."

"Phillipe..."

"Hayır\

"Catherine'e de saldırdı" dedi Levvis.

"Ne?" Phillipe titremeye başlamıştı.

"Usturayla."

"Ne diyorsun sen?" dedi Phillipe. "Emin misin?"

"Ya da saldıracaktı."

"Hayır! Catherine'in kılına bile dokunmaz o. Asla!"

"Kim o adam Phillipe? Tanıyor musun?"

"Catherine'e söyle, bir daha oraya gitmesin. Lütfen Levvis..." Gözleriyle yalvarıyordu.

"Lütfen ona söyle, Tanrı aşkına bir daha oraya gitmesin. Ona söyler misin? Sen de.

Sen de gitme."

"Kim o?"

"Catherine'e söyle."

"Söylerim. Ama sen de o adamın kim olduğunu söyle Phillipe."

Phillipe başını hayır anlamında salladı. Diş gıcırtiları duyuluyordu artık.

"Anlatsam da anlamazsın Levvis. Anlamayı bekle-yemem."

"Anlat bana. Yardım etmek istiyorum."

"Bırak öleyim."

"Kim o adam?"

"Bırak öleyim... Unutmak istiyorum. Niye hatırlatıyorsun ki? Tek istediğim..."

Tekrar gözlerini kaldırıp baktı. Bütün gece ağlamaktan gözlerinin içi ve kenarları kızarmıştı. Ama artık gözyaşları tükenmiş gibiydi. İçinde, eskiden ölüm korkusunun, aşka âşıklığın ve hayat sevgisinin bulunduğu yerde bir çöl vardı şimdi. Levvis'in gözlerine bakan gözlerde

her şeye kayıtsızlık vardı: Sürekliliğe, kendini korumaya, hissetmeye.

"O bir orospuydu" diye haykırdı birden. Yumruklarını sıktı. Levvis, Phillipe'in yumruklarını sıktığını ömründe ilk kez görüyordu. Phillipe tırnaklarını avcunun yumuşak derisine öyle sıkı bastırıyordu ki, kan akmaya başladı.

"Orospu" dedi tekrar. Sesi küçük odada gürledi.

"Bağırma" dedi gardiyan sert bir sesle.

"Orospu!" Phillipe bu suçlamayı dişlerinin arasından tıslayarak yapmıştı bu kez.

Öfkeli bir şebeğe benze-mişti.

Levvis bu dönüşüme anlam veremedi.

"Her şeyi sen başlattın..." dedi Phillipe, Levvis'in gözlerinin içine bakarak. Bunu ilk kez yapıyordu. Acı bir suçlamaydı bu, Levvis nedenini anlamasa da.

"Ben mi?"

"Masallarınla. Kahrolası Dupin'inle."

"Dupin mi?"

"Hepsi yalandı. Aptalca yalanlardı. Kadınlar, cinayet..."

"Morgue Sokağı hikâyesini mi diyorsun?"

"O hikâyeyle amma gurur duyuyordun, değil mi? O salakça yalanlarla. Hiçbiri gerçek değildi."

"Gerçeki."

"Hayır. Gerçek değildi Levvis. Bir hikâeydi, o kadar. Dupin, Morg Sokağı, cinayetler..."

Sesini alçalttı, devam etmek istemezmişçesine.

"...Maymun."

Söylemekte zorlandığı sözcüğü nihayet söylemişti anlaşılan, heceleri gırtlğından zorla çıksa da.

"...Maymun."

"Maymuna ne olmuş?"

"Hayvanlar vardır Levvis. Bazıları zavallıdır: Sirk hayvanlarıdır. Beyinleri yoktur.

Doğuştan kurbandır onlar. Ama başka hayvanlar da vardır."

"Başka hayvanlar mı?"

"Natalie orospunun tekiydi!" diye haykırdı tekrar, gözlerini faltaşı gibi açarak. Levvis'i klapalarından tutup sarsmaya başladı. Küçük odadaki herkes dönüp, masanın üstünde boğuşan iki ihtiyara baktı. Gardiyan Levvis'i arkadaşının elinden kurtarıırken, mahkûmlar ve sevgilileri sırttı. Phillipe kurtulmak için çırpınırken anlaşılmaz laflar ve küfürler etmeye başladı.

"Orospu! Orospu! Orospu!" diye haykırıyordu, sürüklenerek hücrelerine geri götürülürken.

Catherine, Lewis'i dairesinin kapısında karşıladı. Ağlıyor ve titriyordu. Arkasındaki oda harabeye dönmüştü.

Levvis'in göğsüne yaslandı. Levvis onu sakinleştirmeye çalıştı ama başaramadı. Bir kadını avutmayalı yıllar oluyordu. Nasıl yapıldığını unutmuştu. Utandı. Bunu hisseden Catherine ondan uzaklaştı. Dokunulmamayı yeğlemişti.

"Buraya geldi" dedi.

Levvis'in kimin geldiğini sormasına gerek yoktu. O yabancı, o gözü yaşlı ve ustura taşıyan yabancı.

"Ne istiyormuş?"

"Bana 'Phillipe' deyip durdu. Daha doğrusu homur-danıyordu. Ben karşılık vermeyince eşyaları, vazoları kı-

rıp dökmeye başladı. Bir şey aradığı yoktu: Ortalığı dağıtmak istiyordu o kadar."

Catherine buna çok bozulmuştu: Saldırının gereksizliğine.

Daire harap haldeydi. Levvis porselen ve kumaş parçaları arasında başını sallayarak gezindi. Zihninde ağlayan yüzler belirdi: Catherine, Phillipe, yabancı. Küçük dünyasındaki herkes perişandı ve acı çekiyordu sanki. Herkes ıstırap içindeydi ama ıstırabın kaynağı belirsizdi.

Yalnızca Phillipe bir suçlamada bulunmuştu: Le-vvis'i göstererek.

"Her şeyi sen başlattın." Böyle dememiş miydi? "Her şeyi sen başlattın."

Ama nasıl?

Lewis pencerenin önünde durdu. Küçük camlardan üçü, fırlayan eşya parçaları tarafından kırılmıştı. Daireye buz gibi bir rüzgâr doluyordu. Levvis, Seine'in buzlu sularına baktı. Sonra gözüne bir hareket çarpınca midesi kasıldı.

O yabancı, başını kaldırmış pencereye bakıyordu. Yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Üstünde mükemmel taşıdığı giysiler şimdi buruş buruştu. Yüzünde trajik denebilecek kadar derin bir umutsuzluk vardı. Daha doğrusu, trajedi rolü: Bir aktörün çektiği acı.

Yabancı pencereye doğru kollarını kaldırdı. Levvis'ten özür diliyor ya da ondan anlayış bekliyordu. Belki de her ikisi.

Levvis bu yakarış karşısında geriledi. Bu kadarı fazlaydı artık, çok fazlaydı. Avludaki yabancı dönüp uzaklaşmaya başladı. Artık daha uzun adımlar atıyor ama hâlâ badi badi yürüyordu. Levvis o pejmürde, iri yarı cüsse-224

nin gözden kayboluşunu izlerken, birden uzun uzun, usulca inledi. Onun ne olduğunu anlamıştı.

"Lewis?"

Bir insan yürüyüşü değildi o. Yürümeyi öğrenmiş bir hayvanın yürüyüşüydü. Ama artık efendisi yanında olmadığından, yürümeyi unutmaya başlamıştı.

Bir maymundu o.

Aman Tanrı'm, aman Tanrı'm, bir maymundu o.

"Phillipe Laborteaux'yla görüşmeliyim."

"Üzgünüm Mösyö ama hapishanemizin ziyaret..."

"Bu bir ölüm kalım meselesi, memur bey."

"Söylemesi kolay Mösyö."

Levis yalan söyleme riskine girdi.

"Kızkardeşi can çekişiyor. Yalvarırım biraz merhamet edin."

"Hımmm... Şey..."

Adam tereddüte düşmüştü. Levvis ısrar etti.

"Yalnızca birkaç dakika."

"Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Kızkardeşi sabaha çıkmaz."

Levis yalandan bile olsa Catherine'den bu biçimde bahsetmekten hiç hoşlanmamıştı. Ama yapmak zorundaydı. Phillipe'i mutlaka görmeliydi. Teorisi doğruysa, bu gece tarih tekerrür edebilirdi.

Sakinleştirici verilmiş olan Phillipe uyandırıldı. Gözlerinin etrafı morarmıştı.

"Ne istiyorsun?"

Levvis yalanına devam etmeye gerek duymadı. Phil-

lipe uyuşturulmuştu ve muhtemelen sersemlemiş haldeydi. En iyisi ona gerçeği söyleyip ne yapacağını görmekti.

"Bir maymun besliyordun, değil mi?"

Phillipe'in yüzüne dehşet ifadesi yayıldı. Kanındaki ilaçlar yüzünden gecikmeli olsa da.

"Değil mi?"

"Levvis..." Phillipe  yle yaşlı görünüyordu ki.

"Cevap ver bana Phillipe. Sana yalvarıyorum. Çok geç olmadan cevap ver. Maymun besliyor muydun?"

"Bir deneydi. Deney yapıyordum."

"Neden?"

" yk lerin yüzünden. Kahrolası  yk lerin. Maymunların gerçekten vahşi olup olmadıklarını anlamak istedim. Bir maymunu insana dönüştürmek istedim."

"insana dönüştürmek ha?"

"O orospu..."

"Natalie."

"Maymunu baştan çıkardı."

Lewis'in midesi bulandı. Bunu işitmeyi beklemiyordu.

"Baştan mı çıkardı?"

"Orospu" dedi Phillipe, sonsuz bir pişmanlıkla.

"Maymunun nerede peki?"

"Onu öldüreceksin."

"Catherine'in evine girmiş, Catherine evdeyken. Her şeyi kırıp dökmüş Phillipe. Artık tehlikeli, çünkü başında efendisi yok. Anlamıyor musun?"

"Catherine?"

"iyi. Bir şeyi yok."

"Maymunu eğittim. Ona zarar vermez. Catherine'i gizlice izlerdi. Evine gelip giderdi, fare gibi sessizce."

"Peki ya kız?"

"Maymun onu kıskanmış olmalı."

"Bu yüzden mi öldürdü?"

"Olabilir. Bilmiyorum. Düşünmek istemiyorum."

"Neden onlara gerçeği söylemedin? Maymunu öldürürlerdi."

"Doğru mu değil mi bilmiyorum. Hepsi yalnızca kurgu herhalde. Senin o kahrolası kurgularından biri. Yalnızca bir hikâye."

Bitkin yüzünde acı, sahte bir gülümseme belirdi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Levvis. Bir hikâye olabilir, değil mi? Senin Dupin hikâyelerin gibi. Ama belki de ben bir süreliğine gerçek kıldım o hikâyeyi. Bunu hiç düşündün mü? Belki de ben gerçek kıldım."

Lewis ayağa kalktı. Çok eski bir tartışmaydı bu: Gerçeklik ve ilüzyon. Bir şey ya vardı, ya yoktu. Hayat bir düşünce değildi.

"Maymun nerede?" diye sordu.

Phillipe şakağını gösterdi. "Burada. Onu asla bulamayacağın yerde" diyerek Levvis'in yüzüne tükürdü. Tükürük Levvis'in dudaklarına bir öpücük gibi yapıştı.

"Ne yaptığını bilmiyorsun. Asla bilemeyeceksin."

Levvis dudaklarını silerken gardiyanlar mahkûmu odadan çıkarıp götürdü. Phillipe tekrar uyuşturulup uyutulacağı için sevinçliydi. O soğuk görüşme

odasında tek başına kalan Levvis'in düşünebildiği tek şey, Phillipe'in durumunun rahat olduğuydu.

Suçluluk hissediyormuş rolü yaparak ne anıların ne intikamın ne de ger-

227

çeğin ulaşabileceği bir yere kilitlemişti kendini. O anda Phillipe'ten nefret etti, tüm kalbiyle. Phillipe'in korkak bir züppe olduğunu hep bilmişti. Phillipe kendi etrafında daha güzel bir dünya yaratmamıştı, bir sığınak yaratmıştı, o 1937 yazı kadar yalan bir yer. Onun gibi yaşayan biri, er ya da geç bedelini öderdi, ki şimdi ödüyordu.

O gece Phillipe, güvenli hücresinde uyandı. İçerisi sıcaktı ama o üşüyordu. Zifiri karanlıkta bileklerini kemirmeye başladı, ta ki ağzına kan gelene dek. Sonra yatağına uzanıp sessiz sedasız öldü, gözlerden ve gönüllerden ırak halde.

intiharı Le Monde'un ikinci sayfasında, kısa bir haber olarak yer aldı. Ertesi günün en önemli haberi, Rochech-quant Sokağı'ndaki küçük bir evde kızıl saçlı bir fahişenin hunharca öldürülmesiydi. Monique Zevaco sabahın üçünde ev arkadaşı tarafından bulunmuştu. Vücudu "anlatılamayacak kadar" korkunç bir haldeydi.

Ancak medya bu anlatılamaz şeyi tuhaf bir hevesle anlatma çabasına girişti.

Monique'in yarı çıplak bedenindeki bütün sıyrıklar, yaralar ve açılan delikler ayrıntılarıyla tasvir edildi (üstüne Fransa haritası çizilmişti, diye yazıyordu Le Monde'da). Katil de aynı özenle tarif edildi. Yoğun bir parfüm kokusu yayan katil, banyoda makyaj yapan Matmazel Zevaco'yu küçük bir arka pencereden izledikten sonra içeri zorla girip kıza saldırmıştı. Daha sonra merdivenden kaçarken kızın ev arkadaşına çarpmıştı. Ev arkadaşı birkaç dakika sonra Matmazel Zevaco'nun parçalanmış cesedini bulmuştu.

Martyrs So-228

kağı'ndaki cinayetle Matmazel Zevaco'nun öldürülmesi arasında yalnızca bir yorumcu ilişki kurdu. O da tuhaf bir tesadüfü kaçırdı: Aynı gece içinde, zanlı Phillipe Laborteaux'nun intihar ettiğini.

Cenaze fırtınalı bir havada gerçekleşti. Cenaze alayı Montparnasse'a doğru ıssız sokaklarda g bela ilerlerken, yağan kar ilerideki yolu gözlerden tamamen gizliyordu. Phillipe gömülürken Levvis, Catherine ile Jacques Soların yanında oturdu.

Phillipe'in diğer hiçbir tanıdığı gelmemişti. İntihar etmiş bir cinayet zanlısının cenazesine katılmak istememişlerdi. Phillipe'in nüktedanlığı, yakışıklılığı ve cazibesi sonunda hiçbir işe yaramamıştı.

Ama cenazeye katılan yabancılar vardı anlaşılan. Mezarın başında durmuş, soğuktan titrerlerken Solal, Levvis'e yaklaşıp onu dirseğiyle drtt.

"Ne var?"

"şuraya bak. Ağacın altına." Solal başıyla, dua eden rahibin ardını gösterdi.

Yabancı uzakta duruyordu. Mermer mozolelerin arasında neredeyse tamamen gizliydi. Yüzünü siyah, kalın bir atkıyla örtmüştü. Geniş kenarlı şapkasını da alnına kadar indirmişti. Ama cüssesi şüpheye mahal vermiyordu. Onu Catherine de görmüştü. Levvis ona sarıldığında tir tir titrediğini hissetti. Yalnızca soğuktan değil, korkudan da. Sanki o yaratık tuhaf bir melekti de, üzüntülerinin tadını çıkarmaya gelmişti. O yaratığın Phillipe'in donmuş toprağa gmlşn izlemeye gelmesi garip ve ürkütücüydü. Ne hissediyordu acaba? İstirap? Suçluluk?

_____| 229

Evet, suçluluk duyuyor muydu?

Görüldüğünü anlayınca dönüp uzaklaştı. Jacques Solal, Levvis'e tek kelime etmeden yaratığın peşine düştü. Kısa süre sonra ikisi de karların arasında gözden kayboldu.

Catherine'le Lewis, Quai de Bourbon'a döndüklerinde bu olaydan hiç söz etmediler.

Aralarında bir tür engel oluşmuştu. Ancak en önemsiz şeylerden söz edebiliyorlardı.

Çözümleme yapmak da, pişmanlık duymak da faydasızdı. Phillipe ölmüştü.

Geçmişleri, ortak geçmişleri ölmüştü. Ortak hayatlarının bu son bölüümü, daha önce yaşanan her şeyi tamamen mahvetmişti. Öyle ki artık hiçbir ortak anılarını keyifle anımsayam azlardı. Phillipe'in ölümü korkunç olmuştu. Kendi etini yemiş, kendi kanını içmişti. Belki de yaptığı ahlaksızlıklar ve suçluluk hissi yüzünden delirmişti.

Hiçbir masumiyet, hiçbir güzel anı, bu gerçek tarafından lekelenmekten kurtulamazdı.

Birlikte sessizce yas tuttular. Yalnızca Phillipe'in değil, kendi ortak geçmişlerinin de yasını. Lewis artık Phillipe'in neden yaşamak istemediğini anlıyordu. Dünyada yitirilebilecek öyle çok şey vardı ki.

Solal telefon etti. Yaptığı takip yüzünden nefes nefese ama sevinçliydi. Lewis'e fısıldayarak konuşurken, onu heyecanlandırmaktan keyif aldığı belliydi.

"Gare du Nord'dayım. Dostumuzun yaşadığı yeri buldum. Onu buldum Lewis!"

"Harika. Hemen geliyorum. Gare du Nord'un basamaklarında buluşuruz. Taksiyle geleceğim. On dakika içinde."

"Fleurs Sokağı on altı numaranın bodrumunda. Orada görüşürüz..."

"Sakın oraya gitme Jacques. Beni bekle. Sakın..." Telefon kapandı. Solal gitmişti.

Levvis paltosunu

aldı.

"Kimdi?"

Catherine bunu sorsa da, cevabı bilmek istemiyordu aslında. Levvis omuz silkti: "Hiç.

Beni merak etme. Geç kalmam."

"Atkını al" dedi Catherine, dönüp bakmadan.

"Tamam. Sağol."

"Üşütürsün."

Levvis çıkarken Catherine gece göğünün altında uzanan Seine Nehri'ne bakıyor, kara sulara dans eden buz parçacıklarını izliyordu.

Levvis, Fleur Sokağı'ndaki eve vardığında, etrafta Solal'ı göremedi. Ama kardaki ayak izleri, on altı numaralı evin ön kapısına, oradan da binanın arka tarafına gidiyordu. Levvis izleri takip etti. Solal tarafından kırılarak açılmış olan paslı bir kapıdan geçerek evin arka bahçesine girerken, silahsız gelmiş olduğunu fark etti.

Belki geri dönüp bir levye ya da bıçak gibi bir şey bulsa daha iyi olurdu. Kendisiyle tartışırken arka kapı açıldı ve o yabancı belirdi. Üstünde her zamanki paltosu vardı.

Lewis avlu duvarına yapışıp gölgelere sığındı. Görüleceğine emindi. Ama yaratığın zihni meşguldü. Kapı eşiğinde durunca, kardan yansıyan ay

ışığında yüzü tamamen sergilendi. Lewis yaratığın fizyonomisini ilk kez net olarak gördü. Yüzü yeni tıraş

edilmişti. Yaydığı kolonya kokusu açık havada bile kolayca fark ediliyordu. Derisi şeftali pem-231

besiydi. Tıraş edilirken bir iki yerinden kesilmişti. Levvis yaratığın Catherine'i tehdit etmekte kullandığı usturayı düşündü. Phillipe'in evine o yüzden mi gitmişti?

Usturasını almak için mi? Yaratık iri, tıraşlı ellerine eldiven geçirirken genzinden hafif sesler çıkarıyordu. Zevkle ho-murdanıyordu sanki. Levvis yaratığın dış dünyaya çıkmaya hazırlandığı hissine kapıldı. Rahatsız edici olduğu kadar dokunaklı bir görüntüydü bu. O yaratığın tek arzusu insan olmaktı. Phillipe'in ona sergilediği modele dönüşmeyi arzuluyordu. Artık yanında akıl hocası olmadığından şaşkın ve mutsuzdu. Dünyayla kendisine öğretilen tarzda yüzleşmeye hazırlanıyordu. Artık geri dönemezdi. Masumca yaşadığı günler geride kalmıştı. Eski haline, hırslardan uzak bir hayvan olmaya geri dönemezdi. Yeni benliğinin içinde kısılı kalmıştı. Artık hayatını efendisinin öğrettiği, sevdirdiği gibi yaşamaktan başka çaresi yoktu. Levvis'in bulunduğu tarafa bakmadan, arkasındaki kapıyı usulca kapayıp avluyu geçti. nce maymun gibi yürürken, son birkaç adımda insan taklidi yapmakta kullandığı badi badi adımlara geçti.

Sonra gözden kayboldu.

Levvis gölgelerin içinde bir an daha bekledi, sessizce soluyarak. Artık vücudundaki bütün kemikler soğuktan sızlıyordu. Ayakları uyuşmuştu. Hayvan geri dönmeyecekti anlaşılan. Levvis saklandığı yerden çıkıp kapıyı amayı denedi. Kapı kilitli değildi, içeri girerken leş gibi bir koku aldı: Çürük meyveyle kolonya karışımı, i bayı-cı bir koku: Hayvanat bahçesiyle makyaj odası.

Kaygan taş basamakları ihtiyatla indi. Fayans kaplı kısa bir koridordan geçerek bir kapıya doğru yürüdü. Bu

kapı da kilitli değildi. İçerideki çıplak ampul, tuhaf bir sahneyi aydınlatıyordu.

Yerde büyük ve eski bir Acem halısı vardı, içeride fazla eşya yoktu: Lekeli, kaba kendir bezi ve battaniyelerle üstünkörü örtülmüş bir yatak, büyük boy giysilerle tıka basa dolu bir gardrop, her tarafa saçılmış, bir kısmı ezilmiş meyveler, dışkı kokan, saman dolu bir kova. Duvarda büyük bir haç. Şöminede Catherine, Levvis ve Phillipe'in güneşli bir geçmişte birlikte, gülümseyerek çektiydikleri bir fotoğraf.

Lavaboda yaratığın tıraş takımı. Sabun, fırça, ustura. Sabunlu su. Şifonyerin üstünde, bir sürü şırıngayla şişenin yanına özensizce bırakılmış bir para yığını. Hayvanın odası sıcaktı. Belki de yan odada binanın fırını yanıyordu. Solal burada değildi.

Birden bir ses işitti.

Lewis kapıya döndü. Orada maymunu görmeyi bekliyordu: Sergilenen dişlerini, şeytani gözlerini. Ama yönünü şaşırmıştı. Ses kapıdan değil, gardroptan geliyordu.

Giysi yığınının ardında bir kıpırtı vardı.

"Solal?"

Jacques Solal gardroptan dışarıya düşüp Acem halısının üstüne yığıldı. Yüzündeki korkunç bir yara yüzünden tanınmaz haldeydi.

Yaratık dudağından tutup çekerek derisini kemiğinden ayırıvermişti, bir kar maskesini çıkarırcasına. So-lal'in meydana çıkmış dişleri, yaklaşan ölümden duyduğu korku yüzünden takırdıyordu. Vücudu titriyordu. Ama Jacques çoktan ölmüştü aslında. Bu titremeler ve kasılmalar, düşünce ya da kişilik alameti değil, can çekişme hareketleriydi o kadar. Levvis, Solal'ın yanında diz __

çöktü. Savaş sırasında, savaşa karşı olmasına rağmen vicdanının sesini dinleyerek Askeri Hastane'de çalışmaya gönüllü olmuştu. İnsan vücudunda açılabilir her türlü yarayı görmüştü. Solal'ı usulca kucakladı, kan içinde olduğunu fark etmeden. Bu adamı sevmemiş-ti, pek umursamamıştı da. Ama şimdi tek arzusu onu bu maymun kafesinden çıkarıp bir insan mezarına gömmektir. Fotoğrafı da alacaktı.

Phillipe'in üçünün birlikte çekti oldukları fotoğrafı, o hayvana vermesi hiç hoş değildi.

Phillipe'ten iyice nefret etti.

Cesedi halının üstünden çekti. Ceset çok ağırdı. Ayrıca odanın sıcak ve boğucu havası, dış dünyanın soğuktan sonra, başının dönmesine yol açıyordu. Titremeye başlamıştı. Vücudu ona ihanet etmek üzereydi. Yere yığılmak üzereydi.

Burada olmasın. Tanrı aşkına, burada olmasın.

Belki şimdi gidip bir telefon bulsa daha iyi olurdu. Daha akıllıca olurdu. Polisi aramalıydı, evet... Catheri-ne'i aramalıydı, evet... Hatta binada ona yardım edecek birilerini bulmalıydı. Ama bu durumda Jacques'ı bu inde bırakması gelecekti. Hayvan geri gelirse ona tekrar saldırabilirdi. Levvis bu cesedi tuhaf bir biçimde sahiplenmişti.

Onu yalnız bırakmak istemiyordu. Odanın ortasında ne yapacağını bilemez halde kalakaldı. Jacques'ı bırakamıyordu ama onu fazla uzağa taşıyamayacaktı. En iyisi hiçbir şey yapmamaktı. Evet, hiçbir şey yapmamak. Çok yorgundu, çok güçsüzdü.

Hiçbir şey yapmamak en iyisiydi.

Rüyada gibiydi, bitmeyen bir rüyada. Yaşlı adam, yaşadığı duygusal çelişki yüzünden dona kalmıştı. Ne

geleceğe gidebiliyor ne de kirlenmiş geçmişe dönebiliyordu. Ne hatırlayabiliyordu ne unatabiliyordu.

Hayalle gerçek arası bir boyutta, dünyanın sonunu bekliyordu.

Yaratık evine sarhoş bir adam gibi gürültü patırtı çıkararak döndü. Açılan dış kapının sesi, Lewis'te yavaş bir tepki uyandırdı. Jacques'ı güçlükle gardrobun içine çekti ve kendisi de oraya saklandı, kucağına o yüz­süz kafayı koyarak.

Odada bir kadın sesi duydu. Belki de gelen hayvan değildi. Ama hayır, Levvis gardrop kapısındaki bir çatlaktan bakınca hayvanı gördü. Yanında kızıl saçlı, genç bir kadın vardı. Durmadan konuşuyor, ıvır zıvırdan bahsediyordu. Uyuşturucu aldığı belliydi.

"Daha var ha? Ah tatlım, ah tatlı erkeğim benim... Bu harika. Şunlara bak."

Avuçlarındaki hapları, Noel'de şeker yiyen bir çocuk gibi peş peşe yutuyordu.

"Bütün bunları nereden buldun? Tamam, söylemek istemiyorsan sorun değil."

Bu da Phillipe'in marifeti miydi, yoksa maymun o hapları kendi amaçları için mi çalmıştı? Kızıl saçlı fahişeleri uyuşturucuyla baştan çıkarmak âdeti miydi?

Haplar etkisini gösterdikçe kızın gevezelikleri giderek azaldı. Onu uyuşturup mahrem bir dünyaya götürdüler. Lewis kızın soyunmaya başlamasını büyülenmiş gibi izledi.

"Burası... amma... sıcak."

Maymun, sırtı Lewis'e dönük kızı seyrediyordu. Tıraşlı yüzünde nasıl bir ifade vardı acaba? Şehvet mi tereddüt mü?

Kızın göğüsleri güzeldi ama vücudu fazla inceydi. Genç kızın teni beyaz, meme uçları çiçek pembesiydi. Kollarını başının üstüne kaldırıp gerinince, o mükemmel küreler yükselip hafifçe basıklaştı. Maymun iri elini kızın vücuduna uzatıp, meme uçlarında birini hafifçe tutarak kara parmaklarıyla ovuşturdu. Kız inledi.

"Hepsini... Çıkarayım mı?"

Maymun homurdandı.

"Pek konuşkan değilsin ha?"

Kız kırmızı eteğini çıkardı. Artık üstünde yalnızca külotu vardı. Yatağa uzanıp yine gerindi. Odanın sıcaklığı hoşuna gitmişti. Dönüp hayranına bakma zahmetine girmiyordu.

Solal'ın cesedinin altında sıkışmış olan Lewis'in başı yine dönmeye başladı.

Bacakları tamamen uyuşmuştu, cesetle gardrobun arka tarafı arasında sıkışmış olan sağ kolu da. Ama kımıldamaya cesaret edemiyordu. Maymunun her şeyi yapabileceğini biliyordu. Keşfedildiğini anlarsa ona ve kıza neler yapardı kim bilir?

Vücudunun her tarafı artık ya hissizdi ya da acıyordu. Kucağındaki, Solal'ın kan sızdıran cesedi giderek ağırlaşıyordu sanki. Lewis'in belkemiği acıyla haykırıyordu.

Ensesine de kızgın örgü şişleri batırılıyor gibiydi. Çektiği acı dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Saklandığı bu gülünç yerde öleceğini düşünmeye başladı, maymun sevişirken.

Kız inleyince Lewis tekrar yatağa baktı. Maymun elini kızın bacak arasına sokmuştu.

Kız kıvranıyordu.

"Evet, oh evet"diyordu durmadan, sevgilisi onu tamamen soyarken.

Bu kadarı fazlaydı. Levvis'in beyni zonklamaya başladı. Ölüm bu muydu?

Kafasındaki ışıklar, kulaklarında-ki uğultu muydu?

Gözlerini kapadı. Artık sevgilileri görmüyor ama seslerinden kurtulamıyordu.

Kafasındaki istila hiç bitmeyecek gibiydi. İnlemeler, kahkahalar, hafif çığlıklar.

Nihayet, karanlık.

Levvis uyandığında kendini görünmez bir işkence aletinde sandı. Vücudu gizlenme yerinde çarpılmıştı. Başını kaldırdı. Gardrobun kapağı açıktı. Maymun tepesinde durmuş ona bakıyor, sırtmaya çalışıyordu. Çıplaktı. Vücudunun neredeyse tamamı tıraşlıydı. Dev göğsünün ortasında küçük bir altın haç parlıyordu. Levvis o haçı hemen tanıdı. Savaştan hemen önce Phillipe'e almıştı, Champs Elysées'den.

Şimdiyse kızılımsı turuncu tüylerin arasında durmaktaydı. Hayvan elini Levvis'e uzattı. Levvis uzatılan eli düşünmeden tuttu. O sert derili el, Levvis'i çekip Solal'ın cesedinin altından çıkardı. Levvis ayakta duramadı. Bacakları lastik gibiydi. Ayak bilekleri onu taşımıyordu. Hayvan onu tutup doğrulttu. Başı dönen Levvis, gardropta yatan Solal'a baktı. Solal ana rahmindeki bir bebek gibi kıvrılmıştı. Yüzü duvara dönüktü.

Hayvan gardrobun kapısını kapayıp Levvis'i lavaboya götürdü. Levvis lavaboya kustu.

"Phillipe?" Levvis kadının hâlâ orada olduğunu hayal meyal fark etti: Yataktaydı.

Sevişmeyle geçen bir geceden sonra yeni uyanmıştı.

"O kim Phillipe?" Yatağın yanındaki sehpanın üs-237

tündeki hapları el yordamıyla arıyordu. Hayvan yanına gidip avcundaki hapları zorla aldı.

"Ah... Phillipe... N'olur. Onunla da mı yatmamı istiyorsun? İstiyorsan yatarım. Yeter ki hapları geri ver."

Lewis'i gösterdi.

"Normalde yaşlı adamlarla çıkmam."

Maymun ona hırladı. Kızın yüz ifadesi değişti. Karşısındakinin ne olduğunu ilk kez anlamaya başlamış gibiydi. Ama uyuşmuş zihninin kaldıramayacağı kadar ağır bir düşünceydi bu. Bu yüzden düşünmekten vazgeçti.

"N'olur Phillipe..." diye yalvardı.

Levvis maymuna bakıyordu. Hayvan şöminenin üstündeki fotoğrafı almıştı. Kara tırnağı Levvis'in resminin üstündeydi. Gülümsüyordu. Onu tanımıştı. Levvis o resimde kırk yıl gençti oysa.

"Levvis" dedi yaratık, hiç zorlanmadan.

Yaşlı adamın midesinde kusacak bir şey kalmamıştı. Artık korkacak hali de yoktu.

Yüzyılın sonu gelmişti. Her şeye hazırlıklı olmalıydı. Karşısındaki, kendisini bir arkadaşının arkadaşı olarak selamlayan o dev, tıraşlı maymuna bile. Phillipe maymuna ortak geçmişlerinden bahsetmişti herhalde. O yaratık Phillipe'e tapmayı öğrendiği kadar, Catherine'le onu sevmeyi de öğrenmişti.

"Levvis" dedi yaratık tekrar, kadını göstererek (kadın şimdi bacaklarını açmış yatakta oturuyordu). Onu Levvis'e ikram ediyordu.

Levvis hayır anlamında kafa salladı.

İçeri dışarı, içeri dışarı. Yarı kurgu, yarı gerçek.

Sonunda bu da olmuştu işte. Bu çıplak maymun ona kadın sunuyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, büyük amcasının başlattığı kurgunun en son bölümüydü bu.

Sevgiden cinayete, sonra tekrar sevgiye. Bir maymunun bir insana beslediği sevgi.

Buna Lewis neden olmuştu, kurgusal kahramanların hayalini kurarak, mutlak mantığa sığınarak. Kayıp gençliğinin hikâyelerinin gerçek olduğuna Phillipe'i inandırmıştı.

Suçlu olan kendisiydi. Vahşi ormanla borsa arasında kalakalmış olan bu zavallı, kekeme maymun değildi. Sonsuza dek genç kalmak isteyen Phillipe de değildi. Bu geceden sonra tamamen yalnız kalacak oları soğuk Catherine de değildi kesinlikle.

Suçlu kendisiydi. Onun suçuydu bu, onun suçluluğuydu, onun cezasıydı.

Bacaklarını tekrar hissedebilmeye başlamıştı. Kapıya doğru topallayarak yürüdü.

"Kalmıyor musun?" dedi kızıl saçlı kadın.

"Bu yaratık..." Hayvanın ismini söyleyemiyordu.

"Phillipe'i mi diyorsun?"

"Adı Phillipe değil" dedi Levvis. "İnsan bile değil o."

"İyi, ne istersen yap" dedi kadın omuz silkerek.

Arkasından maymun adını seslendi. Ama bu kez homurdanmak yerine, maymun damağıyla Phillipe'in şivesini huzursuz edici bir beceriyle taklit

etmeyi başardı. En yetenekli papağanlardan bile iyiydi. Phillipe'in sesiydi bu. Kusursuz bir taklitti.

"Lewis" dedi yaratık.

Yalvarmıyordu. Emretmiyordu. Yalnızca bir eşitinin adını söylüyordu, sırf haz aldığı için.

_____ _ 239

Yaşlı adamın Pont du Carrousel'in korkuluğuna tırmandığını gören insanlar durup ona baktılar ama engellemeye çalışmadılar. Yaşlı adam doğrulup bir an sallandıktan sonra o dalgalı, buz gibi soğuk suların içine düştü.

Bir iki kişi köprünün diğer tarafına gitti, akıntının adamı sürükleyip sürüklediğini görmek için: Süriik-lıyordu. Adam su yüzüne çıktı. Mavileşmiş suratı bebek yüzü gibi ifadesizdi. Sonra bir girdap onu ayaklarından aşağıya çekti. Sular kafasının üstünde kapandı ve dalgalanmayı sürdürdü.

"Kimdi o?" diye sordu biri.

"Kim bilir?"

Bulutsuz bir gündü. Kışın son karı yağmıştı. Öğleye doğru karlar erimeye başlayacaktı. Ansızın belirmiş olan güneşin verdiği keyifle şakıyan kuşlar, Sacre Coeur'uu üstünden süzöldüler. Paris ilkbahara hazırlık olarak soyunmaya başlarken, bakire beyazlığı uzun süre giyilemeyecek kadar lekeliydi.

Öğleyin, iri yarı ve çirkin bir adamın kolundaki kızıl saçlı genç bir kadın. Sacre Coeur'un basamaklarında ağır ağır gezindi. Güneş onları kutsadı. Çanlar çaldı.

Yeni bir gün başlıyordu.